

ДЖУД ДЕВЕРО ЧЕРНИЯ ОТМЪСТИТЕЛ

Част 7 от „Монтгомъри/Тагърт“

Превод от английски: Андреа Михайлова, 2000

chitanka.info

1

1776

В капитанската каюта на кораба „Великата княгиня“ Александър Монтгомъри беше изпружил дългите си тънки крака на застлания с килим под и наблюдаваше, удобно облегнат в креслото, как Николай Иванович хока слугата.

— Ако преместиш още веднъж ботите ми с катарами, ще ти откъсна главата — боботеше Ник с дрезгав глас и силен акцент.

Алекс се питаше дали в Русия великите князе още имат правото да заповядват крепостни, предизвикали гнева им, да бъдат обезглавявани.

— Хайде, изчезвай, махай ми се от очите! — изкрещя Ник и щракна с потънали в бяла дантела пръсти, за да изгони превилия гръб слуга от каютата.

— Виждаш какво ми се налага да понасям — оплака се той на Алекс, когато слугата излезе.

— Наистина непоносимо, прав си — съгласи се Алекс.

Николай изгледа със свити вежди приятеля си и се наведе отново над разстланите на масата морски карти.

— Ще акостираме на сто и петдесетина мили южно от твоя Уорбрук. Мислиш ли, че ще има кой да те откара от там в северна посока?

— Все ще се намери някой — отвърна безгрижно Алекс, кръстоса ръце на тила, протегна още по-силно крака и дългото му тяло почти изпълни кабината. Отдавна беше свикнал да крие мислите си зад привидно безоблачно чело. Красивото му лице не издаваше грижите, които го тревожеха, ала Николай сигурно отгатваше поне донякъде чувствата на своя приятел.

Преди месеци, още в Италия, Алекс получи от сестра си Мариана писмо, с което тя го молеше да се върне вкъщи, където бил крайно необходим. Издаваше и нещо, което баща им настоявал тя да скрие, а именно, че при сблъсъка на два кораба били смазани и двата

му крака. Очаквали най-лошото, но той оживял, макар и като инвалид, прикован завинаги към леглото.

Едва в края на писмото Мариана съобщаваше, че се е омъжила за някакъв англичанин, назначен за митнически инспектор в техния малък Уорбрук. Той бил... Само намекваше какъв човек е мъжът ѝ и как се държи, защото лоялността към съпруга беше в явно противоречие с верността ѝ към семейството и съгражданите, които познаваше от дете. Но Алекс прочете между редовете неща, които го накараха да се замисли.

Мариана беше дала писмото на един от многото моряци в Уорбрук с надеждата, че то ще стигне до Алекс и ще го накара да се върне. Алекс го получи скоро след пристигането си в Италия. Шхуната, с която потегли преди повече от четири години от пристанището на Уорбрук, потъна преди три седмици и сега той се надяваше, но без да полага особени усилия, да си намери отново работа като офицер на слънчевия италиански бряг.

В Италия се запозна с Николай Иванович. Руската императрица и членовете на семейството на Ник бяха помежду си или първи братовчеди, или племенници, а Ник очакваше цял свят да се съобразява с това и да му оказва дължимите почит и покорство.

Алекс се беше сбил с банда моряци, обидени от Ник със забележка за опърпаното им облекло, те пък бяха решили да го линчуват. Алекс хвърли кинжала си на Ник, после измъкна от колана два ножа, по един за всяка ръка. Двамата успяха да отблъснат моряците.

Битката продължи час, а когато свърши, дрехите и на двамата висяха на парцали, но те вече бяха приятели. Александър хареса руското гостоприемство, безпределно, както впрочем и руската арогантност. Ник покани Алекс на кораба си. Неговата бригантина беше толкова бърза, че много страни я бяха обявили извън закона — по моретата нямаше плавателен съд, способен да я стигне. Това изобщо не трогваше руския аристократ, подчинен единствено на собствените си закони.

Алекс се настани удобно на луксозния кораб и се остави няколко дена да го глези тълпа кланящи се слуги, които Ник беше довел от Русия и които предугаждаха всяко желание на госта.

— В Америка не е така — сподели Алекс с Ник след петата халба бира. После му разказа за присъщото на американците чувство за независимост и как са успели да превърнат в своя родина една дива земя. — Бихме се с французите, с индианците, с целия свят и победихме!

Колкото повече пиеше, толкова по-гръмко възхваляваше Америка. След като пресушиха с Ник кажи-речи цяла бъчонка бира, домакинът заповяда да донесат някаква прозрачна течност, която нарече водка и с която си продължиха пиенето. Хората могат да разправят за русите каквото си щат, но в пиенето те са достойни съперници на най-добрите в света — такава беше онази вечер заключението на Алекс.

На другата заран той имаше чувството, че главата му ще се пръсне, а вкусът в устата му беше, сякаш току-що е изсмукал старателно всичката вода от трюма. Точно тогава някой си Елиас Доуней му предаде писмо от сестра му. Въпросният поиска разрешение да се качи на борда и да говори с Алекс, затова Ник, който току-що си беше изкарал махмурлука на кланящите се слуги, спря да ги хока и придружи чужденеца до каютата. Умираще от любопитство и трябваше непременно да разбере какво толкова важно има да съобщи този мъж на приятеля му.

Алекс вдигна очи към небето, когато Ник наля три чаши с водка и ги сложи на масата. Въпреки ужасните болки в главата, изслуша каквото имаше да му разкаже Елиас за Уорбрук и го сравни с писмото на сестра си, което повече премълчаваше, отколкото съобщаваше.

— Човекът, за когото тя се омъжи, е чудовище. Той краде целия град — обясни Елиас. — Конфискува кораба на Джошуа, уж че прекарвал контрабандна стока. Нямаше нищо подобно, всичко си беше законно и по правилата, но никой и с нищо не можа да помогне. Ако Джошуа разполагаше с шейсет фунта, можеше да поиска чрез съда вашият зет да му върне кораба. Но Джошуа нямаше на този свят нищичко, освен кораба си, а сега няма и него.

— Какво предприе баща ми по въпроса? — попита Алекс и се наведе напред. — Не си представям, че е наблюдавал безучастно как зет му отнема от друг човек кораба му.

Клепачите на Елиас бяха видимо натежали от водката на Ник.

— Сойер е без крака. Сякаш някой му ги е отсякъл със сабя. Може само да лежи. Никой не вярваше, че ще оживее, но той успя, ако това може да се нарече живот, разбира се. Сега лежи и едва хапва нещо. Елеонор Тагърт му води домакинството.

— Тагърт ли каза? — възкликна пренебрежително Алекс. — Те още ли живеят в колибата край блатото, още ли се опитват да изхранят банда сополанковци?

— Джеймс потъна преди две години с кораба си, а Нанси почина при раждането на най-малкото. Няколко от момчетата станаха моряци, но и на сушата останаха предостатъчно. Елеонор работи при баща ви, а Джес кара малка гемия край брега. Двете се мъчат да изхранят някак семейството. Нали ги знаете Тагъртови, не приемат подаяние от никого. Пък Джес наистина си я бива. Само тя смее да се опъва на зет ви. То вярно, Тагъртови нямат и какво да губят, та защо да не му правят сечено. Нали не притежават нещо, което човек да пожелае да им отнеме.

Алекс и Елиас се засмяха с разбиране. Тагъртови бяха открай време за присмех на целия град — на всеки изпаднал в беда ги сочеха като утешителен пример. Каквато и несполука да сполетеше някого, можеха да му посочи Тагъртови, на които още по не им вървеше. Бяха най-бедните, най-мърлявите, но криеха мизерията си зад гордост.

— Джесика все така сприхава ли е? — измърмори Алекс и се засмя при спомена за мършавото момиченце с немито личице, което се опитваше, по неясни за него причини, да му вгорчава колкото може по-често живота. — Наближава май вече дваيسette, нали?

— Ами тъдява трябва да е — едва измърмори Елиас, защото очите му се затваряха.

— Още ли не е омъжена?

— Че кой ще вземе една Тагърт? — отвърна с набъбнал език Елиас. — Ама вие Джес няма да я познаете. Много се е променила.

— Твърде се съмнявам — каза Алекс в мига, в който Елиас опря глава на масата и веднага заспа. Алекс погледна към Ник. — Налага се да си ида у дома и да се оправя с някакъв тип. Мариана ме моли в писмото да им дойда на помощ. Питам се само дали всичко е наистина толкова сериозно, колкото ми го описва. Баща ми винаги е гледал на град Уорбрук като на лична собственост, а сега е принуден да дели властта с друг, което естествено не му харесва. Щом на всичкото

отгоре една Тагърт си пъха носа в неговите работи и създава неприятности, може да се стигне и до бунт. Ще ида да видя какво става. Чух, че след около шест седмици някакъв кораб потеглял за Америка. Надявам се капитанът още да не е попълнил екипажа.

Ник изля остатъка от водка в гърлото си.

— Аз ще те откарам вкъщи — заяви той. — Родителите ми много искаха да видя Америка. Освен това няколко мои племенника живеят в тази страна. Ще те откарам до града, който ви принадлежи, та да оправиш нещата. Синът е длъжен да се съобразява винаги с желанията на своя баща.

Алекс погледна Ник с усмивка, зад която прикриваше тревогата за състоянието на баща си. Не можеше да си представи своя силен, шумен и авторитетен баща като инвалид, прикован към леглото.

— Добре — каза той — приемам с радост предложението ти.

Водиха разговора още преди седмици, а сега им оставаха само часове, преди да стигнат брега и Алекс се радваше, че ще види отново родината си.

В град Ню Съсекс цареше делово оживление. Чуваше се дрънчене на котвени вериги, търговците хвалеха високо стоката си, глъчката на хамалите, товарещи корабите, изпълваше въздуха, смърдящ на умряла риба и мръсни тела, но освежаван от време на време от чист полъх откъм морето.

Ник протегна могъщото си тяло и изпъшка. Слънцето блестеше върху златните нашивки на китела му.

— Ще бъдеш за племенника ми добре дошъл гост — каза той. — И без туй се чуди какво да прави, ще се зарадва на разнообразието.

— Много благодаря! Но май ще е по-добре да се запътя право към къщи — отговори му Алекс. — Тревожа се за татко, пък и сестра ми явно не е случила с брака.

Двамата се прегърнаха още веднъж на кея. Алекс носеше само малка моряшка торба през рамо. Намерението му беше веднага да си купи кон, а после и нов костюм. Всичкият му багаж беше потънал с кораба край бреговете на Италия, а откакто се запозна с Ник, носеше удобните си моряшки дрехи.

— Ей, ти — извика един английски войник, който се приближаваше с цяла група откъм гърба на Алекс, — нищожен дрипльо като тебе трябва да прави овреме път на по-високостоящите.

Алекс нямаше време да се защити, защото един от войниците вече грубо го блъскаше. Онзи го ритна изотзад в колената и торбата се свлече от гърба му. Алекс се захлупи по лице в калта и гръмогласен смях изпълни ушите му, докато изплюваше боклука и тинята.

Скочи в миг на крака и понечи да се нахвърли върху войниците, които вече му бяха обърнали гръб, но нечия силна ръка го дръпна за ръкава.

— На твое място изобщо не бих се опитвал.

Алекс беше толкова бесен, че изпърво виждаше моряка, който го спря, като през червена пелена.

— Правото е на тяхна страна и ако им налетиш, още по-зле ще си изпатиш.

— Как тъй правото ще е на тяхна страна? — процеди през зъби Алекс. Но все пак, вече стъпил на крака, направи унизителната констатация, че войниците са шестима, а той сам.

— Те са войници на негово величество, могат да се държат както си щат. Ако се сбиеш с тях, ще се озовеш в затвора.

Алекс премълча, а морякът сви рамене и си продължи по пътя.

Алекс проследи с мрачен поглед войниците, нарами пак торбата и продължи към града. Опита се да се съсредоточи отново върху мисълта, откъде да си куп кон и нови дрехи.

Мина край една кръчма и когато усети миризмата на пържена риба, установи, че стомахът му се присвива от глад. Минути по-късно вече седеше до мръсна маса и сърбаше от дълбока дървена паница вкусна рибена чорба. Спомняше си все пак и похапванията с Ник. Ядяха с позлатени прибори и върху чинии от толкова тънък порцелан, че ръцете им прозираха изпод ръбовете.

И този път се оказа неподготвен за изненадата, когато усети опрян на гърлото му връх на кинжал. Вдигна очи и видя същия войник, който го хвърли в калта.

— Я виж, нашето моряче пак е тук — възкликна жлъчно войникът. — Аз пък си мислех, че си се навряло в миша дупка. — Ухиленото лице на младия войник придоби изведнъж строг израз. — Ставай. Тази маса е наша.

Ръцете на Алекс се задвижиха бавно под плота. Не носеше оръжие, но беше сръчен и бърз. Преди войникът да разбере какво става, Алекс блъсна с такава сила масата върху гърдите му, че войникът падна възник и изкрещя от болка, защото тежкото дърво се стовари върху краката му. Петимата му приятели веднага се нахвърлиха върху Алекс.

Той успя да повали двама, после посегна към тежката чугунена тенджерата, увиснала над огнището. Вярно, опари си пръстите, но пък на мъжа, срещу когото запокити тенджерата, му изгоря целият корем. Алекс тъкмо се канеше да строши стол в главата на петия войник, когато гостилничарят го халоса с халба по тила.

Испаднал в милосърдно безсъзнание, Алекс се свлече на мръсния под.

Някой плисна кофа студена, воняща вода в лицето му и той се свести. Главата адски го болеше, с мъка отвори очи. Ако се съди по смрадта, можеше да е само в пъкъла.

— Стани. Свободен си — чу сърдит глас, докато се мъчеше да седне. Най-сетне отвори очи, но веднага ги затвори, заслепен.

— Алекс — чу втори глас, несъмнено Ник, — дойдох да те измъкна от тази дупка, но проклет да съм, ако се наема и да те нося. Тъй че стани и ме последвай.

Това, което ослепи Алекс, трябва да беше златото, пръснато без мярка по китела и панталона на Ник. Алекс разбра, че приятелят му Ник е с една от безбройните униформи, които навличаше, когато искаше да получи от някого нещо. Ник го уверяваше, че в цял свят хората така се впечатлявали от руските униформи, че му давали каквото поиска. Но Алекс знаеше също, че Ник няма да допусне блясъкът му да помръкне от това, че ще подаде на приятеля си ръка да стане.

Затова, въпреки чувството, че главата му може всеки миг да падне от раменете, направи усилие и се надигна. Осъзна постепенно къде се намира и разбра, че е в затвор, с хвърлен върху камъните наръч гнила слама и дявол знае какво из тъмните ъгли. Стената, на която се опираше, беше студена и слuzеста.

Успя все пак да последва криво-ляво гордо изправения гръб на Ник и да излезе от сградата, посрещнат от избледняла дневна

светлина. Разкошна каляска с великолепни коне ги очакваше. Един от слугите на Ник помогна на Алекс да се качи.

Алекс тъкмо се настани и Ник го нападна жлъчно.

— Ти проумя ли, че щяха утре заран да те обесят? — боботеше Ник. — Съвсем случайно разбрах. Някакъв възрастен моряк те видял как слизаш от моя кораб и как някакви войници взели да те блъскат. Видял също как си запокитил маса върху краката на един от тях. Знаеш ли, че момчето е сега с два счупени крака? Може да се наложи да му отрежат пръстите. Втория пък си го изгорил. Трети още не се е свестил, след като си го улучил с юмрук в главата. Алекс, човек с твоето положение просто не може да си позволява подобни неща!

При тези думи Алекс вдигна вежди. Е да, със своя ранг Ник можеше да си позволи всичко.

Алекс се отпусна върху възглавниците и се загледа през прозорчето на каретата, а Ник продължи да го поучава какво в никакъв случай не е бивало да прави. Докато Ник го мърмеше, Алекс видя как английски войник хваща младо момиче за ръката и го повлича зад съседна къща.

— Спри! — заповяда Алекс.

Ник видя същото, каквото и неговият приятел, но не пожела да повтори на кочияша заповедта, а когато Алекс понечи да скочи от каретата, натисна го със сила върху възглавниците. Алекс се хвана за главата, която сякаш щеше да се пръсне.

— Та това са само селяни — каза пренебрежително Ник.

— Но са моите селяни — прошепна Алекс.

— Аха, почвам да те разбирам. Само че селяни винаги ще има предостатъчно. Размножават се като котките.

Алекс не си направи труда да опровергава абсурдните схващания на приятеля си. Главата го болеше не само от удара, дето му го бяха стоварили, но и от видяното преди малко. До него бяха стигали слухове за ужасните своеволия на англичаните в Америка, но просто не бе пожелал да повярва. В Англия говореха за неблагоприятни колонисти, които трябвало да се управляват със силна ръка. Беше виждал и американски кораби, които трябваше да разтоварят стоката си, за да бъде прегледана, преди да им позволят да отплуват за Америка. Но някак не се беше замислял сериозно над всичко това.

Вече не му се гледаше през прозореца и той лежа мълчаливо върху възглавниците, докато стигнаха пред голяма къща в края на града.

Алекс се свлече от каретата и последва камериера на Ник в стая, където го очакваше вана с димяща вода. Горещата баня освободи Алекс не само от калта в килията, тя поуспокои и болките в главата. Но щом се поотпусна, веднага го налегнаха грижите за сестра му. Беше приел отначало писмото ѝ като жалостива песен на емоционална съпруга, но сега се питаше дали не е имала предвид случки като преживените от него, дали затова го моли за помощ. Елиас му разказа, че са отнели кораба на Джошуа, защото уж вкарвал с него контрабанда в страната. Но ако дори обикновени войници можеха да си позволят безнаказано да блъскат на улицата беззащитни моряци, как ли се държат офицерите и чиновниците в канцелариите?

— Както виждам, продължаваш да размишляваш над случилото се днес — каза, влизайки в стаята, Ник. — Какво очакваше всъщност, докато се размотаваше в моряшки дрехи в пристанищен град?

— Всеки мъж има право да се облича както пожелае, а би трябвало да има и възможността да се движи свободно.

— Това са възгледи на селянин — въздъхна Ник и повика с ръка един слуга, който се залови да разопакова безбройните му чанти и куфари. — Тази вечер можеш да сложиш дрехи на моя племенник, а утре ще те облечем подobaващо за положението ти, та да не загазиш на път за бащиния дом.

Не беше, разбира се, предложение, а заповед, защото през целия си живот Ник само беше командвал хората наоколо си, а те изпълняваха всяка негова дума.

Когато Ник излезе от стаята, Алекс отпрати слугата, който се канеше да го увие в хавлиена кърпа с монограмите на Ник. Алекс си праметна сам кърпата през бедрата и отиде до прозореца. Междувременно се бе стъмнило, но човекът, който се грижеше за фенерите, вече ги бе запалил и Алекс можа да види войниците, които се мотаеха по улицата. Бяха разквартирувани по домовете на гражданите, влизаха и излизаха, когато им скимнеше. Груб смях изкънтя някъде наблизо и се чу дрънченето на строшено стъкло.

Тези мъже явно нямаше от какво да се страхуват. Ползваха се от закрилата на английския крал и ако някой им се опреше, както го бе

сторил днес Алекс, имаха правото да го обесят. Те бяха англичани, американците също бяха англичани, но с тази разлика, че на тях гледаха като на диваци и невежи, които трябва да бъдат научени на ред. Алекс се дръпна ядосано от прозореца и погледът му падна на един от полупразните куфари на Ник. На капака му висеше черна риза.

Ами ако някой им плати със същата монета за терора, който упражняват тук? — помисли си Алекс. Какво ще стане, ако мъж, целият в черно, излезе от сянката на нощта и докаже на тези арогантни войници, че не могат да малтретират безнаказано колонистите?

Почна да бърка в куфара на Ник, докато не намери чифт черни панталони от прилепващо трико.

— Мога ли да зная какво правиш? — попита Ник откъм вратата.
— Ако търсиш бижутата ми, смея да те уверя, че са на сигурно място.

— Стига, Ник, по-добре ми помогни да търся. Трябва ми черна кърпа.

Ник влезе в стаята и сложи ръка на рамото на Алекс.

— Първо да разбера какво си наумил.

— Тъкмо измислих как да дам на тези англичани хубав урок. Защо не като нощен призрак.

— Охо, почвам май да разбирам — каза със светнали очи Ник. Хрумването не можеше да не допадне на една руска душа. — Разказвал ли съм ти за мой племенник, който слезе на кон по стълбището на вилата ни? Конят си счупи, разбира се, и двата предни крака, но зрелището беше наистина великолепно!

Алекс вдигна поглед от ризата, която тъкмо се канеше да премери.

— А какво стана с племенника ти?

— Умря. Добрите винаги умират млади. Когато реши да скочи с коня през прозорец на първия етаж, беше пьян и това струва живота и на двамата. Добър човек беше.

Алекс премълча мнението си за племенника на Ник и нахлузи мълчаливо панталона. Ник беше по-нисък и по-набит от него, но през дългите години, когато се бе учил да пази равновесие върху люлеещи се палуби, мускулите на краката му така бяха заякнали, че панталонът му се лепна като втора кожа. Ризата с широки ръкави, леко опъната на гърдите, се издуваше на бедрата.

— И тях — каза Ник и вдигна във въздуха чифт ботуши, високи до коленете. — Ето ти и маска за лицето. — Той хвърли на Алекс черна кърпа и отвори вратата. — Донесете черно перо! — изрева той към коридора.

— Не е речено да разгласяваш веднага на всичко живо — каза Алекс, докато нахлузваше ботушите върху прасците.

— Освен племенника ми и тази жена в къщата няма никой — сви рамене Ник.

— А неговите слуги?

— Не влизат в сметката — отговори Ник и вдигна очи, когато в стаята влезе слуга, понесъл голямо, черно щраусово перо.

— От госпожа графинята с най-сърдечни поздрави — каза той, преди да се оттегли.

Само за няколко минути Ник преобрази приятеля си. Изрязва дупки в черната кърпа, завърза я пред лицето на Алекс и му нахлупи триъгълна шапка на главата. Така нагласи перото над периферията, че краят му увисна над челото на Алекс.

— Ами да — заяви Ник, след като отстъпи няколко крачки назад, за да огледа критично приятеля си, — никак не е лошо. Та какво смяташ да правиш? Ще препускаш по улиците и ще плашиш войниците, които целуват вашите момичетата?

— Нещо такова. — Алекс получи желаните дрехи, но още не знаеше какво именно ще прави с тях.

— В конюшната, най-отзад, има чудесен жребец. Като се върнеш от излета, ще се чукнем за здравето на... Черния отмъстител. Точно така, ще се чукнем за Черния отмъстител. Хайде върви, направи си кефа и се прибирай по-скоро, умирам от глад.

Алекс се усмихна и се запъти, следвайки указанията на приятеля си, към конюшната. В черните дрехи беше почти невидим в тъмното и докато вървеше през конюшната, хрумването му се превърна в твърдо решение. Помисли си за войниците, които отвлечаха момичетата в тъмните улички и за Джошуа, който бе загубил кораба си. Джошуа беше научил тримата по-големи братя Монтгомъри на първите им морски възли.

Конят, който му препоръча Ник, беше истински черен дявол и нямаше намерение да позволи някой да го язди. Алекс го обърна с

глава към стената, метна се върху него и успя да овладее животното. Изхвърчаха от конюшната и стигнаха близката пряка.

Алекс се приближаваше предпазливо към центъра на града и търсеше повод да се намеси. Не се наложи дълго да чака: седем пияни войника наобиколиха хубави млада жена, понесла с две ръце халби бира.

— Дай по целувчица — каза един от войниците. — Само една целувчица.

Алекс не се забави, побутна коня, излезе от сянката на къщите и препусна право към групата. Мъжете чуха копитата на коня. Щом зърнаха на гърба му конника с маска, чиято глава се очертаваше рязко на светлината на уличния фенер, всички отстъпиха уплашено няколко крачки.

Алекс не беше се замислял как ще преправя гласа си, но се обърна към мъжете с акцента на английски благородник, потискайки по-отвореното произношение, което английският беше придобил в Америка през последните сто години.

— Премежете си силите с равен — извика Алекс и измъкна кинжала, докато се приближаваше към първите двама мъже, отстъпващи пред яростно пръхтящия кон.

Алекс изряза с ловък удар копчетата от униформата на първия, после на втория. Те се изсипаха със звън по калдъръма и танцуващият жребец ги смачка с подковите.

После Алекс и конят му се скриха наполовина в сянката на уличката. Знаеше, че ефектът от изненадата е на негова страна, но разбираше също, че щом се оправят от първия страх, мъжете ще го нападнат или ще извикат помощ.

Острието на кинжала му отново изсъска във въздуха и той опря върха му под брадичката на третия войник.

— Отсега нататък премисляй два пъти, преди да нападнеш американец, или ще си имаш работа с Черния отмъстител. — При всяка дума натискаше леко кинжала, докато не срязва на две униформата на войника, без да му одраска кожата.

Със смях, който звучеше победоносно, защото успя да сложи на място тази измет — войници, които се осмеляваха да се движат из града само на групи — Алекс обърна коня и препусна надолу по улицата.

Въпреки че жребецът просто летеше над калдъръма, куршумът, който един от войниците изпрати подире му, се оказа все пак хиляди пъти по-бърз. Алекс усети как нещо парещо го улучи в рамото. Отметна глава назад, а конят вдигна предни крака. Алекс успя все пак да се задържи в седлото и да се обърне още веднъж към жената и към войниците, един, от които държеше димящ пистолет.

— Никога няма да заловите Черния отмъстител — извика Алекс и зловещо се изсмя. — Той ще ви преследва ден и нощ, вече няма да ви остави на мира.

Алекс имаше достатъчно ум в главата, за да не предизвиква съдбата. Пришпори жребеца и препусна по главната улица. Тук-там хората отваряха прозорци и се подаваха навън, виждаха как конник, целият в черно, прехвърчава покрай къщите им. Алекс чу как жена вика нещо подире му, беше навярно келнерката, която освободи преди малко от досаждащите ѝ войници, но раната в рамото отвлечаше вниманието му и той не се вслуша.

Продължи в галоп до края на града. Знаеше, че трябва да се отърве от животното: на гърба на този черен дявол прекалено се хвърляше в очи. В пристанището, където се усети в безопасност сред множеството складове, кейове и кораби, слезе от коня и го плесна по хълбока да се прибере сам в конюшната.

Алекс не можеше да види рамото си, но усещаше, че е изгубил много кръв и силите бързо го напускат. Най-бързо можеше да се озове в безопасност на кораба на Ник, закотвен наблизко в пристанището и надзираван от екипажа.

Тръгна по кея под закрилата на купищата въжета и камарите сандъци, спираше от време на време да се вслуша в шумовете, долитащи откъм крайбрежната улица. Ако се съди по глъчката, можеше да се заключи, че целият град е на крак и го търси. Когато стигна бригантината на Ник, помоли се набързо екипажът да го пусне на борда. Руската душа е непредвидима — колкото великодушна, толкова и демонична.

Алекс напразно се тревожеше — щом го зърна, човек от екипажа слезе на кея и му помогна да изкачи трапа, опрян на бордовата стена. Тези хора бяха свикнали може би приятелите на господаря им да се качват на кораба посред нощ с ризи, прогизнали от кръв. Преди да

изгуби съзнание, Алекс успя да запомни само, че двама моряци го подкрепяха, а после го понесоха.

Когато отвори очи, Алекс видя над главата си фенер, който повтаряше с люлеенето си поклащането на кораба.

— Както виждам, отказал си се все пак да ни напуснеш.

Алекс обърна предпазливо глава, докато седналият до него Ник се озова в полезрението му. Разбра, че е без жилетка, а ризата му на гърдите е цялата в кръв.

— Колко е часът? — попита Алекс и се опита да се надигне, но му се зави свят и трябваше да се отпусне върху възглавниците.

— Скоро ще съмне — отговори Ник, стана и се надвеси над легена, сложен в нишата наблизо, за да си измие ръцете. — Тази нощ за малко да те изгубим. Струваше ни доста усилия, докато извадим куршума от рамото ти.

Алекс затвори отново за няколко секунди очи. Какво глупаво хрумване — да си играе на Черния отмъстител — помисли си той и с пълното съзнание, че е виновен, каза:

— Надявам се, няма да ми се сърдиш, че ще се наложи да злоупотребя още известно време с гостоприемството ти. Сигурно ще ми трябват ден-два, преди да мога да продължа за Уорбрук.

Ник си избърза ръцете с кърпата.

— Явно и двамата не предвидихме последиците от твоята игра. Изглежда този град е живял в очакване да се появи герой и изборът му е паднал върху теб. Не можеш да направиш крачка по улицата, без да чуеш за подвизите на Черния отмъстител. Ако не знаех толкова добре какво е станало, бих приел, че всяко действие срещу англичаните през последните десет години трябва да се запише на твоя сметка.

— О, боже, господи! — простена Алекс.

— Най-хубавото следва. Англичаните разпратиха всички войници, с които разполагат, да те търсят из града и околностите. Навсякъде са разлепени плакати със заповед за залавянето ти. Всеки, който те познае, е призован веднага да те разстреля. Тази заран тук на два пъти идваха войници и настояваха да обискират кораба ми.

— Веднага се махам — заяви Алекс и пак се опита да стане, но беше много слаб от загубата на кръв, пък и рамото ужасно го болеше.

— Отпратих ги със заплахата, че обискът ще стане повод за война с моята страна. Но ще те разстрелят, щом стъпиш на кея. Търсят висок, строен чернокос мъж. — Ник хвърли на приятеля си пронизващ поглед. — Освен това знаят, че си ранен, Алекс.

— Разбирам — каза Алекс и вкопчи ръце в ръба на леглото, за да не падне от него. Вече знаеше, че напусне ли кораба, ще срещне смъртта. Но не можеше и да остане тук и да застраши живота на приятеля си. Хвана се за гърба на един стол и се опита да стане.

— Имам идея — каза Ник. — Понеже не желая английската флота да ме преследва, ще им позволя да претърсят кораба.

— Точно така. Ще ми спестиш поне катеренето през борда. От него най-много ме беше страх — Алекс се опита да се засмее.

— Пратих един слуга — продължи невъзмутимо Ник, — да донесе от дрехите на племенника. Той е възпълничък и си пада по разкошните платове.

Алекс вдигна вежди. Колко ли ярки са дрехите на племенника, щом тези на Ник могат да накарат паун да му завиди — помисли си Алекс.

— Според мен — продължи да разсъждава Ник, — ако ги подплатим малко, ако ти излеем в гърлото няколко чаши уиски и наложим върху черната ти коса напудрена перука, и да претърсят, няма да събудиш подозренията им.

— А не може ли, като се дегизирам така, просто да сляза от кораба?

— Ами после? Ще ти трябва помощ, а който ти окаже, излага живота си на опасност. Пък и колцина от бедните ти сънародници ще устоят на изкушението да приберат петстотинте фунта стерлинги, обещани като награда за главата ти? Не, ще останеш тук, на кораба и заедно ще отплаваме за твоя град. Там има ли кой да се погрижи за теб?

Алекс се облегна на стената на каютата. Усещаше се още по-слаб, отколкото при събуждането. Замисли се за град Уорбрук, основан от дядо му и принадлежащ в по-голямата си част на баща му. Там живееха хора, които смяташе за свои приятели. Беше част от този град. Ако той е смел, приятелите му са не по-малко храбри. Сигурен е, че английските войници не могат да сплашат община Уорбрук.

— Да, там има хора, които ще ми помогнат — каза най-сетне Алекс.

— В такъв случай сега трябва да облечем нещо по-различно. — Ник отвори вратата на каютата и викна на слугата да донесе дрехите на племенника.

— Алекс — каза тихичко Ник, — стигнахме целта. — Той изгледа съчувствено приятеля си. Алекс лежа цяла седмица в каютата с висока температура, а сега изглеждаше сякаш се е напивал седем дни наред: очите му бяха хлътнали дълбоко, кожата му — суха и на петна, мускулите — загубили еластичност като изсъхнала гума.

— Алекс, налага се да ти навлечем пак дрехите на моя племенник. Войниците продължават да търсят Черния отмъстител. Боя се, че ще те търсят и тук. Разбра ли ме?

— Да — измърмори Алекс, — но в Уорбрук ще ми помогнат. Ще видиш.

— Дано да си прав — каза Ник. — Но се боя, че ще повярват по-скоро на очите си. — Имаше предвид комичната картинка, която представляваше Алекс в подплатения костюм, палтото от брокат и напудрената перука. Наистина не приличаше на млад хубавец, който се е върнал, за да спаси град си от алчността на своя зет.

— Ще видиш — повтори Алекс с надебелен език, защото Ник пак му беше налял уиски, за да се справи по-лесно с комедията, която му предстоеше да изиграе. — Те ме познават. Ще има да се смеят, като ме зърнат маскиран така. Ще разберат, че се е случило нещо. Ще се грижат за мен, докато проклетото рамо заздравее. Ще ги помоля само, докато наблизко сноват войници, да не ме издават. Те знаят, че един Монтгомъри никога не би се издокарал като паун. Ще съобразят, че сигурно има причина. Ще видиш.

— Да, Александър — успокои го Николай. — Надявам се да се окажеш прав.

— Разбира се, че ще се окажа прав. Ще видиш. Познавам си хората.

2

— Не разбирам защо трябва да ходя на посрещането му — повтори Джесика Тагърт за хиляден път на сестра си Елеонор. — Александър никога не е означавал нещо за мен, най-малко нещо добро. — Елеонор стегна яко връзките на корсета на сестра си. Ако Елеонор можеше да бъде наречена хубава, сестра и несъмнено я превъзхождаше. Нея и всички жени в града.

— Трябва да си там, защото семейство Монтгомъри са били винаги много добри към нас. Сали, слез веднага от масата — викна тя на четиригодишната си сестричка.

Къщата на Тагъртови си беше всъщност колиба, малка и точно толкова чиста, колкото можеше да се изисква от две жени, които работеха по цял ден, а трябваше, освен това и да се грижат за седем помалки братя и сестри. Къщата беше в края на града, малко навътре в горичката и без близки съседи, не защото семейството предпочиташе да живее изолирано, а защото преди осемнайсет години, когато петото кресливо и сополиво Тагъртовче видя светлината на деня и сигурно нямаше да е последното, хората престанаха да строят в съседство с тях.

— Натаниел! — викна Джесика на деветгодишното си братче, което олюляваше три тлъсти и вбесени паяка пред лицето на помалката си сестричка. — Ако те докопам, лошо ти се пише!

— Няма защо да ходиш да го зяпаш тоя Александър — извика подигравателно Натаниел, хвърли паяците в косата на сестра си и изхвърча навън.

— Застани най-сетне мирно, Джес — каза Елеонор. — Как да стегна корсета, като непрекъснато мърдаш бедра.

— Изобщо не държа да ме стягаш. Наистина не проумявам защо трябва да посрещам този Монтгомъри. Нали не зависим от благодеянията на някой си Александър Монтгомъри.

Елеонор въздъхна дълбоко.

— Когато го видя за последен път, и двамата бяхте още деца. Може да се е променил.

— Хм! — изсумтя Джесика и се дръпна от сестра си, за да вдигне от пода малкия Самуел, който тъкмо се канеше да си напъха нещо трудно определимо в устата. Като се наведе, видя, че е един от тлъстите паяци, с които Натаниел плашеше допреди малко сестричката си. — Лош характер като този на Александър никога не се променя. Преди десет години беше хвалипръцко и всезнайко, сигурна съм, че и сега си е такъв. Ако Мариана има нужда от помощта на брат, за да се отърве от човека, за когото от глупост се омъжи, защо не се обърна към по-големите? Към някой от добрите Монтгомърови?

— Доколкото зная, писала е на всичките си братя, но изглежда Алекс пръв е получил писмото ѝ. Стой мирна, за да ти махна репая от косата. — Елеонор хвана плитките на сестра си и не можа да преодолее известна завист. Други жени се грижеха с часове за косата си с надеждата да изглеждат добре, а Джесика я излагаше преспокойно на слънцето, на соления въздух, на морската вода и собствената си пот, а тя си оставаше по-хубава от косата на онези, които полагаха усърдни усилия.

Имаше гъста, мека руса коса, сияеща на слънчевите лъчи.

— О, Джес, само да кажеш, можеш да имаш, който мъж пожелаеш.

— Моля те, не започвай пак — прекъсна я сестра ѝ. — Ти защо не си хванеш някой? Богаташ, който да помогне на нас двете и на цялото ни семейство?

— В този град? — изсумтя Елеонор. — Град, който позволява на един Питмън да го командари?

Джесика стана и отметна рязко косата от лицето си. Малко жени могат просто да пригладят косата си назад и пак да изглеждат добре. Джесика беше от тях.

— И аз нямам никакво желание да вземам някой от тези пъзльовци за съпруг. — Тя върна малкия Самуел на пода. — Но не съм и толкова глупава, че да се надявам мъж или поне някой като Александър, да ни спаси. Мисля, че си представяме Монтгомърови само в група, но не и като отделни личности. Права си да твърдиш, че не познаваме по-великолепни мъже от Сойер и двамата му по-големи

сина, аз плаках не по-малко от теб, когато те поеха на далечно плаване. Но не пролях нито сълза, когато Александър напусна града.

— Джесика, не мисля, че си права. Още ли не можеш да му простиш номерата от ученическите години? Ако хората им обръщаха внимание, Натаниел отдавна да е увиснал на въжето.

— Осъждам държането му. Винаги се е смятал за нещо по-горе от нас. Братята и баща му бяха всякога готови да работят с други хора, само Алекс смяташе, че е твърде различен, за да го прави. Семейството му е най-богатото в града, но само той си въобразяваше, че е над всички.

— Ти затова ли му захвърли в лицето омара, който искаше да ти подари? Никога не можах да те разбера, та нали целият град все ни носеше по нещо.

— Тогава да, но сега вече не! — измърмори ядосано Джесика. — Мразя да живея от подаянията на милозливци хора. Да нямаш никога достатъчно хляб в къщи, да не знаеш с какво ще нахраниш на другия ден братчетата и сестричетата си. А тате се прибираще на всеки девет месеца, колкото мама отново да забременее... — тя спря насред думата и си пое дълбоко дъх.

— Александър беше най-лошият от тях. Да можеше да зърнеш наглата му, високомерно ухилена физиономия, когато донасяше чувал царевично брашно. И как си бършеше ръцете в панталона, ако някое от нашите бебета се приближеше твърде много към него.

— Джес — засмя се Елеонор, — всеки трябваше да си избърше ръцете в панталона, в палтото или в косата, ако наше братче или сестриче се приближеше към него. Мисля, че не си справедлива. Александър не беше нито по-добър, нито по-лош от другите мъже в семейството му. Но заради малката разлика във възрастта той те привличаше по-силно от братята му...

— Не ме е привличал ни ей толкоз. Божичко, бях готова да се сприятеля по-скоро с някой кит.

Елеонор вдигна очи към небето.

— Но той помогна на нашия Патрик да стане стюард на кораба „Хубаво момиче“, нали?

— Направи го само за да се отърве от един Тагърт. А сега готова ли си най-сетне да тръгваме?

— От десет минути съм готова. Искаш ли да сключим договор. Ако Александър се окаже отново същия високомерен фукльо, за каквото явно го смяташ, ще ти опека идната седмица цели три пая с ябълки.

— Ако ще е бас, все едно, че вече съм го спечелила. Сигурна съм, че очаква ти да му целунеш ръка. Нали е бил в Италия, там сигурно е посетил папата и се е научил от него на някои номера. Как мислиш, дали носи парфюмирано бельо?

Елеонор се направи, че не чу последната забележка на сестра си.

— Ако спечеля облога, ще носиш цялата седмица една и съща рокля и ще се държиш мило с господин Клаймър.

— С този тип, дето устата му смърди на риба? Както и да е. Сигурна съм, че ще спечеля. Този град ще разбере, че без баща си и братята си Александър е само един нафукан, мързелив и арогантен никаквец...

Беше готова да продължи преценката си, но Елеонор я изблъска през вратата и викна през рамо:

— Натаниел, ако не пазиш добре децата, ще ти смъкна гащите. Чу ли?

Като стигнаха кея, Елеонор с мъка задържа Джесика за ръката. Защото Джес вече изреждаше куп неща, които трябвало на всяка цена да свърши точно там. Да изкърпи мрежите, да оправи платната и такелаж.

— О, Джесика — извика им Абигейл Уентуърт, когато сестрите Тагърт се появиха на кея — сигурно изгаряш от нетърпение да видиш пак Александър, нали?

Джесика не знаеше дали да зашлеви младата дама, или да напусне тичешком кея. Абигейл се смяташе за втора по ред хубавица в града, затова ѝ беше ужасно неприятно, че ще трябва да отстъпи на Джесика първенството. Не изпускаше удобен случай да напомни на Джес, че е вече на двайсет и две и като кисело вино в стари мехове, докато тя, Абигейл е само на шестнайсет и затова — току-що узрял и желан плод.

Джесика я удостои със сладникава усмивка и тъкмо се канеше да ѝ заяви за каква я смята, но Елеонор я отведе за ръка по-далеч от момичето.

— Не искам днес да се карате. Денят трябва да е щастлив за семейство Монтгомъри, а ти ще го развалиш, ако се наложи Сойер да те откупува от позорния стълб. — Добро утро, госпожо Годи — извика тя сладко. — О, ето го и корабът, с който Алекс се завръща у дома.

Като зърна бригантината, Джесика остана с отворена уста.

— Да, ама корпусът е прекалено тесен! Сигурна съм, че този кораб е строен въпреки всички правила. Дали Питмън вече го е видял? Сигурно ще го конфискува и какво ще стане тогава със скъпоценния ти Александър?

— Преди всичко не е мой. Ако принадлежеше вече на някоя жена, Абигейл положително нямаше да дотича да го поздрави.

— Май че си права — въздъхна Джес. — Виж я само с какво удоволствие мери с крачки кея на Монтгомъри. И в какво ли се е заляпала толкова?

Елеонор се обърна и зърна група граждани, втренчили с отворени уста погледи в същата посока.

Докато Джесика и Абигейл още стояха в очакване, някакъв мъж се запribлижава към тях. Носеше яркожълт жакет с цвета на канарче, по реверите и яката бяха избродирани листа и пъпки. Жакетът сякаш щеше да се пръсне над изпъкналия кръгъл корем, а слънцето се отразяваше в пъстрата като дъга коприна на реверите. Панталонът, опнат върху дебелия крак, беше смарагдовозелен, човекът носеше и перука с дълги букли, които му стигаха до раменете. Крачеше по кея, но от време на време се препъваше, защото явно беше надничал доста дълбоко в чашката.

Гражданите решиха, изглежда, че е чиновник, пратен от английската корона. Но Джесика веднага го позна. Нито дебелият корем, нито дългата перука можеха да скрият напълно господарските черти на един Монтгомъри. Изпъкналата адамова ябълка, която Александър беше наследил от дядо си, й се хвърли в очи преди наднормените килограми, които влачеше.

Джесика хукна с развети поли насреща му. Отдавна знаеше, че Александър Монтгомъри е човек, покварен до мозъка на костите, а сега вече имаше и доказателството. Щом се е отскубнал от надзора на баща си, веднага се е отдал на порока.

— Добро утро, Александър — поздрави го тя високо и едва сдържа смеха си. — Добре дошъл у дома. Не си се променил ни най-

малко.

Той спря и я зяпна недоумяващ. Очите му бяха силно зачервени и изведнъж така залитна, че тъмнокосият, як мъж зад него трябваше да го подкрепи.

Джесика отстъпи крачка назад, измери го с поглед от глава до пети, опря ръце в хълбоците и се разсмя. Секунда по-късно всички граждани се разсмяха подире ѝ.

Не спряха и когато Мариана Монтгомъри дотича на кея. Щом зърна Алекс, тя сякаш се вцепени.

— Ало, Мери, миличка — поздрави я Алекс с крива усмивка и якият мъж с мръсна риза трябваше пак да го подкрепи.

Тълпата вече не се смееше, а Мариана гледаше брат си и не можеше да повярва на очите си.

Алекс продължаваше да се хили, а Мариана да го гледа зяпнала. После тя скри лице в престилката си и зариде. Така се затича надолу по кея, че петите ѝ просветваха изпод полите на роклята, а вятърът понесе към тълпата високото ѝ хълцане.

Гражданите стояха смутени. Хвърлиха към Алекс и ярката му дреха още няколко унищожителни погледа и се върнаха всеки към работата си. Чуха се само няколко измърморени забележки, пръснати от вятъра като ехо.

— Горкият Сойер! Пък братята му са толкова яки момчета!

След малко на кея бяха останали само четирима: Джесика, която се наслаждаваше на гледката, защото мнението ѝ за Алекс се потвърди, Абигейл, застанала намръщена зад нея, смутеният Александър и набитият мъж с мръсната риза.

Джесика демонстрираше триумфираща усмивка, а погледът на Алекс постепенно се проясняваше.

— Вината е само твоя — прошепна той.

Джесика се усмихна още по-широко.

— О не, Александър, вината е единствено и само твоя, защото най-сетне блесна истинската ти същност. Години наред успяваше да мамиш всички, но не и мен. При случай трябва да ми кажеш при кой шивач си шиеш.

— Не би ли си пожелала бельо от такъв плат? — обърна се тя към сестра си.

Елеонор изгледа с присвити очи по-малката си сестра.

— Хайде, престани да дрънкаш, Джесика.

Джес ѝ отвърна с невинен поглед на широко отворените си очи.

— Не разбирам защо се сърдиш. Само се възхитих от дрехите му и от перуката. В Уорбрук отдавна никой не носи перука. — После се обърна със сладка усмивка към Александър: — Май те задържам с брътвежа си, а ти сигурно вече умираш от глад. — Тя хвърли многозначителен поглед към огромния му търбух. — Това нещо сигурно иска грижи, нали?

На Александър му идеше да я стисне с две ръце за гърлото, но Ник го възпря.

— Ще ми платиш, Джесика Тагърт — изсъска Александър.

— С какво? Да ти опека ли тортички с крем?

Елеонор застана между двамата, преди Алекс да успее да отговори.

— Не ѝ се връзвай, Алекс, ами хайде да си вървим у дома. — А ти — посочи тя Николай — да му вземеш багажа и да го донесеш. Вкъщи ще можеш да се погрижиш пак за господаря си.

— Трябва да приготвим нещо за обяд — обърна се тя към Джесика, — това е твое задължение.

— Добре, госпожо — отговори ѝ Джес. — Радвам се, че не съм на работа у семейство Монтгомъри. Мога да храня дузина деца, но това тук... — и тя впери отново поглед в корема на Александър.

— Хайде, върви — заповяда Елеонор и Джесика си тръгна с подсвиркване, предоволна, от кея, измърморвайки от време на време нещо за спечелен бас. Елеонор хвана Александър под ръка и не пророни дума за това, че е очевидно толкова пиян, та не може да върви без чужда помощ. Мъжът, когото бе взела за слуга на Александър, не помръдваше от мястото си.

— Как се казва това момче? — попита Елеонор Александър.

— Николай — процеди Александър през зъби, а лицето му стана кръв червено.

Елеонор спря и както продължаваше да подкрепя Александър, каза рязко:

— Николай, не чу ли какво ти заповядах? Вземи багажа на господаря си и ни последвай. Веднага.

Ник все още не помръдваше и гледаше нахално Елеонор. После присви устни и се наведе да вдигне малката чанта с дрехи, които взе за

Алекс от племенника си.

— Да, госпожо — каза тихо, вече понесъл чантата и ги последва, загледан в задника на Елеонор, който се движеше примамливо под полите ѝ.

— Двеста и петдесет фунта, но може да са и с няколко грама повече — засмя се Джесика. Седеше в единия край на масата в дома на Тагъртови, Елеонор в другия ѝ край, а между тях седем повече или по-малко мърляви деца на различна възраст, наредени като аптекарски шишета. Пред всяко имаше дървена паница с рибена яхния, която малчуганите събраха с дървени лъжици. Приборите за хранене са скъпи и ги пазеха грижливо, като да бяха от чисто сребро. Рибената яхния беше най-обикновена, без подправки, просто риба, лежала дълго време във вряла вода. Малкото зеленчуци, които събраха предишната година в градината, отдавна бяха изядени, а тазгодишните още не бяха станали.

— Сойер какво каза? — попита Джесика и продължи да се смее в престилката.

Елеонор изглежда гневно сестра си. Работеше от четири години при семейство Монтгомъри, а когато преди две години почина майката на Алекс, стана икономка. Мариана, първородната дъщеря на Монтгомърови, тогава беше още мома. Дали заради властния си характер, или защото беше много едра, още не си беше намерила мъж. Тя пое грижите за сакатия си баща, а трябваше да надзирава и многото имоти. Но когато Джон Питмън, новият бирник, се появи в града и почна да ухажва Мариана, тя забрави всичко останало. Целият град се опита, разбира се, да ѝ обясни, че англичанинът се интересува единствено от парите на баща ѝ, но самонадеяната Мариана не пожела да се вслуша в съветите на хората. За съжаление само две седмици след сватбата трябваше да се съгласи, че са били прави, а сега носеше товара и на съзнанието, че много от проблемите в Уорбрук възникнаха по нейна вина. Мариана повери домакинството на Елеонор и прекарваше повечето време в стаята си, а там бродираше ли, бродираше. Щом не можеше да поправи злото, което причини, искаше поне да не участва в него.

— Мисля, че не му е времето да изясняваме това сега — каза Елеонор и хвърли многозначителен поглед към децата. Те бяха

втренчили погледи в паниците, но така бяха наострили уши, че връхчетата им видимо потрепераха.

— Господин Монтгомъри рече, че госпожа Монтгомъри ужасно разглезила изтърсака си от самото му раждане, той я предупреждавал, че някой ден все нещо подобно ще се случи — обясни Натаниел. — Изглежда, имаше предвид облеклото на господин Александър и дебелия му тумбак. — Госпожа Мариана ужасно плака. Ами кой е тоз Николай, а, Елеонор?

Елеонор изгледа ядосано младия Тагърт.

— Натаниел, колко пъти да ти повтарям, че не бива да подслушваш зад вратите? Нали ти заръчах да наглеждаш Сали?

— Ама и аз бях с него — обади се Сали. — Ние се шмугнахме в храстите...

Натаниел затвори с ръка устата на сестричката си.

— Наглеждах я, ама исках и да разбера. Та кой е този Николай?

— Слугата на Александър, предполагам — отговори Елеонор. — И не се опитвай да се измъкнеш. Сто пъти съм ти казвала...

— Не трябваше ли днес, освен рибата да има и ябълков пай? — прекъсна я Джесика. — Не желая да чувам повече името на Александър. Той е само един доплувал тлъст кит, решил да си прояви характера. Нат, искам утре да идеш с коша в пещерата и да наловиш омари.

— О, пак ли? — изпъшка той.

— А ти, Хенри — обърна се тя към дванайсетгодишното си братче, — ще идеш да видиш дали боровинките са вече узрели, ще заведеш в гората и Сам, а Филип и Израел ще дойдат утре с мен да товарим дърва.

— Дърва ли? — намеси се Елеонор. — Мислиш, че можеш да докараш дърва? „Мери Катрин“ няма да издържи толкова тежък товар.

Джесика вирна гордо глава, както правеше всеки път, когато някой отправяше критична забележка към кораба ѝ. Думата кораб беше твърде пресилена и Ялил Симпсън навярно беше прав, казвайки, че „Мери Катрин“ може наистина да плува, но не го върши с удоволствие. И все пак беше нейният кораб, единственото, което наследи от баща си, и с него трябваше да изхранва многобройните си братя и сестри. Тя се гордееше с „Мери Катрин“.

— Корабът ми ще се справи, пък и парите ни трябвават. Все някой трябва да плати ябълките, нали?

Елеонор погледна в паницата си, в която сега имаше парче ябълков пай. Тя вземаше от време на време по нещо „на заем“ от кухнята на Монтгомърови. Рядко и никога по много, но въпреки че редовно връщаше всичко, всеки път изпитваше отвратително чувство. Ако Сойер и Мариана не бяха с мислите си другаде, и двамата сигурно щяха да ѝ кажат, че може да отнася вкъщи храната, която остава. Но Сойер беше прекалено зает да се самосъжالياва, а Мариана хълцаше и се тръшкеше, че е докарала на града всички възможни напасти, като се е омъжила за бирника. Не можеше да мисли за друго.

Дванайсетгодишният Самуел реши да увие лепкавата си лъжица в косата на сестра си Моли, а после яко да я дръпне, и с това сложи край на разговора на възрастните.

На другата заран Александър се събуди с болки в челюстта, защото цялата нощ скърца със зъби. Дори на сън беше изпитвал гняв. Вчера, на кея, се боеше, че раната на рамото може всеки миг да се отвори, наблюдаваше през раменете на хората английските войници, спрели върху запенените си коне в края на тълпата — те явно търсеха някого — и в същото време трябваше да понася как тая мърла Джесика Тагърт го осмива пред всичко живо. Не, това наистина беше прекалено. А колко лековерно ѝ повярваха съгражданите му, когато тя го обяви за страхливец. Колко бързо, оказа се, са забравили какъв е бил преди.

Когато се прибра в дома на баща си, там думите на Джесика вече го бяха изпреварили. Мариана беше сложила глава на леглото на баща им и хълцаше сърцераздирателно. Сойер само погледна най-малкия си син и го прогони с рязко движение на ръката от стаята си, толкова огорчен, че дори не го поздрави с добре дошъл.

Александър беше разярен от посрещането на кея и прекалено слаб от загубата на кръв, затова изобщо не се опита да се брани. Излезе с Николай от спалнята на баща си, а в своята стая веднага се строполи на леглото.

Дори гледката на руския велик княз Николай Иванович, понесъл след него багажа, не можа да го разведри. Изпадна в полудрямка и сънува как души с две ръце Джесика Тагърт. Само че във втората част на съня вече я държеше в обятията си и лудо я любеше. Как е могла

толкова да се разхубави? Не му даваше мира и ужасът, че го направи за смях толкова красива жена.

Сега лежеше със силни болки в главата и туптящо рамо, втренчил очи в тавана. Част от мозъка му, по-малката, незасегната от гнева, отново заработи. Може пък това да му е от полза — нали всички повярваха тъкмо в онова, което искаше да внуши с облеклото си. В Ню Съсекс беше станал свидетел как английските войници тероризират града. Беше чувал за насилията им над американците, с които се отнасяха като с непрокопсани деца. Беше виждал и цени на стоки, които бяха в Англия два пъти по-евтини, но бяха стоки, докарани тук с американски кораби.

Дали и в Уорбрук е същото? Щом се събуди, първата му мисъл беше да викне Мариана, да ѝ покаже раната си и да ѝ довери, че той е Черния отмъстител. Знаеше, че сестра му ще го крие, докато оздравее и ще го защити от гнева на англичаните. С какво удоволствие би видял израза на лицето ѝ, като разбере, че той не е дебелият пияница, за какъвто го взе. Но после си даде сметка, че ако ѝ се довери, може да изложи живота ѝ на опасност.

Обърна се на другата страна в мига, в който още съненият Ник влезе в стаята и се отпусна тежко на един стол.

— Онази жена ме вдигна още призори да сека дърва — каза той притеснено, но и малко учудено. — Само защото съм наблюдавал всякога с любопитство крепостните си селяни, знаех как се върти брадва. Но онази жена просто не понася човек от време на време да си поема дъх.

— Коя, Джесика ли? — попита язвително Александър. Както в първия си сън, изпитваше огромно желание да стисне с две ръце хубавата ѝ бяла шия.

— Не, другата, Елеонор. — Ник скри лицето си в ръце. Алекс познаваше в толкова разновидности настроенятия на Ник, че знаеше от опит колко е опасно да го оставя на самосъжаленията му. Успя да седне в леглото и завивката се свлече от широките му силни рамене, оголвайки превръзката.

— Смятам, че не бива да откривам никому, че не съм онзи, за когото се представям — подхвана той. — Мисля да продължа да нося ярките пъстри дрехи, докато раната заздравее, а интересът към Черния отмъстител попремине. Можеш ли да се лишиш от някой от слугите

си? От мъж, който умее да пази тайна и няма да се скатае при първата опасност?

Ник вдигна глава.

— Всичките ми слуги са руснаци, а не познавам руснак, който да се бои от опасности. Искаш да се превърнеш после пак в Черния отмъстител?

— Може би. — В момента Алекс мислеше само как да си върне на Джесика за подигравките, с които го обсипа. Вече се виждаше как се прехвърля, целият в черно, през прозореца на спалнята ѝ, как връзва белите ѝ ръце за таблата на леглото и...

— Ти слушаш ли ме изобщо? — попита Ник. — По-нагъл народ от твоите американци през живота си не съм срещал. Би трябвало всъщност да отплувам обратно за родината си, преди да се сбия с някой от твоите съотечественици. Но Черния отмъстител ми допада. Ще пратя кораба си на юг да ти донесе още дрехи от моя племенник, както и нова перука.

— Но ще ми оставиш все пак някой от слугите, с които се държиш толкова грубо.

— Не, няма — отговори замислено Ник. — Тази игра ме забавлява. Ще остана тук и ще продължа да играя ролята на твой слуга. Ще запазя, естествено, тайната ти. — Ник присви очи. — И ще се погрижа тази Елеонор Тагърт да съжали за всичко, което успя вече да изкаканиже за мен.

— Значи решаваме да останем заедно — каза Алекс. — Аз ще се представям за образцов благонравен млад американец, а ти ще покажеш на съотечествениците ми какво значи работа.

Този път Ник намръщи чело.

— Ако ме пратят на работа в полето, ще откажа. Е да де, но ще мога да разкажа после на семейството си няколко чудесни истории.

— Да се надяваме, че твоето семейство ще ти повярва повече, отколкото моето на мен. Не е ли време да ме облечеш? Ако си сложи проклетата перука, поне няма да се налага непрекъснато да я гледам.

3

Обличането отне на Александър много време. След като Ник превърза раната на рамото му, двамата се заловиха старателно да му бинтоват краката, така че да изпълнят копринения панталон, после увиха по същия начин и кръста, та коремът му щръкна с цял лакът, коронясаха творбата с прясно напудрена перука. Когато свършиха, Александър беше така яко опакован, че по челото му избиха капки пот.

— Не съм сигурен, че те наистина го заслужават — изрече обидено Алекс.

— Те са твои съграждани — сви рамене Николай.

— Но се обърнаха срещу мен. — Алекс си спомни живо подигравателния смях, с който го посрещна Джесика Тагърт. Кой знае дали съгражданите му щяха да се оставят толкова лесно да бъдат измамани от дрехите, ако тя не беше цъфнала на кея — помисли си той.

Беше вече единайсет преди обед, когато той се доклати най-сетне до приемната в дома на семейство Монтгомъри, където вече го очакваха многобройни посетители, дошли уж да обсъдят делови въпроси. На Алекс веднага му стана ясно, че са тук само заради него. За миг си пое дъх, убеден, че някой високо ще се изсмее и ще му заяви, че вече може да хвърли тези дрехи, понеже си е у дома и сред приятели.

Но хората му хвърлиха само бърз поглед и се втренчиха отново в чашките си.

Алекс погледна към Елеонор, която даваше нареждания на двете готвачки край печката. Тъй наречената приемна беше едновременно кухня, салон и просторно помещение за събирания. Семейство Монтгомъри, на което принадлежеше почти целият град, наистина имаше куп въпроси за решаване. В течение на деня почти цял Уорбрук мина, по един или друг повод, през тази врата, а Сойер Монтгомъри винаги се грижеше гостите му да получат и нещо за хапване и пийване.

Двамата мъже, седнали в ъгъла до една от двете маси, подхванаха разговор на висок глас.

— Зет ми с ръцете си пося и ожъна това жито, но преди да го откарам за Испания, трябваше да спра в английско пристанище и да го разтоваря, за да го прегледат.

— На мен пък ми наредиха да откарам какаото от Бразилия чак в Англия, та там да ми позволят да продължа за Бостън, откъдето беше поръчано.

Мъжете поглеждаха над чашите към Александър, но той се преструваше, че не ги е чул. Мъжете не си направиха труда да го заговорят направо и той не видя причина да възнагради неуважението им с проява на съчувствие. Дали наистина вярват, че той има власт да промени английските закони? Държаха се така, сякаш още беше в сила средновековният феодален ред, според който той, като техен господар, можеше да отиде лично при краля и да му се оплаче.

— Изгубих си кораба заради проклетите шейсет фунта — оплака се Джошуа Грийн.

Александър се втренчи в голямата, препълнена чиния, която Елеонор сложи пред него. Усети се като зрител в театър, който се е озовал на вече гледано представление. Докато ядеше, изслуша историята на Джошуа. Той я беше разказвал поне сто пъти, но сега я предъвкваше заради Александър за сто и първи.

Всички присъстващи хвалеха хубостта на кораба на Джошуа, с който той толкова се гордееше. Да, ама Джон Питмън го намразил. Спречкали се за парче земя, собственост на Джошуа, което той отказал да продаде. Питмън твърдял, че Джошуа е натъпкал кораба си със зелена боя, тоест с контрабанда. На това основание конфискувал кораба на Джошуа, но не намерили никаква боя, въпреки това събрал дузина войници и им заповядал да претърсят посред нощ къщата на Джошуа. При това „претърсване“ войниците опустошили хранителните припаси в зимника, разкъсали платнените подвързии на куп книги, изпотрошили мебелите, изплашили дъщерите му. Джошуа се опитал да си върне кораба, но му заявили, че трябва да плати гаранция от шейсет фунта. Но той дал вече всичките си пари за застраховката, която трябвало да внесе при Питмън, преди корабът му да отплува. Откъде да вземе парите? Приятелите му събрали сумата, но доказателствата за невинност трябвало да даде Джошуа. Питмън

твърдял, че на борда на кораба на американеца имало зелена боя, а Джошуа, че никога не е карал зелена боя. Случаят стигнал до колониалния морски съд, който е от един-единствен съдия и не включва съдебни заседатели. Съдията предал кораба на Питмън и помощниците му в митницата, понеже Джошуа уж не могъл да докаже, че никога не е товарил зелена боя.

Докато гледаше съгражданина си, Александър забрави собствените си неволи. Виждаше един сломен човек, погубен най-незаконно заради лакомията на англичанина. Питмън беше хвърлил око на къс земя, собственост на Джошуа, и беше успял да присвои не само земята, но и всичко останало, което семейство Грийн бе наричало досега своя собственост.

Александър наведе глава над чинията, за да не видят хората гнева, припламнал в очите му. Ако иска да продължи да играе ролята на глезен лакомник, хората не бива да разберат колко го наскърбяват такива разкази. Усещаше върху себе си погледите на мъжете, които го наблюдаваха и продължаваха да се надяват, че той е човекът, на когото могат да се опрат. Бяха като деца, вярващи, че мъж, който носи името Монтгомъри, може да реши всичките им проблеми и да превърне несправедливостта в справедливост.

Преди гневът му да надделее и да издаде истинските му чувства, вратата се отвори и Джесика Тагърт влезе с две пълни кошници стриди.

Джесика погледна хората, които седяха, тихи и безмълвни, и гледаха Алекс така, сякаш очакваха всеки миг да се развилнее буря, и веднага разбра какво става.

— Значи не сте изгубили надежда? — разсмя се тя високо, като местеше поглед от човек на човек. — Още вярвате, че ей този Монтгомъри ще ви се притече на помощ? Да, ама господ бог е създал само трима Монтгомърови: Сойер, Адам и Кит. Този тук не заслужава името си. Вземи, Елеонор — продължи тя, подавайки кошниците на сестра си. — Сигурно ще ти потрябват, ако върволицата продължи да се точи цял ден. — Тя изгледа подигравателно Алекс, който така и не вдигаше глава. — Което си е право, докато си е вкъщи, и този ще има на какво да се нагледа тук.

Александър вдигна много бавно глава и я погледна. Мъчеше се да не издаде гнева си, но успя само наполовина.

— Добро утро, госпожице Джесика — каза той тихо. — Миди и стриди ли продаваш? Нямах ли си съпруг да те храни?

Мъжете в другия край на масата се изкикотиха. Джесика беше хубавица и в града нямаше мъж, който да не се е опитал, по един или друг начин, да се приближи към нея. Някои, вече изтощили съпругите си с непрекъснати бременности, ѝ предлагаха женитба; синове и племенници от други семейства я заговаряха със същото намерение. Накъсо казано, нямаше мъж, който поне да не е мечтал да я направи своя. А сега този човек тук намекваше с въпроса си, че никой не я е поискал.

— Мога да се грижа за себе си и сама — отговори Джесика и застана пред него. — Не ми е дотрябвал нито съпруг, който да ми ближе краката, нито такъв, който да ми нарежда какво да правя и какво не.

Александър ѝ се усмихна.

— Ясно — каза той и я измери от глава до пети. Джес разбра още преди години, че не може да управлява корабчето с дълга пола и си прекрои моряшка дреха. Носеше високи ботуши, над които се спускаше широк панталон, над него удобна блуза и отворена жилетка. С изключение на колана, който пристягаше силно на тънкия си кръст, за да не ѝ се смъкне панталонът, в това облекло тя почти не се отличаваше от повечето мъже в Уорбрук. — Я ми кажи — продължи преспокойно Алекс, — още ли настояваш да ти дам адреса на моя шивач?

Избухналият смях беше по-силен, отколкото шегата всъщност си заслужаваше. Мнозина бяха виждали Джесика да върви по кея с олюляващи се бедра, които караха кръвта им да кипне. Даже в мъжки дрехи беше толкова привлекателна, колкото една жена може да си пожелае.

Елеонор се намеси, за да поукроти присмеха на мъжете:

— Благодаря ти за стридите. Ще можеш ли да донесеш следобед и няколко миди?

Джесика кимна мълчаливо, още ядосана от начина, по който Александър накара хората да се разсмеят. Тя го стрелна за миг ядосано, без да обръща внимание на останалите мъже, които продължаваха да се хият и да се наслаждават на подигравките, които ѝ се наложи да чуе. Тя се обърна рязко и излезе от къщата.

Елеонор вдигна чинията на Александър, изпразнена едва наполовина — невъзможно му беше да изяде огромното количество храна, което му сипа. Тя го изгледа строго, но нищо не каза. Беше син на нейния работодател, нямаше как. Затова пък се обърна към Николай, който се мотаеше до вратата:

— Изсипи това на прасетата! И я се поразмърдай!

Ник отвори уста, но пак я затвори и само каза с блеснали очи:

— Да, госпожо, избягвам да противореча на жени.

Това предизвика нов смях сред присъстващите и Алекс се усети за миг отново приет от хората в този град.

Но когато се надигна, или по-скоро се опита да стане, смехът веднага секна. Не беше свикнал да усеща тялото си по този начин, с многото възглавници, струпани да изобразят дебел тумбак, затова продължи да седи, впил ръце в ръба на масата. Платът на ръката и рамото се изпъна и задърпа полузарасналата рана. Заше метен от силната болка и ужасното шкембе, което му пречеше да стане, изчака няколко секунди, преди да се оправи и да успее да се надигне.

Според него това беше по-скоро повод за смях, но хората наоколо бяха потресени.

Алекс вдигна очи и съзря в погледите им съчувствие. Извърна се, за да не забележат гнева му, и излезе от стаята. Пък и време беше да се запознае с въпросния Джон Питмън.

Намери го, както и предполагаше, в кантората, служила на семейство Монтгомъри от три генерации насам за уреждане на сделките. Питмън беше набит, як и плешив. Алекс не можеше да види лицето му, ниско приведено над счетоводните книги, разтворени на бюрото. Преди Питмън да успее да вдигне глава, Алекс обгърна с бърз поглед стаята и забеляза, че два от портретите на предците му са свалени от стените, а на един от шкафовете, принадлежали на майка му, беше окачен тежък катинар. Този мъж явно се канеше да се залости тук завинаги.

— Кхъм — покашля се Алекс.

Питмън вдигна очи към него.

Първото у този човек, което направи впечатление на Алекс, беше пронизващият поглед на големи, втрещени очи, проблясващи като черни диаманти. Този мъж е способен на всичко, помисли си Алекс. На зло, но, може би, и на добро.

Джон Питмън го измери от глава до пети и го прецени със студените си очи, в този миг сякаш си припомняше всичко, което е чул за Александър Монтгомъри и го сравняваше със самия него.

Алекс беше решил, че ако иска да надхитри този човек, вече е време да свърши и нещо друго, освен да се дегизира с възглавници. Той извади от джоба си копринена кърпа.

— Горещичко е днеска, нали? Аз не бих могъл да работя в такава жегга. — Като местеше дебели хълбоци, той отиде до прозореца, облегна се задъхан на перваза и забърса с кърпата потта от врата си.

Питмън се облегна на стола и продължи да наблюдава Александър, без да проронва ни дума.

Алекс зяпаше през прозореца и отпуснал лениво клепачи, наблюдаваше Николай, който хранеше на двора кокошките, пръскаше им по ливадата просо, от което вятърът отвяваше половината. Елеонор дотича с развети краища на престилката, две от малките Тагъртчета я следваха по петите.

— Както разбрах, вие сте новият ми зет — обърна се Алекс към Питмън.

— Да, аз съм — дойде след известно време отговорът.

Алекс се дръпна от прозореца и се настани на един стол, кръстосвайки внимателно крака, доколкото му позволяваха шкембето и възглавниците по бедрата.

— А какво вярно има в слуха, че крадете гражданите на Уорбрук? — Той поизчака, преди да вдигне очи, и видя как душата на Питмън се изписва на лицето му. В главата на този човек мислите явно се движеха насам-натам като топчетата на сметало.

— Не върша нищо незаконно — каза Питмън с леко дрезгав глас.

Алекс махна въображаема прашинка от дантелената си маншета, после вдигна ръка срещу светлината.

— Обичам скъпи дантели — изрече замислено, после погледна пак Питмън. — Предполагам, че сте се оженил за девствената ми сестра Мариана, за да се доберете до пристанищните съоръжения на семейство Монтгомъри, нали така?

Питмън не каза нищо, но очите му светнаха, а ръката посегна към чекмеджето на бюрото. Пистолет? — попита се мислено Алекс.

Със смъртно уморен глас продължи:

— Дали да не се опитаме да се разберем? Аз никога не съм бил истински Монтгомъри — те са толкова кресливо, самонадеяно и недодялано племе. Мен ме влекат музиката, културата и кулинарното изкуство. Да стоя на олюляваща се палуба и да командаря тълпа потни моряци — той се олюля леко, — това всъщност никога не ми е допадало, но баща ми реши, ако позволите да го цитирам, „да направи от мен истински мъж“ и ме прати в морето. Парите, които ми даде, свършиха бързо и бях принуден да се прибера.

Алекс погледна засмян Питмън, но той продължаваше да мълчи.

— Ако на мое място беше някой от братята ми, той би имал несъмненото право да ви изхвърли от кантората. — Алекс посочи с глава шкафа с катинара. — Предполагам, че е претърпан с документи, може би дори с куп нотариални актове. Бих казал, че сте използвал парите на семейство Монтгомъри, за да закупите онова, с което разполагате днес, а също и за да узаконите придобитото с документи, удостоверяващи, че то е собственост на Монтгомърови.

Очите на Питмън бяха като два светещи въглена, а той сякаш всеки миг щеше да награби Алекс за врата.

— Да сключим сделка. Нямам никакво желание да прекарам живота си в тази кантора и да жонглирам с числа, нито да се намеря затворен на някой кораб, където от мен се очакват героични постъпки, каквито високоуважаваните ми братя извършват едва ли не ежечасно. На свой ред вие няма да посягате на земите на семейство Монтгомъри, защото то никога не продава земя, освен това ще ми давате, ами, да речем двайсет и пет на сто от печалбите, срещу обещанието, че няма да ви създавам никакви затруднения.

Питмън го изгледа само за секунда зяпнал, но погледът му изгуби опасния си блясък и остана само предпазлив.

— Но защо? — беше всичко, което можа да изрече.

— А защо не? Длъжен ли съм да се трепя за когото и да било в този град? Собствената ми сестра не пожела да ме поздрави с добре дошъл само защото не отговарям на идеалната ѝ представа за един Монтгомъри. Освен това за мен е по-удобно да оставя работата на вас, а единственото ми задължение да е да прибирам част от приходите.

Питмън взе да се поотпуска. Ръката му се дръпна от чекмеджето, но очите продължаваха да са внимателно вперени в Александър.

— Защо се върнахте?

— Защото от мен се очакваше да предприема нещо против вас, добри ми приятелю — разсмя се Алекс.

Този път Питмън за малко не се засмя и той. Беше се отпуснал още повече.

— Може пък наистина да се сработим.

— Уверен съм, че ще можем. — Алекс подхвана с отегчен тон разговора с Питмън, дано му внуши, че далаверите на зет му наистина не го интересуват. Всъщност целта му беше да разбере каква част от земите на семейство Монтгомъри е успял да даде под аренда и какви планове реализира. Постът на главен митничар в този град му даваше голяма власт. Само от характера му зависеше дали ще злоупотреби с нея.

Докато се опитваше да преслуша Питмън, Алекс зърна изведнъж нечия глава да наднича от перваза на прозореца. Увисналото надолу лице беше на едно от децата на Тагъртови. Щом Алекс погледна към него, то тутакси изчезна, но беше повече от ясно, че момчето е чуло разговора от самото начало.

Алекс помахна с ръка на Питмън.

— Уморен съм. По-късно ще ми разкажете всичко по-подробно. Сега ще се поразходя и ще полегна преди вечеря. — Той изпъшка зад носната кърпа, стана и излезе от кантората, без да се сбогува нито с дума с Питмън.

— Ако спипам това хлапе, ще му издърпам ушите — измърмори Алекс. Не биваше да тича по коридорите, защото, ако някой го зърнеше, целият маскарад отиваше на вятъра. Не му беше лесно хем да се прави на отпуснат, изнежен лакомник, хем да припка, но трябваше да хване детето и да разбере какво е чуло.

Щом излезе навън, спря и се помъчи да съобрази къде би се скрило дете, заловено да върши нещо забранено. Алекс си спомни колко често се е крил като момче в гората.

Пое по стара индианска пътека и потъна в сенчестия сумрак на гората, която почваше зад нивите на Монтгомърови. След около половин миля стигна до малка падина и стръмната пътечка към каменистия малък плаж, наречен Ковашкото заливче. Алекс пое натам.

Слезе пъргаво по пътечката на плажа и се озова срещу Джесика и момчето, което беше подслушвало.

— Можеш да си вървиш, Натаниел — изрече високомерно Джесика, обърнала към Александър изпълнен с омраза поглед.

— Ама, Джес, още не съм ти разказал какво...

— Натаниел! — сопна му се тя строго и момчето побърза да се изкатери обратно по пътеката. Двамата чуха как стъпките му заглъхнаха там.

Алекс не каза нищо. Искаше да разбере какво е научила тя от детето.

— Е, вече знаем защо си се завърнал в Уорбрук. Онези наивни глупаци си въобразиха, че ще им помогнеш. Но двацет и пет на сто от печалбата сигурно стигат, за да не ти свършат копринените ризи.

Алекс се опита да не издава колко са го ядосали думите ѝ. Онова хлапе явно ѝ е разказало всичко. С учудваща памет за толкова малко дете, още повече, че през цялото време е висяло над прозореца с главата надолу. Той ѝ обърна гръб, за да не вижда лицето му. Трябва да намери начин чутото да не стигне до гражданите на Уорбрук. Помисли и за баща си: той е инвалид, а стигне ли до него, това ще го убие.

Обърна се засмян към нея.

— А на теб колко трябва да платя, за да си държиш езика зад зъбите?

— Не се продавам за пари.

Той я изгледа подигравателно от глава до пети, после си запуши с кърпата носа, уж че не може повече да понася миризмата на риба, просмукала дрехите ѝ.

— Ами да, виждам.

Тя се нахвърли върху него. Беше по-висок от нея, но бинтовете и възглавниците, от които вървеше леко приведен, премахваха разликата.

— Няма достатъчно обидни думи, за да се опише поведението ти. Позволяваш на човек, който разорява хората ни, да те подкупи, за да можеш да си позволиш копринени костюми.

Когато тя се приближи плътно към него, Алекс забрави и какво е чула, и намерението си да ѝ попречи да разкаже чутото. Виждаше само очите ѝ, блеснали от гняв, и гърдите ѝ, които се вдигаха и спускаха само на няколко сантиметра от него. Тя продължи да го навиква, да го нарича с думи, които никоя дама никога не му бе отправяла, но той просто не ги чуваше. Когато устните ѝ се приближиха плътно към неговите, тя изведнъж млъкна и отстъпи назад. Алекс си пое дълбоко и

шумно дъх, а Джесика го погледна объркана и клепачите ѝ бързо запримигаха.

Алекс скоро се овладя и се загледа замечтано в морето. С какво удоволствие би се хвърлил във водата да се поохлади!

— На кого искаш да разкажеш всичко? — попита най-сетне, без да я поглежда. Даваше си много добре сметка, колко близо е до нея и колко усамотен е плажът, съвсем не беше сигурен, че няма да се възползва от това.

— Хората в Уорбрук се страхуват от Питмън, защото представлява краля, за английските моряци да не говорим. Но от тебе не се боят. Ако разберат какво е подслушал Нат тази заран, способни са да те погнат и да те обесят. Няма да те оставят нито миг повече жив. Трябва им изкупителна жертва за онова, което Питмън стори на Джошуа.

— Та как смяташ да постъпиш с чутото?

— Ако баща ти научи, това ще го убие. — Тя се загледа в песъчливия бряг. Близо до нея имаше кошница, пълна до половината с миди, явно събрани тук.

— Не мога ли да улесня решението ти? — Той се опитваше да се преструва на равнодушен и спокоен, да не се издаде, че изгаря от жажда за действие и страст. — Ако го споделиш с някого, та, макар и с по-голямата си сестра, семейството ти сериозно ще пострада. Засега имаш поне покрив над главата и достатъчно храна за малките. — Алекс заразглежда ноктите си. — Пък и, слава богу, всички са здрави и читави. — Той я погледна неочаквано право в лицето.

Нещо в него мъчително се сви, когато разбра, че тя вярва на заканите му. Нима в този град няма нито един човек, който го познава от край време, а сега е готов да стане и да каже:

— Александър Монтгомъри е неспособен на подобно нещо. Ти... ти няма да посмееш.

Той само я изгледа, но не си направи труда да отговори.

— В сравнение с теб Питмън е ангел. Защото онова, което прави, върши го поне донякъде по поръчение на своята страна. Ти само от алчност. — Тя се обърна рязко, сякаш за да си тръгне, но после внезапно се обърна и удари Алекс през лицето. От перуката му се надигна облак пудра.

Алекс видя как шамарът се задава, но не направи нищо, за да го избегне. Човек, комуто се наложи този ден да чуе толкова много, колкото беше чула тя, имаше право да шамароса причинителя на своите страдания. Той впи пръсти във възглавниците на бедрата. А толкова искаше да я прегърне и да я целуне.

— Съжалявам те — прошепна тя, — но ми е жал и за всички нас. — Тя се обърна, изправи тяло като свещ и се заизкачва по стръмнината.

— Бен Сампсън ще изгуби всичко, което притежава, помни ми думата — каза Елеонор. Двете с Джесика работеха в кухнята на Тагъртови. Джес готвеше, Елеонор разтребваше.

— Възможно е — отвърна меко Джесика. — Но не е изключено и да направи добра сделка с товара си. — Предишната вечер беше закотвила корабчето си на пристанището до големия кораб на Бен, току-що пристигнал от Ямайка. Докато поздравяваше Бен с добре дошъл, един от моряците му изтърва сандък и тя разбра, че под двойното дъно има чай, тоест контрабанда. — Задължен е да складира сандъците само за двацет и четири часа, после може да ги прати тайничко за Бостън.

— Щом ти си видяла как сандъкът се е счупил, сигурно е имало и други свидетели.

— Не! — Джесика впи силно пръсти в дръжката на дървената лъжица. — Даже твоят скъп Александър нищо не забеляза.

— Я престани. Казах само, че за дебелината си той наистина не яде много и че е подчертано учтив и внимателен с мен. Никога не се налага аз или друг да разтребваме подире му или да изпълняваме негово желание — каза Елеонор, която тъкмо режеше главата на едра риба.

— Изобщо не го познаваш — възрази Джес, като си мислеше за подслушаното от Нат. Ако спипат Бен и му конфискуват имуществото, Александър ще има само полза. — Мечтая Адам или Кит да се приберат. Те ще изхвърлят само след пет минути Питмън от дома си.

— Своя зет? Чиновника на краля? Нали сама не си вярваш. Ти цялата вечер ли ще се размотаваш тук? Аз трябва да се върна у Монтгомърови, а ти ще занесеш рибата на госпожа Уентуърт.

Джес погледна кошницата с уловената риба.

— Големи мързелани са тия двете — каза тя подигравателно. — Госпожица Абигейл се бои, че мъжете ще престанат да я ухажват, ако белоснежните ѝ ръчички замиришат на риба.

Елеонор стовари доста силно кошницата на масата.

— Добре ще е да се позамисляш от време на време на какво миришат твоите дрехи. А сега взимай кошницата и да не си подхванала пак някоя свата с Абигейл.

Джесика понечи да се оправдава, но Елеонор вече не я слушаше, поела към Монтгомърови. Джесика се поколеба за миг, после вдигна, пъшкайки, кошницата и се запъти към голямата къща на семейство Уентуърт.

Подаде рибата на госпожа Уентуърт и вече се надяваше, че няма да ѝ се наложи да срещне Абигейл. Но тъкмо излизаше през задната врата, и чу Абигейл да ѝ вика:

— Джесика, колко се радвам да те видя пак у дома! — Джес знаеше, че думите на Абигейл са чиста лъжа. — Добър вечер. Нощта ще е много хубава и ясна, нали?

Абигейл се надвеси с тайнствен израз над перилата и попита:

— Чу ли, че господин Сампсън е акостирал днес с цял товар чай, без да мине през Англия. Мислиш ли, че господин Питмън ще му разкрие спатиите?

Джесика беше толкова смаяна, че не можа да отговори. Щом Абигейл е разбрала за чая, значи и Питмън вече знае.

— Трябва да предупредя Бен — измърмори тя най-сетне и изтича от верандата.

Абигейл я следваше по петите, решена да разбере какви ще са последиците от тревогата, която предизвика с думите си. Вече на улицата, за малко да се озоват под копитата на кон, яхнат от мъж в дрехи от черно трико.

Двете жени спряха уплашени и Джес протегна закрилнически ръка пред гърдите на Абигейл.

— Джес — каза задъхано Абигейл, — този мъж не носеше ли на лицето си маска?

Джесика не ѝ отговори, ами се затича след облака прах, вдигнат от коня на маскирания мъж. Абигейл запретна поли чак до коленете, молейки бога да не я зърне майка ѝ или някой от църковното настоятелство, и хукна подир Джесика.

Тя спря пред къщата на Бен Сампсън. Там стояха шестима английски войници, насочили мускетите срещу Бен.

— Представа нямам за какво говорите — лъжеше Бен. Но потта, която се стичаше въпреки хладния вечерен въздух по лицето му, противоречеше на това твърдение.

— Отворете по заповед на Джон Питмън, кралски пълномощник! — извика един от войниците и вдигна мускета още по-високо.

— Къде е мъжът в черно? — прошепна Абигейл на Джесика. Джесика се вслуша в шумовете на града и на вечерта. — Ей там — прошепна и посочи с глава дърветата зад къщата на Бен. Долови движение зад клоните, стисна пълничката ръка на Абигейл и я повлече под стряхата на къщата от другата страна на улицата. Тъкмо се свряха там на сигурно място, и ужасът почна.

Маскираният конник препусна срещу войниците, повлякъл след себе си мрежа с окачени по нея тежести. Изненадата беше на негова страна, защото войниците и Бен просто си стояха и го зяпаха. С бързо движение на ръката маскираният метна мрежата над главите на четирима от войниците, с другата ръка измъкна пистолет и го насочи към останалите двама. В пояса му беше затъкнат цял арсенал и двамата униформени извън мрежата пуснаха инстинктивно мускетите на земята. Четиримата, които се мятаха под мрежата, още държаха оръжието си, но ръцете им бяха заети с въжетата, а не със спусъците на пушките.

— В Уорбрук няма човек, притежаващ необмислен чай — заяви конникът. Говореше със странен акцент — не беше нито чист английски, нито диалектът, възприет от семействата, които живееха вече от поколения в Америка.

Абигейл погледна Джес и понечи да протестира, но Джес само поклати енергично глава.

— Върнете се при господаря си и му кажете, че повдигне ли още веднъж несправедливо обвинение, ще си има работа с Черния отмъстител. — Той хвърли на един от войниците края на мрежата. — Веднага ги върни в квартирите им — заповяда рязко.

Мъжът, който нарече себе си Черния отмъстител, препусна толкова близо край Бен и войниците, че подковите на коня за малко не им премазаха пръстите.

Когато мина край верандата, на която стояха Абигейл и Джес, дръпна силно юздата на коня, изгледа и двете.

Въпреки маската, закриваща горната част на лицето и триъгълната шапка, нахлупена ниско над челото, личеше, че е много хубав мъж. Пламтящите черни очи пронизваха през процепите на маската, а по-долу се виждаха чувствени, пълни, красиво очертани устни. Черните риза и панталон от трико, както и ботушите, бяха прилепнали като втора кожа към мускулестото, широкоплещесто тяло.

Абигейл въздъхна дълбоко и едва не припадна под погледа на Черния отмъстител. Сигурно щеше да се свлече на земята, ако Джес не я придържаше под мишниците.

Устните на Черния мъж се извиха в усмивка, не подигравателна, а толкова мила и многозначителна, че Джесика трябваше много да се напегне, за да държи Абигейл изправена.

Все така усмихнат, Черния отмъстител се наведе от седлото, сложи широка длан на тила на Абигейл и я целуна продължително и страстно.

Междувременно Бен и войниците бяха почти забравили причината за появата на Черния отмъстител. Постъпката му беше толкова съзвучна със склонността им към романтичното, пък и на болните от носталгия войници им беше все едно дали ще открият или не чай в мазето на Бен Сампсън. Пред тях стоеше маскиран мъж в черно трико, който препускаше през страната и целуваше хубавите момичета.

Докато черният конник целуваше госпожица Абигейл, всички ръкопляскаха, но стаиха дъх, когато той се обърна към госпожица Джесика — жената, която нощем ги посещаваше в сънищата им, но денем им се смееше в лицата.

Джесика се учуди на израза в очите на този мъж, който наричаше себе си Черния отмъстител, в мига, в който той пусна Абигейл. Дали си е въобразил, че и тя ще се държи безразсъдно като Абигейл, готова да боготвори всеки мъж, който ѝ е направил комплимент?

Когато Черния отмъстител се наведе към нея, тя отстъпи крачка назад. Не можеше да се дръпне достатъчно силно, защото продължаваше да крепи Абигейл.

— Само да посмеете да ме докоснете! — изсъска тя в лицето на конника.

Изненада се от промяната в израза на очите му. Стори ѝ се, че едва ли не я мрази. Допреди миг стоеше на верандата и подкрепяше

Абигейл, а в следващия вече лежеше пред Черния отмъстител, който я метна напреки на гърба на коня. Извитите части на седлото се впираха болезнено в корема ѝ, глъчка изпълни ушите ѝ, когато Абигейл се строполи на пода на верандата. Чу и гръмогласния смях на войниците и на Бен. По цялата улица изведнъж се заотваряха врати — обитателите прекъсваха вечерята си, за да разберат каква е тази глъчка навън.

Виждаха мъж, целият в черно и с маска, който препускаше на коня си по улицата, понесъл, просната по корем напреки на седлото пред него, някаква жена и разбираха, че става дума очевидно за госпожица Джесика. Следваше ги като на парад редица от четирима войници, с глави, впримчени в мрежа, от която не се и опитваха да се освободят. Други двама войници държаха краищата на мрежата, а всички до един се превиваха от смях. Подир войниците крачеше Бен Сампсън, който крепеше Абигейл Уентуърт да не падне, защото, както личеше, вече не можеше да се движи сама. В края на улицата гражданите зърнаха госпожа Сампсън да изнася с двамата си големи сина някакви сандъци от избата.

Никой нямаше представа, какво може да означава всичко това, но до един се присъединиха към смеха на войниците, когато маскираният конник пусна Джесика Тагърт да цопне в каче с мръсна вода, останала от прането на госпожа Кофин — тази мърла я беше оставила за през нощта пред пътната врата.

Джесика се надигна в качето и запримига, защото лугата ѝ лютеше на очите.

— Извинете ме, ако обичате, пред госпожа Кофин, задето ѝ разплисках водата за пране — извика през рамо Черния отмъстител, преди да пришпори коня и да изчезне от очите на гражданите в другия край на улицата.

Докато се мъчеше да се измъкне от качето, ушите на Джесика кънтяха от смеха на хората. Опитваше се да вдигне високо глава, но никак не беше лесно. Сигурна беше, че на тази улица се е събрал сега цял Уорбрук и я е зяпнал.

С цялото достойнство, което беше способна да демонстрира при тези обстоятелства, тя се измъкна от съда. Знаеше, че моряшкият костюм е прилепнал към тялото ѝ и това кара хората още по-гръмогласно да се смеят.

Изведнъж до нея изникна, кой знае откъде, Натаниел и я хвана за ръката. *Милият ми, добрият ми Натаниел*, помисли си тя и съжали за всеки път, когато заради някоя беля го беше прашала по дяволите.

— Абе вие ще престанете ли да се присмивате на сестра ми? — избоботи той, но никой не му обърна внимание.

— Заведи ме при Елеонор — успя най-сетне да му прошепне Джесика. Не, няма да плаче. За нищо на света няма сега да ревне. Изправи гръб, вирна брадичка и тръгна, без да поглежда наляво и надясно.

По причини, известни само на него, Натаниел не я заведе при Елеонор, а при Сойер Монтгомъри.

Изтощена до краен предел от усилията да не пролее нито сълза, Джесика стоеше сега някак доста тъпо, зяпнала стария мъж, легнал с ненужните си крака в постелята. Като малко момиченце беше зървала само отдалеч внушаващата му страхопочитание фигура, а щом приближеше, предпочиташе да избяга. Дори след тежкото му раняване се решаваше само от време на време да хвърли бърз поглед през прозореца.

До съзнанието ѝ достигаше смътно, че Нат разказва на стареца случилото се и му обяснява защо Джесика стои пред него мокра до кости и защо дрехите ѝ смърдят така ужасно на риба. Защо лицето ѝ е така подпухнало и тя едва сдържа сълзите си.

Сойер отвори широко очи и протегна двете си ръце.

— Може да съм вече безполезен като мъж, но още имам рамене, на които хубаво девойче може да си изплаче сълзите.

Джесика не се колеба дълго, почти се хвърли в обятията му и заплака толкова горчиво, сякаш щеше да ѝ се скъса сърцето.

— Та аз нищо лошо не му сторих — хълцаше тя. — Никога не съм го виждала, как тъй ще се оставя да ме целуне!

— Е да, но е бил Черния отмъстител — каза Сойер, който я беше прегърнал и я галеше по гърба. Миризмата на риба изобщо не го смущаваше. — Повечето момичета биха се държали като Абигейл.

— Абигейл е глупава гъска — каза Джесика поуспокоена, но все още в прегръдките му.

— Много си права! — засмя се Сойер. — Но доста хубавко глупава гъсе. И което заслужава да бъде целунато.

— Но аз съм... искам да кажа... — Сълзите на Джесика потекоха пак. — Мен момчетата не ме харесват и аз не ги харесвам.

— Разбира се, че те харесват. Само че се страхуват от теб. Малцина свършват и половината от работата, с която се справяш. Виждат как управляваш вехтата си гемия, как вдигаш сама тежката котва — той замълча и се усмихна, — при това успяваш и да държиш Натаниел под око. Ами те чудесно разбират, че си по-истински мъж от тях.

— Мъж ли? — позасмя се тя. — Мислят ме за мъж?

Той я привлече отново към себе си и зарови лице в косата ѝ, дълга до бедрата.

— Не, нищо подобно. Всички знаят, че си най-хубавото девойче, което са виждали през живота си.

— Не колкото Абигейл — каза тя и го погледна крадешком с крайчеца на окото.

— Абигейл е сега на шестнайсет, та може и да минава за по-хубава, но утре вече няма да е. А ти, скъпа, ще си хубава и когато станеш на сто.

— Днес точно това си пожелах — да съм вече на сто. Защото не зная как ще гледам утре хората в очите?

Той вдигна с върха на пръстите брадичката ѝ.

— Не си сторила нищо нередно. Погледни на всичко от друга страна: докато всички са зяпали теб, жената на Бен е успяла да изнесе чая от мазето.

Красивото някога лице на Сойер стана сурово.

— Е да, зет ми само това гледа — кого да набеди. Александър ще успее, може би...

— Кой, Александър? — възкликна Джесика и се изправи. — Как е възможно да имате двама прекрасни сина, а третият да е толкова... толкова...

— Този въпрос вече съм си го задавал и аз — прекъсна я замислено Сойер и я изгледа. — Слушай, позамисли се, моля те, за маскирания и колко е помогнал на Бен. Ти също си допринесла Бен да успее да скрие чая. Мисля, че тъкмо такава е била целта и на Черния отмъстител — усмихна се той, — пък ако се случи да го срещнеш пак, хукваш в обратната посока и толкоз, нали?

— Да го срещна пак? Не, той няма да посмее. Питмън ще прати войниците и те ще го търсят под дърво и камък, докато го намерят.

Сойер я побутна леко.

— Сега върви да се измиеш. Мисля, че наистина не е зле да обличаш от време на време и рокля, Джесика.

Тя му се усмихна. Вече се чувстваше наистина много по-добре.

— Тъй вярно, капитане. — Наведе се и го целуна по бузата. — Благодаря ви — каза още и излезе от стаята.

Сойер изчака няколко секунди, после изрева:

— Натаниел! — Момчето веднага се появи на вратата, повело за ръка по-малкото си братче Самуел. — Искам да ми разказваш всичко, което успееш да научиш за този Черен отмъстител, разбра ли?

— Още нищо не мога да ви кажа. Елеонор ми даде малкия и заръча да не го изпускам от очи. Пък той още не може да се покатери на дърво. — Устните на момчето се разтрепериха.

Сойер се загледа за миг пред себе си, свъсил чело.

— Я виж в онова чекмедже и ми донеси кълбото въже, месинговата халка и джобното ножче. Когато синовете ми бяха бебета, а Лили млада жена, измайсторих ѝ въжена торба, за да носи бебетата на гръб, ако поиска да излезе с мен в морето. Да видим, ще успея ли да изплета такава торба и за малкия Самуел. Как мислиш, ще можеш ли да се покатериш на дърво с този живак на гръба?

— Ще мога да се изкатеря с него чак до звездите — увери го Натаниел. — Да ви се намира и някоя меденка в чекмеджето? Да го залисам, та да стои мирен.

— Ако разбереш кой е Черния отмъстител, ще ти купя цяла паница меденки.

— Той Сам ги обича тия сладки, не аз — отвърна Натаниел и така вирна брадичка, че заприлича поразително на сестра си.

— А какво би желал да получи Натаниел? — попита Сойер, който вече режеше с ножа парчета въже и ги връзваше за месинговата халка.

— Искам да си имам малка лодка, за да ловя риба и да я продавам.

— Съгласен! — засмя се Сойер. — Ще я кръстим „Черния отмъстител“. А сега хвани здраво другия край на въжето. Сам, я виж дали в кутията не е останала някоя меденка.

Натаниел и Сойер се засмяха в един глас.

Джесика избърса с ръкав последните сълзи от лицето си и пое през гората към колибата на Тагъртови.

Пое уплашено въздух, когато Джон Питмън изникна изневиделица между дърветата. Обикновено се обличаше безукорно, на ризата и жакета му нямаше незакопчано копче, изглежда, искаше да покаже на американците как трябва да се носи човек. Но този път приличаше на дрипльо — без сако, с разкопчана жилетка. На всичкото отгоре гледаше като луд и смърдеше на ром.

— Госпожице Джесика — каза с пиянски глас, — вие сте единствената жена, която го е отблъснала.

Джесика не беше виждала митничаря отблизо, не желаше това да се променя и сега. Усмихна се плахо и се опита да се размине с него. Последното, което би си пожелала, беше среща без свидетели с този мъж, свикнал да налага волята си.

— О, госпожице Джесика — каза тихо Питмън и ѝ препречи пътя, втренчил поглед във връзките на блузата ѝ. — Дрехите ви изсъхнаха ли? Успяхте ли да позабравите онзи нагъл негодник?

Тя отстъпи крачка назад.

— Отишъл сте в гората и сте се напил само защото онзи славолюбив тип, онзи Черен отмъстител ви е ядосал? — попита недоверчиво.

Той се приближи още повече към нея.

— Да знаете колко е късно вече? Мислите ли, че мъж, когото вкъщи очаква страстна и хубава жена, ще се мотае по никое време с бутилка из гората? Идвам тук всяка нощ. — Беше толкова близо, че почти я докосваше и вече беше хванал крайчеца на шнура, пристягащ блузата ѝ. — Идвам тук и мечтая за вас, госпожице Джесика — за Джесика с възбуждащите бедра. За Джесика...

Джесика го отблъсна, отворила широко очи, и хукна да бяга. Беше толкова пиян, че му трябваше време, за да си върне равновесието, достатъчно да успее тя да изчезне сред дърветата. Тичаше напърно през гората, избягвайки пътеките, стигна най-сетне до дома си и тръшна вратата след себе си. Залости я бързо с дебелия дъбов гред, която им служеше за резе.

Елеонор слезе в кухнята по нощница и боне.

— Къде се забави толкова? — попита. — Тревожихме се за теб. Джесика не отговори и Елеонор прегърна сестра си.

— Имаше тежък ден, нали? Чух какво е станало тази вечер.

Джес не искаше да ѝ напомнят за Черния отмъстител, нито за качето с вода, нито за пияния Джон Питмън, който успя да опипа блузата ѝ.

— Върни се в леглото — каза тя на Елеонор. — Като сваля тая мръсотия от тялото си, ще дойда.

Елеонор кимна сънено и се замъкна обратно в леглото. Джесика изми с гъба цялото си тяло, проклинайки всички мъже на този свят, после се качи по стълбата на таванчето, където спяха. За цялото семейство имаха само едно легло, по-големите деца лежаха с глави на север, по-малките с главичките на юг. Джес подгъна юргана откъм единия край и целуна косичките, които можеше да стигне.

Натаниел се надигна на лакът.

— Защо си тичала?

На това дете не му убягваше нищо.

— Ще ти отговоря, може би, утре. Сега спи.

Нат си легна пак между две братчета на възглавницата.

— Ще го открия заради теб, Джес. Ще намеря Черния отмъстител и ти ще можеш да го обесиш.

Джес се усмихна при тази мисъл.

— Хубаво, и ще използвам за целта качето на госпожа Кофин. А сега заспивай. — Докато си лягаше между Елеонор и бебето Самуел, тя още се усмихваше.

Джесика забиваше острата лопатка в каменистата почва, набождаше мидата и я хвърляше в посоката, където беше оставила кошницата.

— Те да не са ти врагове?

Вдигна очи и видя Александър Монтгомъри. Слънцето се отразяваше в жълтата коприна на дрехата му.

— Дошъл си да ми се подиграваш, така ли? — изглежда го тя сърдито. — Тази заран не ти ли беше достатъчно? Скимнало ти е да се промъкнеш подире ми и лично да ми се подиграеш, а? — Тя измъкна още една мида от скривалището ѝ в пясъка. Беше положила всички усилия да преживее някак тази сутрин, но съвсем не ѝ беше лесно.

Щом влезе в гостната на семейство Монтгомъри, всички присъстващи се запревиха от смях. Мъжете разполагаха, изглежда, с неизчерпаем запас от вицове за качета с вода за пране, а господин Кофин се смя най-гръмогласно.

После в стаята влезе още сънен и Александър, и всички се занадпреварваха да му разказват за чудесните подвизи на великолепия Черен отмъстител. Ако трябваше да се вярва на хората, Черния отмъстител бил много висок (над метър и осемдесет), пък и хубавец („малката Абигейл Уентуърт направо припадна само като го зърна“), бил, освен това и майстор на кинжала. Джес не устоя все пак на изкушението да им обърне внимание на факта, че Черния отмъстител изобщо не извади кинжал, нито прояви изкуството си във владенето на това оръжие. Това привлече отново към нея всеобщото внимание. Възражиха ѝ, че явно не оценява факта, че мъжът е рискувал живота си, за да помогне на друг.

Джесика взе кошницата и лопатката, с която копаяше миди, и изтича с тях към своя бряг. Оказа се, значи, че Александър я е проследил, за да ѝ отнеме и това убежище.

— Ако си дошъл да ми се присмиваш, мога да се лиша от присъствието ти — каза тя и опря ръце в хълбоците.

Алекс седна на едно повалено дърво.

— Не съм дошъл да ти се присмивам. Искях само да ти кажа, че не заслужаваше онова, което Черния отмъстител ти стори снощи. Според мен той постъпи зле с теб.

Джесика го гледа известно време недоверчиво с блеснали очи, но премълча и атакува поредното мидено скривалище.

— Рискувал си да си изцапаш хубавите дрехи, за да ми го заявиш? Защо? Какво искаш от мен? Двайсет и пет на сто от печалбата ми?

Гласът на Александър беше много спокоен, когато ѝ отговори:

— Зная какво е целият град да ти се присмива за нещо, за което нямаш вина.

Джесика го погледна и си спомни много добре как го направи за смях на целия град при завръщането му в Уорбрук. Бузите ѝ пламнаха и тя изрови още една мида.

— Съжалявам. Може и да прибързах тогава. Но някой каза, че едно от момчетата на семейство Монтгомъри щяло да се прибере и

всичко да оправи. Реших, че е детска измислица, но като те видях... — Тя млъкна и го погледна в лицето. — Прощавай, че ти се подиграх.

Тя продължи да изравя миди, но вече с по-малко хъс.

— Не намираш ли, че шивачът ми е добър? — попита Алекс. — Мога да му заръчам да ушие нещо и на теб. Може би нещо синьо, за да ти отива на косата?

Джес понечи да му отвърне хапливо, но като видя засмяното му лице, зарази се от усмивката му.

— Колко ли миди трябва да изровя, за да си платя синя копринена рокля?

— С миди не можеш да я платиш. Но с цената на едно приятелство — да. Достатъчно е да престанеш да насърчаваш уорбрукчани да ме взимат на присмех, пък аз ще ти купя роклята.

— Ох! — Чувство за вина заля Джесика. Не беше се замисляла какво му е на Александър, откакто е изложен на присмеха на целия град. Вече познаваше твърде добре това чувство. — Моля те, купи ми роклята — каза тя, загледана в лопатата.

— Значи можем да станем приятели?

— Мисля... мисля, че да.

Последва продължително мълчание. Тя хвърли кос поглед към Александър и забеляза, че той се усмихва. Не изглеждаше всъщност чак толкова зле, въпреки че по-голямата част от лицето му беше скрито под огромната перука. Онзи досаден слуга сигурно му бръсне всяка заран главата. Ех, дрехите, които носи, шкембето, което се поклаща пред него, наистина са ужасно смешни. Дори Абигейл, която харесваше кажи-речи всеки мъж, а най-вече богатите, се отнася пренебрежително към Александър.

Александър свали усмихнат коприненото сако, изтегна се върху дървото и тумбакът му заприлича на парче китова мас, понесена от вълните.

— Я ми кажи сега какво мислиш за Черния отмъстител.

Джесика се загледа за миг замислено пред себе си.

— Той обича славата. Иначе защо ще препуска през града, та всеки да го види?

— Може да го е направил, за да привлече всеобщото внимание, та Бен да успее в това време да скрие на сигурно място чая си. Навярно си чула вече, че Бен, жена му и четирите му деца са

напуснали посред нощ града? Не мислиш ли, че Черния отмъстител е искал да им даде възможност да се изплъзнат от ноктите на Питмън?

— Да не си произнесъл още веднъж в мое присъствие името на този човек! Нали вземаш от него пари?

Тя се опита да мине покрай Алекс, но той я хвана за ръката, обгърна я с пръсти, но без да я стиска силно.

— Да ти е минало през ума, че като му вземам двайсет и пет на сто, получавам възможност да контролирам печалбите на скъпоценния си зет? Така ставам донякъде и негов съдружник, имам право да надничам в счетоводните книги. Ако спечеля неговото доверие, ще зная и кой е поредният кораб, който се кани да конфискува. — Алекс пусна ръката ѝ.

— Не, за подобно нещо не помислих.

Алекс скръсти ръце на тила.

— Ами тогава помисли малко.

Джес изсипа мидите в кошницата и го изгледа изкосо. Дебелите му бедра изпъваха докрай плата на жълтия панталон, а коремът заплашваше да откъсне две копчета от жилетката.

— Излишно е да продължаваме разсъжденията си за Черния отмъстител. Той няма да събере кураж да се появи отново, защото Питмън му е вече по петите.

— Убедена си очевидно, че Питмън е по-хитър от Черния отмъстител?

Беше ѝ трудно да мисли без злоба за Черния отмъстител, който така дълбоко я унизи.

— Ами той е фукльо. Надявам се никога да не го видя.

— Значи представа нямаш кой е? Но нали можа да го видиш съвсем отблизо?

— Представа нямам кой е, но съм сигурна, че, срещна ли го още веднъж, ще го позная. Има зловещи устни. О, не! — изпъшка тя изведнъж, хвърлила поглед към морето. Беше проснала една от скъпоценните си мрежи да съхне на скалата, а в този миг един от многобройните омари, довлечени от прилива до брега, отмъкваше мрежата ѝ. Тя посегна, не успя да хване мрежата и цопна във водата.

Алекс бързо скочи на крака. Но когато понечи да хукне подире ѝ, веднага се овладя. Трябваше да остане верен на ролята си.

— Джесика, да не искаш да гониш мрежата чак до Китай?

Тя стоеше до бедрата в студената вода и гледаше как мрежата се отдалечава от брега.

— Мисля, че ще успея да я хвана, ако се кача на онази скала. — Тя хвърли на Алекс пренебрежителен поглед. — Ще можеш ли да ме държиш за краката, докато вися над нея?

Алекс кимна и отклони поглед от ризата, прилепнала към гърдите ѝ.

— Мисля, че ще мога.

— Доста съм тежичка.

Той избърса потни ръце в крачолите си.

— Ами да опитаме.

Джес се просна върху тревата, изпълзя опряна и на двете ръце до ръба на скалата.

Алекс застана над нея. Широкият панталон на моряшките ѝ дрехи беше залепнал за бедрата, мокрият плат повтаряше всяка извивка на безукорното и задниче.

— Алекс! — извика нетърпеливо Джес. — Ще ме хванеш ли най-сетне здраво или не?

— Ей сега — отговори ѝ с леко пресипнал глас Алекс и я улови за глезените, за да може тя да се протегне от скалата чак до водата.

— Съвсем мъничко още! — извика Джес и протегна ръце. — Хванах я! Вече можеш да ме издърпаш обратно.

Той я вдигна без усилие на скалата, като внимаваше острите камъни да не издраскат тялото ѝ. Пусна ѝ краката, когато главата ѝ вече лежеше на тревата.

Джес остана за миг просната по корем, разглеждайки мрежата.

— Слава богу, няма нови дупки по нея. — Скочи пъргаво на крака. — Виждаш ми се леко пребледнял, Алекс. Била съм май все пак прекалено тежка за тебе. Хайде, седни да си починеш.

Алекс последва поканата.

— Ще взема мидите и ще те изпратя до вкъщи. Човек с такъв... с твоето телосложение не бива да се преуморява. — Тя изтича до тясната брегова ивица, вдигна кошницата с миди, а когато се върна в долчинката, Алекс още седеше на скалата с пребледняло лице и потно чело. Горкият човек, помисли си тя, не е свикнал на физически усилия. Протегна му дясната си ръка. — Опри се на мен. Ще ти помогна. Сега ще те заведа у вас. Елеонор ще ни направи чай, ама от обмитения, от

скъпия — добави тя и го потупа по ръката. — Елеонор много иска ти да се справиш.

— Държи се с мен, като да съм столетник — оплака се горчиво Александър на Николай, докато решише жребеца.

Намираха се на късче земя недалеч от брега — малко каменисто островче, годно само за гнезда на папатаци и черни мухи. Преди осемнайсет години, през ужасна зимна буря някакъв кораб се бе разбил в южния край на островчето и бе потънал заедно с екипажа и товара. На другата заран откриха мъж с фенер в ръка, замръзнал за главната мачта. Хората твърдяха, че дни наред виждали блуждаеща из острова светлина. Но когато отишли да видят, не открили на островчето жива душа. После някой го кръсти Острова на привиденията и оттогава хората избягваха това късче земя. Беше идеално скривалище за коня на Черния отмъстител и неговия такъм.

— Стои пред мен с мокри дрехи, залепнали за божественото й телце, после ляга на земята и пълзи пред очите ми, та задничето й... Прощавай — каза Алекс на коня, защото го беше зачесал прекалено яростно. — Тя какво си мисли, от какво може да съм направен?

— От приблизително двеста и петдесет фунта мас.

— А защо маста да ми пречи да бъда мъж? — попита Алекс. Сега носеше само брич за езда, изопнат върху яките му, мускулести бедра. Слънцето топлеше и обгаряше кожата на широкия му гръб.

— В такъв случай причината е в перуката — каза със смях в очите Ник. — Или в копринените ти дрехи. Или в това, че като ходиш, се клатиш като гъсок. И по цял ден само ядеш и четеш. В края на краищата причина може да е и леко плачливият ти тон.

Алекс зина да каже нещо ядно, но премълча и задвижи още по-енергично четката.

— Не съм чак толкова добър актьор. Тя трябваше да разбере, да ме познае, че съм... че аз...

— Че силно я желаеш?

— Аз да желая Джесика Тагърт? Боже милостиви! Има ли нещо, способно да ме привлече към представител на семейство Тагърт? С изключение на Елеонор всичките имат само бръмбари в главите.

— Да речем, но нали не умът те привлича към Джесика, или греша?

— Споменах я само, за да ти докажа колко глупава е тази жена. Твърди, че би познала Черния отмъстител само щом го зърне, че имал страховити устни — и всичко това, докато стоя пред нея. Хайде да не говорим повече за нея. Ти видя ли малката Абигейл Уентуърт, докато я целувах? Тя поне е жена, с която един мъж може да си прекарва времето.

— Ако мъжът иска да умре от скука две години след сватбата, нека се ожени за нея — изпъшка Ник. — Нали ще трябва непрекъснато да я забавляваш. А какво ще я правиш, когато един ден почне да се усмихва уморено на Черния отмъстител? Две години ще се преобличаш като дявол, а после?

— Абигейл разбра какво прави Черния отмъстител. Рискува живота си, за да спаси друг човек. Джесика изобщо не го проумя.

— Навярно очите ѝ са били пълни с мръсна вода, та нищичко не е виждала.

Алекс присви устни.

— Извиних ѝ се. Поне си направих труда, опитах се да я придобия. Ако нямах причина, със сигурност нямаше да се спра на толкова глупава и агресивна жена като Джесика.

— Чудесно те разбирам. Погледни му десния преден крак — каза Ник, с неподражаемия провлечен глас, с който само руски велики князе могат да заповядват на слугите си. — Няма ли да е по-добре Алекс да съсредоточи цялото си внимание върху госпожица Уентуърт и да остави на мира госпожица Тагърт?

— Добра идея — отвърна Алекс и хвана отново четката.

Потта се стичаше изобилно изпод перуката на Алекс и се превръщаше заедно с пудрата в каша, причиняваща невъобразим сърбеж. Така искаше да смъкне това чудо от главата си и да се почеше, но не помръдна, привидно удобно разположен на коравото канапе в гостната на Абигейл Уентуърт.

— Той е висок и много красив — изреждаше Абигейл, вперила замечтано през прозореца големите си кафяви очи.

— Мислех, че носи маска. — Алекс си играеше с перото на шапката. Вчера сутринта, докато Питмън закусваше, използва възможността да претърси кантората. Намери писмо от някакъв адмирал от флотата на негово величество, който благодареше на Питмън за конфискуването на кораба на Джошуа Грийн „Весело момиче“ и съобщаваше, че делът на Питмън от продажбата ще пристигне скоро в Уорбрук на борда на „Златната сърна“. Сутринта Алекс чу, че от брега вече са зърнали „Златната сърна“ и тя щяла да акостира до вечерта.

— Разбира се, че носеше маска — каза Абигейл. — Но една жена ги разбира тези неща. Беше невероятно красив.

— И никой мъж в Уорбрук не може да се сравни с него? — попита Алекс и я изгледа над перото. Сега трябва да измисли как да се скрие на пристигналия кораб, да вземе парите от представителя на краля и да изчезне, при това, без да пролива кръв, най-малко собствената си.

— Разбира се, че в Уорбрук няма мъж, който да може да се мери с Черния отмъстител. Прекарала съм тук целия си живот и не познавам друг толкова пъргав, толкова висок и толкова смел като Черния отмъстител. Той е и най-хубавият...

Алекс вече не я слушаше. През седмицата след нападението на маскирания над войниците, Абигейл се издигна до ранга на авторитет на тема Черния отмъстител. Безотговорното ѝ дрънкане сега затрудняваше Александър да се появи отново с маската. На Питмън

никак не му хареса, че загуби битката с този нахален маскиран мъж и никой в града не се осмеляваше да му напомня за поражението, с изключение на Абигейл, разбира се, за която вече нямаше друга тема. След нападението на Черния отмъстител тя беше цели два дена в центъра на вниманието на целия град, защото всеки искаше да чуе от нея какво впечатление ѝ е направил маскираният конник. Но не покъсно от четвъртия ден хората се върнаха към грижите си за топла храна и дрехи за семейството. Всички го разбраха, с изключение на Абигейл, разбира се. Тя продължи да говори само за Черния отмъстител.

Алекс реши да последва съвета на Ник и да посвети част от времето си на хубавичката малка Абигейл. Но установи, че Аби изобщо не го забелязва. Единственият мъж, който съществуваше за нея, беше Черния отмъстител.

— Повярвайте ми, зная как изглежда.

— Джесика Тагърт твърди, че устата му вдъхвала ужас.

Абигейл стана. Разкошният ѝ бюст се олюля от гняв.

— Какво ли разбира тази Тагърт от външността на мъж! Нали видяхте как се отнесе към нея Черния отмъстител? То и аз отдавна си мислех, че тя има належаща нужда от баня.

Алекс отвори уста да ѝ каже, че Черния отмъстител може само да се е ядосал на Джесика, защото много е искал да я целуне, а тя му се е опряла. Но отговорът на Абигейл всъщност изобщо не го интересуваше и той се отказа да ѝ възразява. Мечтаеше само да стигне до Острова на призраците, да смъкне там прекалено топлите си дрехи и да се изкъпе в студената морска вода. После трябва да измисли начин да върне парите, които Питмън незаконно беше отнел.

Помоли учтиво Абигейл да го извини и излезе на оживената главна улица на Уорбрук. Стана му приятно да усети хладния бриз, появяващ се откъм океана. Неколцина души, явно чужденци в града, спряха и го зяпнаха. Този ден носеше костюм от коприна в царско синьо, жилетката беше на избродирани зелени и жълти цветя. Ник беше пратил слуги до Ню Съсекс да му донесат още от дрехите на дебелия му племенник. Тъй че сега Алекс разполагаше не само с голям брой яркоцветни костюми, но можеше и да избира между четири от толкова омразните му перуки.

Първото, което видя, беше вехтата гемия на Джесика, „Мери Катрин“, закотвена на кея. По целия бряг на Америка нямаше дълбоко пристанище от това на Уорбрук, тук и големи кораби можеха да хвърлят котва до вълнолома.

— Хей, Алекс! — викна му Джесика от мостика. Беше се покатирила на вантите на гротмачтата и се опитваше да позакърпи, доколкото беше възможно, прогнилия такелаж. — Ти на сгледа ли беше?

Няколко моряка, които стояха зад Алекс и го оглеждаха от глава до пети, избухнаха в силен смях.

— А ти кого ухажва? — извика на свой ред Алекс, намеквайки за мъжките ѝ дрехи. Сега се зарадва на смеха на моряците, които се изкикотиха още по-силно след отговора му, а после си продължиха по пътя.

Джесика се ухили и се спусна по вантите.

— Качи се на борда — викна му тя, — но внимавай за хубавите си дрехи, че тук е пълно със стърчащи пирони и телове.

Отблизо гемията на Джесика изглеждаше още по-зле, отколкото отдалеч. Беше същинска орехова черупка, само с две весла, но въпреки това човек можеше само да се чуди как се справя тя без ничия помощ. Само котвата трябва да тежеше поне сто кила.

Докато слизаше по тясната стълба и прекосяваше коридора към единствената каюта, имаше чувството, че усеща миризмата на всяка риба, натоварвана някога в гемията. За пръв път се наложи да използва носната си кърпа не само за пред хора.

— За теб вонята е непоносима, нали? — ухили се Джесика.

Той опита здравината на двата налични стола, преди да се отпусне на единия.

— Как издържаш в тази съборетина?

Пламъчетата в очите ѝ угаснаха.

— Забравяш, изглежда, че съм от семейство Тагърт.

— Не, но това означава навярно, че изобщо си изгубила обоняние.

— Миризмата тук сигурно трудно се понася — разсмя се Джесика. — Но ми се намира малко ром. Искаш ли една чашка?

— Следобедът с госпожица Абигейл ми е отворил глътка за цяла бъчонка ром.

— Бил си при най-хубавото момиче в града? При мечтата на Черния отмъстител?

— Аби ми разказа толкова много за него, че не мога да му слушам повече името — простена Алекс.

Джесика наля до половината две дървени чашки с ром.

— Това не бива да го повтаряш пред Елеонор — засмя се тя.

Алекс отпи глътка и потрепери.

— Сега разбирам защо смрадта тук не ти прави впечатление. След една чашка от този ром носът ти направо окапва.

Джесика подви един крак под стола, а другия опря в дръжката на вратичка на скрина. Типично мъжка поза, но на Джесика изобщо не ѝ пукаше. Гърдите ѝ се очертаваха ясно под блузата, а крачолите се бяха усукали край бедрата — точно както Александър го правеше във въображението си с ръце. Той се отметна на облегалката на стола.

— Какво ще предприеме сега Питмън? — попита Джес, стиснала чашката ром в преплетени длани. Миг почивка и човек, с когото да сподели скъпоценния си ром, бяха за нея огромно удоволствие. В този град жените не желяеха да общуват с нея, а мъжете или бягаха като от заразна болест, или смятаха, че ѝ липсват добродетели и се опитваха да ѝ налитат. Възможността да си седи така с Алекс, който не проявяваше към нея плътски желания, беше наистина чудесна, сякаш бе намерила в негово лице истински приятел.

— Джес, какъв начин би измислила, за да се свържеш с Черния отмъстител?

— Защо питаш?

— Имам сведения, които могат да го заинтересуват. — Алекс ѝ разказа за парите, които Питмън трябва да получи. Ако Черния отмъстител се появи втори път, сега със сведение, което може да има само ако е преровил кореспонденцията на Питмън, тогава, боеше се Алекс, Джесика можеше да се досети кой се крие зад маската на Отмъстителя.

— Мисля, че ще е достатъчно да го разкажеш на Абигейл — усмихна се злобно Джесика. — Сигурна съм, че Черния отмъстител се прекачва нощем в спалнята ѝ.

— Да не би да ревнуваш? — вдигна вежди Алекс.

— Този крадец? Черния отмъстител си е същински пладнешки разбойник. Ако беше смел, щеше да предизвика Питмън пред целия

град.

И в резултат да увисне на въжето, добави мислено Алекс.

— Значи нямаш представа, как Черния отмъстител е разбрал, че Бен Сампсън е внесъл нелегално чай в Уорбрук?

— Всички в града знаеха за Бен и за чая. Даже Абигейл беше чула за него. — Джес остави чашката си на масата и се наведе напред. Очите ѝ святкаха, бузите ѝ силно пламтяха.

Алекс взе отново да се поти.

— Ами ако чисто и просто пръснем новината между хората? Ако разкажем на неколцина мъже на ухо, че „Златната сърна“ носи за Питмън пари от продажбата на кораба на Джошуа? Ако слухът плъзне оттук, от кея, Питмън може да реши, че го е пуснал някой моряк от флотата на негово величество.

Алекс отпи от рома и призна, че може би не само един член на семейство Тагърт има ум в главата.

Джесика остана на палубата, въпреки че моряците от „Златната сърна“ вече ѝ подхвърляха мръсни закачки. Бяха прекарвали дълги месеци в открито море и тази хубавица в малката вехта гемия, хвърлила котва до тях, разпали почти болезнено фантазията им. Джес се държеше обикновено на благоразумно разстояние от новопристигналите кораби, но предишната вечер направи всичко възможно, за да пусне котва плътно до „Златната сърна“. Сега корабът се извисяваше до нея като дебела стара лейди, а сластолюбивите погледи на моряците ѝ приличаха на плъхове, захапали колана ѝ. Джес се мъчеше просто да не ги забелязва.

Вчера, след като Алекс я посети на гемията, двамата поеха от кея в различни посоки и се заловиха да разпространяват сред хората слуха за парите на Питмън, пристигнали със „Златната сърна“. Оказа се достатъчно да го каже на шепа хора, и възмущението се разпространи с невероятна бързина из целия град. Парите идваха от продажбата на кораб, доскоро собственост на техен съгражданин, и гневът на всички се насочи срещу новопристигналите английски моряци. Вече бяха станали четири сбивания и трима мъже бяха приковани към позорния стълб на пазарния площад.

След като пръсна слуха, Джесика излезе навътре в морето на лов за скариди. Предпочете северния бряг, където „Сърната“ трябваше да

мине край нея и хвърля там целия следобед мрежите, вадеше ги и чакаше. Не знаеше какво да предприеме, но ако Черния отмъстител се появеше отново и му потрляваше помощ, готова беше да му помогне.

На няколко пъти гордостта ѝ се възпротиви на намерението да помогне на човек, който я унизи публично, но желанието да си отмъсти на Питмън надделя над личната обида. Ако американците не почнат да се бранят срещу произвола на англичаните, тази тирания нямаше да има край.

Трюмът ѝ вече гъмжеше, пълен до половината, от скариди, когато „Златната сърна“ изникна на хоризонта. Джесика положи големи усилия да изглежда непринудено, когато гемията ѝ хвърли котва до огромния стар кораб. Тъкмо изтегли греблата, и Натаниел вече се появи на кея, хвана въжето, което Джесика му хвърли, и го нави около кнехта успоредно с реята на големия платноход.

После Нат се качи по въжената стълба, която му спусна Джес.

— Много окъсна днес. Елеонор ми нареди да те чакам тук.

Джес не му отговори, заета да наблюдава, доколкото ѝ беше възможно от нейната много по-ниска палуба, какво става на английския кораб.

— Леле божке! — възкликна Нат, като видя огромното количество стриди в трюма.

— Събери цялото семейство да ти помага при опаковането. После ще обиколите града да продадете всичко — изсумтя Джес.

Натаниел я изглежда лукаво. Момчето беше прекалено хитро за възрастта си.

— Хайде, тръгвай! Не ми се мотай тук! — извика Джесика, ядосана, че не може да вижда какво става горе на „Златната сърна“.

Тя остана цялата вечер на борда на смрадливата си гемия. Когато Елеонор се появи на кея и я попита защо не се прибира, отвърна ѝ уклончиво. Дремна само за малко, не си позволи да слезе в каютата и да легне в хамака, ами се изтегна върху коравите дъски на палубата с цепеница до нея, за в случай, че някой моряк се осмели да изпълни онова, с което непрекъснато ѝ се заканваха.

Вече на зазоряване стана със схванат гръб и чу наблизко тихото пръхтеше на кон. Наведе се над перилата на борда и видя на кея оседлан кон.

Веднага се събуди. Конят беше със сиви ивици по козината, но расата и формите на животното издаваха, че може да е само конят на Черния отмъстител.

Нечия глава се подаде над левия борд на „Мери Катрин“. Беше Джордж Грийн, първородният син на Джошуа, гневен двайсет и шестгодишен мъж, комуто бяха отнели наследството.

Джесика се обърна към него.

— Значи и ти го видя — прошепна ѝ тихичко Джордж, после добави по-високо: — Господице Джесика, чух, че имате стриди за продан. — Погледът му я предупреди, че ги наблюдават.

— Здравейте, Джордж, да, имам. Почакайте, ще ви напълня една торба. — Джес избърза по стълбата, грабна чувал от юта, натъпка в него някакво гнило въже и се върна на палубата. — Толкова стигат ли? — попита тя, приближи се към Джордж и прошепна: — Знаеш ли нещо?

— Нищичко. Баща ми се бои да се надява. А на Питмън му пожелава дано пукне.

— С удоволствие бих поплувал под теб, миличка — извика над тях нечий глас.

— Сега ще е по-добре да си вървиш — прошепна Джесика. — Надявам се стридите да ви се усладят — каза после толкова високо, че английският моряк да може да ги чуе.

— Ще остана при коня — успя да ѝ каже тихичко Джордж. — Може да му потрябвам. — Джесика кимна мълчаливо и се извърна.

Изведнъж над нея изкънтя вик, последван от ужасен шум.

— Ето го! — каза Джордж, а кого имаше предвид, можеше да се отгатне по приятелския тон на гласа му.

— Върви при коня — заповяда Джес. — Ще му трябва помощта ти. — Тя се изкатери бързо по късата стълба към горната палуба и сложи крак на вантите, за да се изкачи на гротмачтата. Но не успя да го направи.

В същия миг на първите лъчи на изгряващото слънце над издигащия се високо борд на съседния кораб се появи мъж и бързо се спусна по въжето, вързано високо за гротмачтата. Под лявата мишница държеше овързано с канапи сандъче, а черното му, но сякаш обляно в червено от утринната светлина трико, накара всичко наоколо да се вцепени.

Сякаш целият град затаи дъх, когато тънката, гъвкава фигура на Черния отмъстител се спусна пъргаво на палубата на „Мери Катрин“ и се озова точно пред краката на Джесика.

Погледът му срещна нейния.

— Взел сте парите — прошепна тя с радостна възбуда.

Той я привлече със силна ръка към себе си и я целуна по полуотворените устни.

Джесика така се смая, че не оказа съпротива, застанала неподвижно, докато той я целуваше. Но когато мъжът се отдръпна пак така бързо, както беше налетял, тя престана да мисли за това, какво го е довело тук, вече завладяна от възмущението, че се е осмелил да я целуне. Вдигна ръка да го удари, но той хвана китката ѝ, целуна ѝ почтително ръка.

— Добро утро, госпожице Джесика — каза той с многозначителна усмивка.

В следващия миг беше вече до дебелото въже, което Джесика бе вързала за перилата на левия борд.

Не биваше да дава сега воля на възмущението си и да губи ценно време. Трябваше да помогне на Черния отмъстител да избяга. Ако моряците от „Златната сърна“ стояха като вцепенени от изненада, това не важеше за техния капитан. Джес можеше да чуе как над нея кънтят командите му и да види как четирима моряци се канят да вземат гемията ѝ на абордаж.

Не беше толкова глупава, че да се опита да задържи моряците на негово величество, но щеше да успее може би да позабави устрема им.

Грабна навито въже, дебело почти колкото ръката ѝ, хвърли единия му край на Джордж, който използва суматохата на английския кораб, за да се качи пак на борда на „Мери Катрин“. В същия миг главата на Черния отмъстител изчезна зад перилата на левия борд.

Четирима моряци изтичаха по палубата на гемията към мястото, от което току-що изчезна маскираният.

Джордж затегли яко въжето откъм своя край, Джесика върза здраво своя за парапета. Четиримата моряци се спънаха и се проснаха на палубата, а в това време долу на кея се чу звънтенето на подкови.

— Хванете я! — чу Джес над себе си гласа на капитана и в следващия миг мазолести ръце посегнаха към тялото ѝ. Мъжете се ухилиха, заопипваха ѝ гърдите и задника.

Смъкнаха я от гемията на кея, после я завлякоха по трапа на „Златната сърна“, а там накараха нея и Джордж да коленичат пред английския капитан.

Капитанът, възнисьък, набит мъж към петдесетте, ги гледаше надменно отвисоко.

— Значи така се обличат дамите в колониите? — изсумтя подигравателно. — Отведете ги в трюма.

Разделиха Джес и Джордж, нея заключиха в тесен, мръсен карцер в трюма. Служеста вода се издигаше на пет сантиметра от пода и тя беше сигурна, че това трябва да е било отходното място за свинете.

Само след пет минути имаше чувството, че е от години в този смрадлив карцер, където беше и тъмно като в рог. Не можеше да помръдне, без да затъне още повече в мръсотията. Нямаше и пейка, на която да седне и да вдигне крака от изпражненията, които разплискваше.

Стоеше в тъмното, водата проникваше през кожата на ботушите ѝ, а тя чакаше. Не съжаляваше, че помогна на Черния отмъстител, но сега трябваше да се замисли върху последиците от постъпката си.

Часове по-късно, когато вратата на карцера се отвори, беше готова да посрещне палача.

Вместо това на палубата я посрещна Александър, лъснал на слънцето с жълтата си копринена дреха и кръглия си корем като огромна топка. Заслепена от този блясък, тя вдигна длан над челото.

Не виждаше много добре Александър, но ясно долавяше колко е ядосан.

— Тръгвай! — беше всичко, което ѝ каза тихо, но гневно.

— Ама аз... — опита се да се оправдае Джес, но той я хвана за рамото и я блъсна по коридора.

Докато минаваше през тълпата, която се бе събрала на кея, Джес се опитваше да върви с високо вирната глава.

Без да я удостои с поглед, Алекс се покатери на капрата на кабриолет с два коня. Когато тя седна безмълвно до него, подкара с плющящи юзди конете и препусна бързо надолу по улицата.

— Защо си ми толкова сърдит? — извика тя, за да надвика шума на колелата.

Той не ѝ отговори.

Двамата поеха по черен път през гората, после изкачиха един хълм. Тя знаеше, че там наблизо има извор.

— Слез — заповяда ѝ той, след като спря кабриолета.

— Няма, докато не ми кажеш какво се е случило — заинати се Джесика.

Алекс, който с мъка смъкна от капрата дебелия си корем, заобиколи кабриолета и спря откъм нейната страна.

— Наложих се да подкупя капитана, за да не те обеси — това се случи. Противопоставила си се на английската флота, като си помогнала на Черния отмъстител да избяга. Капитанът искаше да даде с теб и Джордж пример и да ви обеси и двамата. Надяваше се по този начин да сломи Черния отмъстител.

— О! — възкликна Джесика и скочи от капрата. — Боях се от нещо подобно, но защо дойдохме именно тук?

— Елеонор ми даде чисти дрехи за теб — отговори вече по-спокойно Алекс. — Ето ти и сапун и пешкири. След пребиваването на английския кораб смърдиш още повече от преди. — И той си запуши с кърпа носа. — Освен това Елеонор смята, че ще е по-добре няколко дена хората да не те виждат.

— Тя защо не дойде с теб? — Джес свали вързоп с дрехите от колата.

— Както разбрах, сблъскала се е не много нежно с пълна кофа вода за пране. Предполагам, че е заявила на Ник да не се прави на толкова деликатен и да изпере, и той веднъж прането. Ник трябва да е бил на съвсем друго мнение.

Джесика го изгледа зяпнала.

— Значи този безсрамен тип е залял сестра ми с кофа мръсна вода?

— Мисля, че да.

— Ще го науча аз него — извика тя и понечи да се качи пак в кабриолета.

Алекс я дръпна яко за ръката.

— Елеонор вече му каза какво мисли за него и съм уверен, че не би искал да го чуе втори път. Сега проблемът си ти. Имаш наложителна нужда от баня.

Тя го последва неохотно нагоре по хълма към извора.

Алекс се обърна с гръб към езерцето, образувано от извора, а тя се засъблича. Не видя как изпод перуката му се стича пот, нито колко потни са дланите му.

— Разкажи ми всичко, което се случи — каза той, овладявайки с мъка гласа си.

Като се опитваше, доколкото ѝ беше възможно, да не влага емоция, Джесика почна да му разказва как е ловила миналия ден скариди край брега, за да дебне пристигането на „Златната сърна“. Мислите ѝ бяха другаде, защото тайничко се чудеше, че Елеонор е пратила този мъж при нея с нареждането тя да се изкъпе. При други обстоятелства щеше да е немислимо да се съблича в близостта на мъж, но за нея Александър Монтгомъри беше толкова далеч от представата за мъж, че присъствието му не я смущаваше. Виж, ако вместо него се беше появил онзи ужасен Черен отмъстител, тогава...

— Продължавай — каза Алекс и избърза ръце в що-годе сухо храстче. — Какво стана след появата на Черния отмъстител?

Джесика си насапуниса пръстите на краката.

— Мразя този мъж, мразя го! Стоях там, рискувах живота си заради него, а той пак ме направи за смях пред хората.

— Както чух, целунал те е.

— Ако може да се каже така. Всеки случай опита се да ме целуне. Въпреки че направих толкова много за него! Ръцете ми бяха целите в рани от лова на стриди, а той ме направи за смях. Трябваше да му смъкна маската и да покажа на всичко живо кой е — това заслужаваше.

— Но не си го направила — възрази ѝ спокойно Алекс. — Вместо това си опънала въже, та моряците на краля, които са го преследвали, да се спънат в него. Без тебе той нямаше да им избяга.

— Да, а сега помисли само как ми се отплати. Не го направих заради него, уверявам те. Постъпих така заради Джошуа Грийн.

— Чу ли, че Черния отмъстител е дал заловените пари на Джошуа? Той пък побързал веднага след това да напусне града.

— Заедно с Джордж?

— Не — забави се с отговора Алекс. — Утре Джордж ще трябва да изтърпи двайсет удара с камшик с девет котешки опашки, с навързани по тях оловни топчета.

За миг Джесика сякаш онемя.

— Това ще го убие — прошепна тя най-последно. После заизмива бързо сапуна от косата си. — Алекс, трябва да направим нещо, за да ги спрем.

— Не, не „ние“, и всеки случай не ти. Вече си в черния списък. Каквото и да сториш, Джес, на Черния отмъстител ти вече не можеш да помогнеш.

— Не бери грижа. Единствената помощ, която той може да очаква занапред от мен, са благопожеланията ми, когато палачът му метне примката около врата.

— Както разбирам, ужасно си му ядосана, нали? Да ти е минало през ума, че може да е искал с целувката да ти благодари за помощта?

— Не — отсече Джес, като говореше сякаш на себе си, докато си закопчаваше роклята. Беше зелена, избеляла, закърпена на много места памучна рокля с изгнили по шевовите конци. Преди да стане нейна, роклята беше принадлежала на майка ѝ, после на Елеонор. — Той явно си въобразява, че е мъж, желан от всяка жена.

Тя седна на тревата пред него и взе да маха с донесения от Александър дървен гребен тръните от косата си.

— Не е ли мъж, какъвто би си пожелала? Хайде, обърни се и остави на мен. Ако продължиш така, ще си изскубеш сума коса. — Алекс се залови да я реши внимателно.

— В никакъв случай. — Тя се отметна леко назад и се наслади на приятното чувство, което ресането разливаше по цялото ѝ тяло.

— Не искаш ли да имаш дом и свои деца, Джес?

— Та кой ще се ожени за една Тагърт? Всички мъже се боят, че ще трябва да отгледат Натаниел. Знаеш ли какво му трябва на този град? — Тя се обърна и го погледна в очите. — Трябва му Адам. Или Кит. Да, Кит би успял.

— Моите братя, така ли? — попита уязвен Алекс. — А какво биха могли да сторят братята ми, според теб?

— Да ни отърват. Искам да кажа, да спасят града. Те не биха допуснали Питмън да се разпорежда в дома на семейство Монтгомъри. Щяха да го изхвърлят.

— Като си навлекат гнева на краля? — попита Алекс, като я гледаше смаян.

— Все щяха да намерят начин да го избегнат. Щяха да освободят сестра ти и да запратят Питмън чак в пъкъла. Нали има и други

митничари, освен него.

Алекс се изпъна на тревата, откъсна една паричка и я вдигна към носа си.

— Вярваш, значи, че братята ми биха могли да свършат всичко това? — Държеше цветето така, че тя да не види как е стиснал устни.

— Да, Адам или Кит биха могли, повече от сигурна съм. Още като бях малко момиченце, аз...

— Какво? — попита сънено Алекс.

Джес се усмихна замечтано.

— Представях си, че съм омъжена за Адам. Беше толкова хубав мъж, толкова горд, толкова интелигентен, а очите му — като на орел. Да знаеш къде е сега?

— По дяволите! — изруга Алекс, но побърза да добави: — Извинявай! Убодох си пръста. Последните ми новини за двамата бяха, че Адам е на път за Китай, а Кит е участвал някъде в морско сражение.

— Кое то значи, че писмата, с които Мариана ги моли за помощ, едва ли ще стигнат до тях?

— Не, само аз се озовах на зова ѝ за помощ.

— О! — възкликна Джес, осъзнала изведнъж как се чувства той. В телесното състояние, в което се намира, трудно може да помогне на града. — Алекс, да си се замислял, че ще е добре повече да се движиш? Ако дойдеш няколко дена да ми помагаш да ловим стриди, сигурно ще смъкнеш няколко фунта.

Александър поклати ядосано глава.

— Не, покорно благодаря. Готова ли си да вървим? Стана ми малко хладно.

— Още не сме помислили как да помогнем на Джордж.

— Не можем да направим нищо за него. Гърбът му ще зарасне. Трябваше да пхна в ръката на капитана цяла кесия жълтици, за да не обеси Джордж на някоя рея. По-добре да изгуби малко кожа, отколкото цялата си глава. Докато го шибат, ти ще си стоиш вкъщи. Той я погледна крадешком. — Току виж Черния отмъстител го спасил.

— А кой ще спаси после Черния отмъстител? — изсумтя тя. — Какъвто е високомерен, току-виж убил още някого.

Може би мен, помисли си Алекс.

Александър се озърна предпазливо. Не беше лесно да отърве Джордж Грийн от камшика с девет опашки. Николай му помогна, прати слугите си да застанат в края на тълпата и в мига, в който Алекс се канеше да препусне, преоблечен като Черния отмъстител, от скривалището си, им заповяда да стрелят с мускетите си във въздуха. В последвалата бъркотия Алекс успя да премине в галоп през тълпата, да вдигне Джордж на коня и да се отдалечи невредим. Струваше му обаче много повече усилия да избяга от английските войници. Но те не познаваха местността, а той си поигра с тях на криеница, докато те се отказаха най-сетне да го преследват.

Джошуа Грийн ги чакаше с отпочинали коне в края на гората, беше осигурил кораб, който отиваше на юг.

— Знаех си, че ще дойдете — каза Джошуа. — Знаех, че няма да допуснете да нашибат момчето ми, задето ви е помогнало да избягате.

Алекс се почувства малко засегнат, че Джошуа е предвидил така точно начина, по който ще постъпи Черния отмъстител, и дори знаеше от кое място ще влезе в гората и от кое ще излезе. Защото, ако Джошуа е съумял толкова лесно всичко да предвиди, значи следващия път на това място ще го причаква цяла армия. Без да каже дума, Черния отмъстител остави Джордж на баща му и изчезна пак сред дърветата.

Учудващо е колко бързо се превърна за тези хора в символ на надеждата, мислеше си Алекс. Те вече твърдо разчитат, че Черния отмъстител ще ги брани от всяка несправедливост на англичаните. Всички се надяват на него, с изключение на Джесика Тагърт.

Адам можел да ги спаси, спомняше си Алекс думите на Джесика. Също и Кит. Да си помислиш, Алекс, дали не можеш да поотслабнеш! С какво удоволствие би й показал колко тежи всъщност. Елеонор го праща с чисти дрехи и заповед да се погрижи Джесика да се изкъпе. И на двете жени явно и през ум не им минава, че и той е мъж. Джесика се съблече само на няколко крачки от него. А какво ли си е мислила,

докато му нареждаше да я държи за краката, та да улови в морето проклетата си мрежа?

Намести добре маската на лицето и се увери, че е добре нагласена. Понякога така му се искаше да награби Джесика и да ѝ докаже, че е мъж.

— О-о-о-х!

Беше не въздишка, а по-скоро зов, мъчителен призив, който му напомни, че е мислил твърде много за госпожица Джесика и твърде малко за собствената си сигурност.

Дръпна юздата на коня, защото чу как нещо изпраця в храсталака. Извади кинжала и зачака преследвачът да се покаже. Госпожица Абигейл Уентуърт, чието хубавичко лице беше силно зачервено, пламнало от дългото тичане, се подаде иззад храстите. Тя хвърли поглед към Черния отмъстител, възседнал жребеца си, сложи ръка на сърцето и се свлече на земята.

Алекс скочи в миг от седлото и я хвана, преди да се просне цяла върху горската пръст.

— Това оръжие за мен ли е? — прошепна тя в прегръдката му, извърнала поглед към кинжала. — Искаш да разкъсаш с него дрехите ми, преди да утолиш страстта си?

— Но аз... — Просто не знаеше какво да ѝ отговори. Зърна развълнуваната ѝ гръд — докато падаше, тя смъкна бързо шала и сега изобилната ѝ розова девствена плът беше оголена, а поканата ѝ стана още по-прелъстителна. — Сега по-добре ли сте?

Тя обви шията му с ръце и притисна гърди към неговите.

— Аз съм твоя робиня, твоя пленница. Можеш да правиш с мен, каквото пожелаеш.

Алекс вдигна високо вежди. Не беше мъж, който отблъсква насила щастието си, затова в следния миг се наведе и я целуна. Тя отвърна с пламенна страст на целувката му и преди той да осъзнае какво става, двамата вече лежаха на земята.

Тя беше припряна, топла, преливаща от желание и дъщеря на един от най-старите приятели на баща му.

— Аби — каза той, докато се опитваше да се освободи от прегръдката ѝ. Прическата ѝ се беше развалила и меката ѝ коса галеше бузата му. — Аби! — името ѝ се изтръгна като стон от гърлото му.

— Толкова е хубаво да чувам името си от твоите уста. Мой Черни отмъстителю, любими мой, съкровище мое. — Тя притискаше бедра към неговите и се опитваше отново да го целуне, но той се дръпна.

— Прибери се вкъщи при майка си — каза той и усети, че гласът му не звучи особено твърдо. Защо трябва да се движи като маскиран бунтовник из родния си град? Всякъде другаде щеше да обладае, без да се замисля, тази млада и страстна кобилка. — Върви си у дома, Аби. Моля те, върви си.

Тя се хвърли с пламнало лице срещу едно дърво, а гърдите ѝ сякаш щяха да изхвъркнат от роклята.

— Колко сте високомерен! — прошепна тя.

— Или колко глупав — измърмори Алекс, докато я гледаше. Ако не се махне час по-скоро от тук, може и да промени решението си. И докато едната половина от разума му продължаваше да го нарича глупак, той се метна бързо върху жребца. — Сбогом, госпожице Абигейл! — прошепна и притисна коня с бедра, за да го накара да препусне по-бързо.

— Да вървят по дяволите всички жени на света! — изруга той. Джесика изобщо не го брой за мъж, Абигейл пък е убедена, че той притежава мъжка сила колкото стадо жребци. Алекс се плъзгаше напред-назад в седлото и се чувстваше навярно само наполовина мъж в сравнение с представите на Абигейл. Но сега трябваше да стигне час по-скоро Острова на призраците и се молеше да не му пресече пътя още някоя жена.

Джесика гледаше с кисела гримаса голямата, пълна с боровинки кошница. Тя си има гемия, стигала е с нея сам-сама чак до Ню Съсекс, а днес е прокълната да бере боровинки като малко дете.

Единствено по вината на Черния отмъстител.

Когато съобщиха на хората, че Джордж Грийн ще бъде нашибан, всички бяха сигурни, че Черния отмъстител ще се появи и ще го спаси. Решиха, че Черния отмъстител е длъжен да спаси младежа, сякаш за него това е въпрос на чест.

Сякаш изобщо имат представа какво е чувството за чест на Черния отмъстител, сякаш знаят кой се крие зад маската, мислеше си Джес. В този град май всеки вярваше, че той притежава магическа

сила и възможности, непознати на никой смъртен. Очакваха този маскиран човек да премахне от света всяка несправедливост и да се бори сам срещу английските закони.

Но не за всички Черния Бунтовник съчетаваше възможните добродетели. Джес занесе двацет фунта риба у Монтгомърови, а там ѝ казаха, че Сойер искал да говори с нея. Не го беше виждала от вечерта, когато Черния отмъстител я хвърли в качето с мръсна вода и тя се изплака на рамото му. Влезе усмихната в спалнята на Сойер, но излезе смутена.

Сойер настоя тя да не се мярка на другия ден из града. Беше ѝ на езика да го попита какво му дава правото да ѝ забранява, но запази въпроса за себе си. Семейство Монтгомъри помагаша от много години на нея и на всички Тагъртовци, пък и как да прояви неуважение към толкова възрастен човек, към инвалид, който ѝ мисли само доброто. Пряко воля му обеща да прекара целия ден в гората. Сойер не ѝ позволи да отиде поне до кея или до гемията си.

По тази причина трябваше да се мотае тук и да върши детска работа, все заради човека, дето наричаше себе си Черния отмъстител.

Недалеч от боровинковите храсти имаше полянка, покрита с мъх, която те приканваше да отпочинеш. Пък и Елеонор заслужаваше сестра ѝ да окъснее и да я поуплаши. Джес се излегна със самодоволна усмивка върху мъха и след малко вече спеше. За съжаление взе да сънува маскирания мъж, преобърнал живота ѝ из основи. Видя се отново вдигната на коня, запокитена в качето с мръсна вода, а после на палубата на гемията, където той я целуна, преди да се възползва от помощта ѝ, за да избяга от пристанището.

— Джесика! Джесика, лошо ли ти е?

Джес се събуди бавно и се вкопчи в яките ръце, които я прегръщаха.

— А не, само сънувам — каза тя.

Той... Преглътна си думите, защото лежеше в прегръдката на мъжа, станал причина за всичките ѝ проблеми.

Черния отмъстител.

— Вие! — изсъска тя. — Вие! — Без да се замисля, замахна и го удари с юмрук в челото.

— Почакай, зверче такова! — изсумтя той, сграбчи я за раменете и я просна върху тревата. Гнилият плат на роклята ѝ се сцепи и оголи,

от шията до кръста, тънка ивица мека бяла риза. Под нея прозираше розовата ѝ кожа.

Джесика усети, че роклята ѝ се скъса и видя израза на очите му зад маската.

— Само да ме докоснете, и ще...

— ... ще се почувствам удовлетворена — каза той ядосано, накара я да остане легнала и притисна устни към нейните.

Джесика усети за втори път устните му и понечи да се възпротиви. Предпочиташе да умре, но не и да позволи на този мъж да я обладае въпреки волята ѝ. Почна да рита и го улучи право в пищяла. Видя го как свива от болка корем, но той не отлепи устни от нейните.

Преметна крак върху нейните крака, за да не може пак да го ритне. Джес се опита да се измъкне изпод него. Мяташе силно глава наляво и надясно, за да сложи край на целувката.

Черния отмъстител държеше вече здраво с дясната си ръка двете и ръце над главата, после вдигна с лявата брадичката ѝ и долепи отново устни към нейните. После легна с цялата си тежест върху бедрата ѝ, та най-сетне да я укроти.

Джесика лежа един миг неподвижно. После усети, как някакво неизживявано досега чувство прониза цялото ѝ същество. Дали беше същото, за което омъжени наскоро жени си шепнеха и се кикотеха? Онова чувство, което кара очите на сгодените момичета да сияят?

Черния отмъстител откъсна устни от нейните, но лицето му оставаше надвесено над нея. Беше вече късен следобед и в здрача, на светлината на звездите, лицето му изглеждаше още по-тъмно, а очите му блесяха по-силно отпреди.

— Джесика — каза той и в гласа му прозвуча учудване.

Тя го стрелна няколко пъти право в очите, после го отблъсна с рязко, силно движение и скочи на крака.

Черния отмъстител вдигна очи към нея, с усмивка на красиво очертаните устни.

— Значи все пак си жена, Джесика, въпреки че все се правиш на мъж.

Джес награби шепа боровинки от кошницата и се наклони да му ги хвърли в лицето. Той скочи като тигър и хвана ръката ѝ. Обгърна я с пръсти и продължи да я стиска, докато боровинковият сок потече от шепата ѝ. Погледна я в очите, после се наведе и заблиза сока от

пръстите ѝ. Като видя езика му, сърцето ѝ заби по необясними причини малко по-ускорено.

Той изви без усилие ръката ѝ на гърба и се приближи толкова плътно към нея, че телата им се докосваха.

— Струва ми се, че останаха няколко боровинки — прошепна той, наведе се напред, притисна лице към развълнуваните ѝ гърди и почна да ги целува.

После пак я погледна в лицето.

Джесика го гледаше с широко отворени смаяни очи, защото изобщо не можеше да разбере чувствата си. Нямаше никакво желание да помръдне, стоеше така и позволяваше на мъжа да прави каквото си иска.

— Довиждане, сладка моя Джесика. Сигурен съм, че пак ще се видим.

Когато той яхна коня, тя продължаваше да стои с ръце на бедрата и да го гледа, а сокът от смачканите боровинки се стичаше по роклята ѝ.

Той вдигна пръсти към устните си.

Смехът му, този многозначителен самоуверен смях, я освободи от транса, в който беше изпаднала. Награби още шепа боровинки от кошницата, за да ги хвърли по него. Но той вече беше изчезнал в гората. Само смехът му още кънтеше сред дърветата.

— Мразя го! Мразя го! Мразя го! — повтаряше тя, тропна с крак и вдигна двете кошници с боровинки. — Мразя го много, истински и от все сърце.

Тя пое по пътеката към града. Но следвайки някакъв импулс, се обърна да види мъха, върху който бе лежала с Черния отмъстител. Без да се замисля какво прави, откъсна малкото жълто цвете, израсло до мъха, и го пхна в скъсаното деколте на роклята.

— Трябва да го зашия — измърмори тя, докато ръката ѝ се плъзгаше по провисналия ръб. — Мразя го, ужасно го мразя — повтаряше, сякаш не можеше да повярва веднага на собствените си думи, после хукна към къщи.

— Пак ли си наказвал жребеца? — попита Николай, който тъкмо се измъкваше иззад една скала. — Допускам, че за това трябва да благодари на лейди Джесика.

Алекс продължи да реши коня със силни движения, та козината му да заблести. В същото време се бранеше с лявата ръка от папатаците, които се опитваха да се впият в потния му гол гръб.

— Според онова, което чух напоследък, и на тебе не ти е провървяло кой знае колко. Успя ли да се справиш с пода, дето те е накарала да го изжулиш?

Ник изпъшка високо и се опита да си намери върху мочурливата почва що-годе сухо местенце, та да седне.

— Тази жена ще ме използва някой ден и като парцал за дъски.

— Добре те разбирам. А Джесика ще стане причина за смъртта ми. Студена е като зимен ден, но докато гледаш скрежа по миглите ѝ, в следващия момент те опарва като лятно слънце.

— Елеонор ми заповяда да лъсна кухненската печка, а аз ѝ заявих, че мога да вкарам дърво в печка, но после никога не го вадя.

— Вярно, че Джесика рискува живота си, за да помогне на Черния отмъстител да избяга. Без нея щяха да спипат този младеж. Но вместо да ѝ благодари, той я целуна и с това я изложи. Каква несправедливост!

Ник потри брадичката си с дясната ръка.

— Винаги са ме убеждавали, че стъпвам като цар. Много жени са ми повтаряли, че отдалеч ми личи, особено без дрехи, че съм племенник на императора. Всъщност най-вече тогава. Защо тази Елеонор Тагърт не можа да разпознае царското ми потекло? Как се осмелява да ме... да ме третира като слугинче?

Алекс се залови да срене къдравата грива на коня си.

— Признавам, куражлийка е. Знаеш ли, че е станала за посмешище на града, понеже английският капитан я затворил в карцера? Джордж Грийн е герой, Черния отмъстител е герой, а Джесика Тагърт — само едно празноглаво момиче.

— Елеонор трябва да е направо сляпа. Има най-хубавите, най-светлите сини очи, които бог някога е създавал, но тя не вижда с тях.

— Присмиват ѝ се заради дрехите и заради вехтата ѝ гемия, заради многото братчета и сестричета, но тя прави за тях всичко, каквото ѝ е по силите. Малката Моли ми разказа, че Джесика има само няколкото чифта панталони, които носи в морето, и онази грозна, вехта зелена рокля. — Той остави за миг телената четка. — Черния отмъстител ѝ съдра и нея.

— Елеонор каза... — Ник млъкна. — Тоест мислех, че ти си Черния отмъстител! Ама ти ли й скъса роклята?

Алекс свъси чело.

— Мисля, че да, но без да искам. Вината беше на Абигейл. „Прави с мен каквото пожелаеш“ — подкани ме тя. А после видях Джесика легнала в гората. Спеше, но в първия миг реших, че е ранена, а Черния отмъстител, тоест аз, съм виновен. Вдигам я, а тя ме удря с юмрук в лицето...

— ... и тогава роклята й се е скъсала. Разбирам. Смъкна ли я от тялото й?

— Разбира се, че не! Дори Черния отмъстител, колкото и нахакано да е това момче, никога не би насилил добродетелна жена.

— Трябваше да използваш кинжала. Жените обичат такива номера. Веднъж срязах на една циганка, докато танцуваше, къс по къс дрехите на парцали, сякаш й обелих тялото. После...

Алекс захвърли четката в калта и се запribлижава към Ник.

— Тя не е такава! Тя е смела и великодушна, и интелигентна и...

— Да де, ама Черния отмъстител й е съдрал роклята. Може би трябва да го извикаш на дуел — смигна Ник.

Алекс се надвеси със свити юмруци над Ник, но после осъзна колко нелепо е поведението му. Обърна се отново към жребеца.

— Аз може да съм Черния отмъстител, но съм и Александър.

— Тъй де, старата дилема, дали една жена обича мъжа заради самия него, или заради онова, за което го смята. Дамата се разкъсва, може би, между душата на един мъж и неговите целувки. Кое ще избере, според теб?

Александър не отговори на приятеля си, защото не можеше да реши кого от двамата мъже, които въплътяваше, ще предпочете тя.

Както се беше замислил над въпроса, високо се изсмя.

— Какво ме засяга решението на Джесика Тагърт? Благодарен съм й, задето помогна на Черния отмъстител. Задето помогна на мен, искам да кажа. Тя е хубава и желана. Но това важи за половината неомъжени жени на света. Снощи баща ми взе да ме придумва да се ожения час по-скоро и да му подаря един или двама наследника. Не искал да напуска този свят, преди да дочака внучета. Боя се, че прекарва твърде много време с малкия Натаниел.

— Не споменавай пред мен името на този нехранимайко! — изсумтя Ник. — Той не се отлепя от Елеонор. Вчера, когато аз... — Ник млъкна и се засмя при спомена, който очевидно не искаше да сподели с приятеля си. — Щях да съм много улеснен, ако този сополанко не ми се изпречваше непрекъснато на пътя. — Ник вдигна глава. — Защо не вземеш чисто и просто да се ожениш за своята Джесика?

— Като кой? Като Черния отмъстител или като Александър, когото смята за дебел и мързелив? Черния отмъстител би трябвало да получи съгласието ѝ, докато прескача от едно отмъщение към друго, за да избегне куршумите на мускетите, а пък Алекс никога няма да може да реши кой костюм да облече за сватбата. Струва ми се, че тя не би взела нито един от двамата.

— Ах! — каза Ник.

— Какво значи това?

— Ах! Ни повече, ни по-малко.

Алекс прокара още веднъж телената четка по козината на жребеца.

— Утре Александър Монтгомъри ще играе ролята на жених. Освен госпожица Джесика в този град има и други девойки. Сладки, покорни, добросърдечни, които оценяват мъжа по вътрешните му достойнства. Може и да не изглеждат добре с всички тия възглавници по мен и с тази перука, но в мен е скрит истински мъж. Джесика ще се увери, че има жени, които виждат по-далеч от някакво парче копринен плат.

— В такъв случай имаш по-голямо доверие в жените от мен.

— Имам доверие само в Джесика. Тя е по-умна от повечето жени.

— Същото важи и за нейната сестра. Само дето от време на време откача.

— За съжаление Джесика също. Как може да е толкова глупава, та да не разбере, че аз...

Двамата продължиха с обичайните горчиви оплаквания на всички мъже.

Елеонор се опитваше да приготви обета на същата маса, на която Джесика правеше сметките.

— Не можеш ли повечко да внимаваш — изсумтя Джес, когато Елеонор пръсна малко от тестото, което забъркваше, върху скъпоценните ѝ документи. — Не вярвам старият Клаймър да остане доволен, ако колоните в счетоводните му книги се окажат пълнени с тесто.

— На него му е все едно с какво си запълваш колонките, търси само повод да те види. Лъже, че си бил наранил дясната ръка. Вчера го видях как цепи дърва с брадвата.

— Дали му е ранена ръката или не, ама кожата от неговата работилница ще ни свърши добра работа. Децата имат нужда от обуца за зимата.

Елеонор продължи да меси тестото в нощвите.

— Джес, да си виждала напоследък Александър?

— Не съм, говорих за последен път с него преди седмица.

— Надявам се, че не сте се скарали?

Джес изглежда сестра си, сякаш Елеонор се е побъркала.

— Как можа да ти мине през ума? За какво можем ние двамата да се караме?

Елеонор изсипа тестото в чугунена форма.

— Знам ли. Уж се разбирахте толкова добре, пък изведнъж не се виждате. Да не си му се присмивала пак?

Джес изскърца със зъби.

— Не, не съм го подигравала. Нито съм му се заканвала, дори с пръст. Нито съм се промъквала тайничко към него, за да извикам „бау!“. Би трябвало да знаеш добре защо не съм виждала нито него, нито когото и да било друго в този град! — извика тя и изглежда ядосано сестра си през масата.

След като помогна на Черния отмъстител и се видя заключена за наказание в карцера на кораба и след като Александър успя да я откупи, Сойер Монтгомъри ѝ прочете толкова строго конско евангелие, че на Елеонор, станала свидетелка на тази проповед, ѝ се наложи да използва половин дузина от носните кърпи на своя работодател, за да пресуши сълзите на Джесика. Беше предостатъчно, че в деня, когато трябваше да нашибат Джордж Грийн, натириха Джесика в гората. Но когато тя се прибра онази вечер със скъсана рокля и синьо петно на гърдите, Елеонор изпадна в истерия. Джес се опита да скалпи нещо за

съдраната рокля, но Елеонор разбра, че е лъжа, пък и Джес се издаде, защото се изчерви, когато Елеонор спомена Черния отмъстител.

Сега, седмица след случилото се, Джес продължаваше да е повече или по-малко затворничка вкъщи. Оттогава не беше стъпвала в града, нито на гемията. Под предлог, че трябва да наглежда седемте по-малки деца, ѝ наложиха нещо като домашен арест. Не стига, че това достатъчно я влудяваше, ами трябваше и дъртият Клаймър да се появи у Тагъртови и да я помоли да оправи, срещу няколко кожи, годишния отчет на работилницата.

От седмица Джес събираше числа, (Клаймър си беше занемарил от цели две години счетоводството), успя, освен това да дръпне в последния миг едно от децата от огъня; след това изчисли печалбата на Клаймър, разтърва две от децата, готови да се избият; провери, за да е сигурна в сумите, сметките още веднъж, кресна на Натаниел да престане да тормози сестричката си, отново събра сумите; прати Нат да изрови миди и събра за пореден път числата; зашлеви Сам, защото дърпаше котката за опашката през цялата кухня и т.н. и т.н... Всичко това само за седем дена.

А сега, за похлупак, Елеонор я пита дали не се е сдърпала с Александър.

— Никого не съм ядосвала. Бях най-примерната млада дама на света. Заета бях да гася свещи, да мия лица, да мия дупета. Аз...

— И пак ти успя да се изплъзнеш на данъчния. Знаеш, че този човек се е усъмнил в теб, Джесика. Единствено господин Монтгомъри...

— Да, зная — въздъхна Джес. — И съм му много благодарна за всичко, което стори за мен. Ужасно съжалявам, че бях толкова глупава, та помогнах на Черния отмъстител. — Тя улови погледа на сестра си. — Да не си чула нещо за него?

— Из целия град са разлепили съобщение с награда за задържането му. Господин Питмън иска на всяка цена да залови твоя Черен отмъстител.

— Той не е моят Черен отмъстител — протестира енергично Джесика. — Просто се озовах в неподходящо време на неподходящото място.

Елеонор отвори уста да отговори нещо уместно, но на вратата се почука. Трябваше ѝ известно време, за да си проправи път през

купчинката деца. Отвори и видя Александър, целият в розова коприна, застанал пред къщата. Беше вързал дългите къдрици на перуката с розова панделка на тила. Носеше малко резбовано сандъче и докато поздравяваше Елеонор, погали едно от децата по главичката, но после огледа пръстите, с които докосна косичката му.

Елеонор му подаде влажна кърпа.

— Добър ден, Александър. Какво те води в такава хубава вечер насам?

— Искан да попитам дали мога да поговоря с Джесика? — отговори той леко смутен. — Навън, искам да кажа. Помислих, че можем да го свържем с кратка разходка до воденицата.

— Сам, не пипай там! Да, но трябва да оправя тези счетоводни книги — каза Джес. — Толкова ли е важно?

— Тя ей сега ще дойде с теб — каза Елеонор и побутна Алекс навън, след като издърпа влажната кърпа от ръката му. — Джесика — заповяда после строго, — вземи си палтото и върви с него.

— Първо ми заявявате, че навън ме дебнат ужасни опасности и не бива да излизам от къщи, но щом на прага се появява един Монтгомъри, излиза, че изобщо не е вярно, така ли? А кой ще ме брани от папатаците, дете ще налетят на костюма му?

— Джесика... — изрече заплашително Елеонор. — Хайде, тръгвай! Той от цяла седмица обикаля града да си търси жена.

Джес я изгледа с широко отворени очи.

— Мислиш, че е дошъл моят ред? Боже милостиви! Натаниел, донеси ми кофа с боя, да се боядисам като индианец за битка. Господин Алекс е тръгнал на лов за жена.

Елеонор сложи ръце на хълбоци и изгледа гневно сестра си.

— Хубаво де, тръгвам. Нат, ако ме чуеш да викам, идваш да ме вземеш.

— Ами папатаците? — попита Моли.

Елеонор изблъска Джес през вратата, както си беше, по моряшки костюм и без палто.

— Бъди мила с него — прошепна ѝ тя на ухото, преди да затвори вратата зад гърба ѝ.

— Хей, Александър, ти да не си работил тази седмица? — усмихна му се Джес, нагаждайки крачка според неговата. Щеше да се

радва на срещата с него, както и на всяко друго развлечение, ако не трябваше да приключи още тази вечер отчета за Клаймър.

— Доколкото разбрах, господин Клаймър ти е гостувал тази седмица — каза Алекс, притиснал дървеното ковчеже към търбуха си.

— Дори по-често, отколкото би ми било приятно. Твърди, че си е наранил дясната ръка и затова не можел да си приключи баланса. Пристига по четири пъти на ден под най-различни предлози.

— Да те е питал вече дали искаш да се омъжиш за него?

— Според моите пресмятания, всеки дванайсет минути. Когато ме попита последния път, Сам му се изпика върху обувката. Дъртият Клаймър дори не примигна, стоеше мирно и чакаше отговора ми.

— А той беше?

— „Не, много ви благодаря, господин Клаймър, много мило от ваша страна да ме попитате.“ — Отговорът, който му давам от години насам.

— Защо не се омъжиш за него? Той е богат и би могъл да предложи на теб, на Елеонор и децата хубав дом, красиви дрехи — всичко, което може да си пожелае сърцето на една жена.

— Не и сърцето на всяка жена. Когато родителите ни починаха, Елеонор и аз се заклехме да се омъжим само по любов и да чакаме подходящия съпруг. Няма да се задоволим с второ качество.

— Значи Клаймър е второ качество?

Тя спря и го изглежда.

— Алекс, какви са тези въпроси? И какво носиш в това ковчеже? Елеонор ми каза, че от седмица си тръгнал да си оглеждаш жена. Да не си ударил на камък?

— Може ли да седнем някъде? Тези обувки ми убиват пръстите — каза той и не излъга. — Откровено казано, дошъл съм при теб за съвет, Джес. Баща ми иска да се ожения. — Той наблюдаваше напрегнато дали при думите му на лицето ѝ ще се изпише някаква реакция.

— Е, и? — попита Джес. Седна до него на тревата и задъвка някакво стръкче. — В града има куп неомъжени жени. Никоя ли не ти допада?

— Ех, има и такива. Синтия Кофин например е доста хубавка.

— Вярно, пък и меси чудесен хляб. Ще допадне на баща ти. Направи ли ѝ вече предложение? — Не забеляза, че сянка на

недоволство премина по лицето ѝ.

— Още не съм направил предложение на никоя. Продължавам да търся. Семейство Кофин ще са много доволни да им стана зет.

— Господин Кофин с удоволствие ще лапне пристанището на татко ти. Сигурно мисли, че си толкова некомпетентен, колкото и дебел... — Тя си прехапа езика и го изгледа бързо от глава до пети. — Имаш нов костюм?

Около стоманеносините му очи сякаш се появиха бръчици от смях.

— Харесва ли ти?

— Алекс, защо не искаш да опиташ...

— Хелън Мейкпис ме покани на вечеря — прекъсна я Алекс.

— Хелън е същинска змия. На твоє място не бих се оженил за нея.

Мускулите по бузите на Алекс трепнаха.

— Катрин Уетбъри не прояви май никакъв интерес към мен.

— Навярно защото е влюбена в Итън Ледбетър — простена Джес. — Но това важи и за много други жени. Итън ще ти е сериозен съперник. Вярно е, че имаш пари и носиш името Монтгомъри, но Итън има известни... — тя млъкна и се разсмя.

— Какво притежава Итън?

— Ами онова неопределимо нещичко — външен вид, привлекателност, интелигентност. Освен това е безукорен джентълмен. Когато се качи последния път на „Мери Катрин“...

— Бил е при теб на „Мери Катрин“? Останала си сама с него на твоята гемия...

Джесика стана и го изгледа учудено.

— Хайде, не се опитвай сега и ти да ме командваш. Вече са наслушах предостатъчно на наставленията на баща ти и сестричката ти. Итън и майка му дойдоха да си купят риба. Той ѝ носеше кошницата.

Коремните мускули на Александър се отпуснаха под възглавниците.

— Учудвам се, че е могъл да я вдигне от земята.

— С ръце като неговите? — отвърна Джес и се усмихна замечтано, защото видя отново пред себе си Итън със запретнати ръкави. — Този мъж може да отнесе до дома си на рамо половин кит.

— Знаеш ли какво, Алекс — продължи тя, — вече няколко пъти ми минава през ума, че Итън може да е Черния отмъстител. Като фигури много си приличат — и двамата високи, силни и много хубави. Освен това твърде се съмнявам Итън да се бои от нещо. Само преди година...

Сега Алекс седна много изправен на камъка. Гърбът му се изпъна като острие на кинжал.

— Ти пък откъде знаеш как изглежда Черния отмъстител? Като си говорихме последния път, заяви, че го мразиш.

— Така си е, но омразата не ме заслепява. Итън е достатъчно силен, за да се спусне по въже от гротмачтата, както го стори Черния отмъстител.

— Половината от моряците на пристанището го могат. Дали пък някой от тях не е Черния отмъстител, за когото мнението ти е толкова високо.

— За когото!... — Тя го погледна на избледняващата слънчева светлина. — Алекс, ти да не ревнуваш?

— От Черния отмъстител? — попита той обидено.

— Не, от Итън. Много млади жени в този град се заглеждат по Итън, само да се появи някъде. Трябва да проумееш, че в лицето на Итън имаш сериозен съперник в търсенето на съпруга, понеже той... ами той няма... искам да кажа, той не... — Тя се опита да бъде тактична, но никак не беше лесно. Затова погледна многозначително корема и перуката на Александър.

Той я стрелна гневно за миг.

— Искам да ти кажа нещо, Джесика. Нещо, което не съм споделял с друг човек в Уорбрук, дори и с баща си... Само моят камериер, Николай, знае засега тайната ми. Когато корабът ми потъна край италианския бряг, аз се разболях от ужасна треска и за малко не умрях.

Той я наблюдаваше през спуснати мигли.

— Още страдам от последиците от тази болест. Тя засегна мускулите ми и... — той сложи ръка на корема си... — и вече не мога да отслабна. Вече не владее тези мускули. Треската ги стопи.

Известно време Джесика не можа да продума. Обзе я силно чувство за вина, като си спомни колко пъти му се е присмивала.

— А косата ти? — попита.

— Косата ми? Е да, окапа. Сега прикривам с перуката плешивата си глава.

— Алекс — прошепна тя, — ужасно съжалявам. Представа нямах какво ти се е случило. Изглежда болестта така те е съборила, че вече не можеш да яздиш, нито да работиш и дори да ходиш както трябва.

— Да, така е — отвърна той.

— Но дрехите ти — вметна тя. — Ако почнеш да се обличаш другояче...

— Само това ми е останало — каза той. — Ако ми вземеш дрехите, пред теб ще остане само един дебел, плешив моряк с отпуснати мускули.

— Да... да, разбирам, Алекс. Толкова съжалявам. Ако онези идиотки можеха да знаят.

— Жените ли?

— Да, тези, на които искаш да направиш предложение за женитба... Ако знаеха истината, сигурно някоя от тях щеше да приеме да живее до теб като милосърдна сестра. Опитал ли си при Нелба Мейзън?

— Нелба Мейзън? — повтори той смаян. — Една костенурка е същинска хубавица в сравнение с Нелба. Тя има ли всъщност уста под огромния нос?

— Да, дребничка е и няма устни. Но баща ѝ притежава двеста морга чудесна земя. Добре де, да забравим за Нелба. Но някое от момичетата за женене все ще се влюби, надявам се, в парите ти.

— Които не издържат сравнение с мускулестите ръце на Итън — измърмори Алекс.

— Май имаш право. Но все ще се намери някоя да каже „да“.

— Заповядай — каза изведнъж Алекс, — това е за теб.

Джесика пое дървеното ковчеже, отвори го и видя синя памучна рокля.

— Беше на майка ми — обясни Алекс. — Почти не я е носила.

— Не, Алекс, не мога да я взема.

— Сестра ми се омъжи за Питмън и му даде власт над този град. Заради Питмън се появи Черния отмъстител. Елеонор ми разказа, че Черния отмъстител ти е скъсал роклята, затова ти дължа тази.

— Но, Алекс...

Той сложи ръце върху нейните.

— Моля те, приеми я, Джес. Донесох и няколко портокала за малките. Вътре са, под роклята.

— Портокали? — прошепна Джес и си спомни за случка от своето детство. За нея Адам Монтгомъри беше от край време най-привлекателният мъж на света. Още докато беше източило се, кокалесто момче, тя го следваше навсякъде. Когато се опита веднъж да го настигне на вълнолома, Джес се спъна в телено въже и си нарани коленете. Нямаше представа, че Адам знае името ѝ, още по-малко, че му е известно и тайното ѝ възхищение от него. Но той се върна, вдигна я, сложи я да седне на един кнехт, прегледа ѝ колената, засмя се и каза:

— Ще вървя по-бавно. — Същата вечер изпрати Алекс да ѝ занесе един разкошен грейпфрут, който трябваше да изяде сама.

— Джес — попита Алекс. — Лошо ли ти е?

Тя вдигна очи към него и се усмихна.

— Не, просто мисля, че може би ненапразно носиш името Монтгомъри.

— Може би? — попита той учудено. — Ах, разбирам. Ти все ме сравняваш с великолепните ми братя.

— О, Алекс... — подхвана тя, осъзнала, че успя и този път да го обиди — Ще взема роклята и портокалите. Много ти благодаря и за двете.

— Да се връщаме ли? — попита той сдържано.

Джесика нямаше намерение да наранява чувствата му и затова сега го хвана под ръка и така се върнаха до дома ѝ.

Той се обърна към нея, усмихна се и сложи за миг ръце върху нейните.

— Не се тревожи, Алекс, непременно ще си намериш съпруга. Ще говоря с Елеонор, може пък да ти намерим. Сигурна съм, че ще открием между пристанищните складове на баща ти и голямата ви къща някоя хубава млада жена, която няма нищо против дебели, плешиви мъже. Ще трябва да търсим естествено повече в южна посока, защото нямаме големи шансове при жени, познавали Адам и Кит. Ех, все ще намерим и за теб. Бъди спокоен. — Тя му се усмихна в тъмното, но той беше извърнал лице и докато стигнаха до къщата, не пророни повече нито дума. Пред вратата подаде на Джес сандъчето и се сбогува любезно с нея, но и — доста хладно.

По настояване на Елеонор Джес трябваше и на другия ден да пази къщата. Защото в града продължаваха да говорят много за Черния отмъстител и хората все се питаха кой ли се крие зад маската му. Името на Джес се споменаваеше най-редовно заедно с това на Черния отмъстител и всеки път предизвикваше гръмък смях. Елеонор не каза на сестра си, че всичко живо си прави шеги с хубавото момиче.

Когато се здрачи, Джесика не издържа повече в къщи. Боеше се, че дъното на гемията ѝ може да протече или че английските войници са получили заповед да я конфискуват. Според Елеонор Джесика имала прекалено високо мнение за черупката си. Само плъховете можели да проявяват интерес към нея.

Джесика излезе от къщи да хвърли леген мръсна вода. Застана за миг в края на гората и пое хладния вечерен въздух.

Изведнъж нечия ръка я прегърна през кръста, а друга ѝ затвори устата.

— Не мърдай и мълчи.

Можеше да разпознае този акцент сред хиляди гласове. Разтърси енергично глава, за да отметне ръката.

— Ще те пусна, ако ми обещаеш да не викаш. В противен случай ще дотичат английските войници и ще ни нападнат и двамата.

Джесика не желаше да търпи подобна аргументация, но силната ръка на Черния отмъстител ѝ пресече дъха. Тя кимна.

Той свали ръка и тя си пое дълбоко дъх. Той я обърна с рязко движение, залепи гърба ѝ на едно дърво, притисна здраво с крак краката ѝ към ствола, а с лявата си ръка — косата ѝ към кората.

— Какво искате от мен? — попита тя задъхано и го погледна в очите. — Какво търсите тук? Какво са направили пак англичаните?

— Дойдох само за да те видя — каза Черния отмъстител и се приближи толкова плътно, че телата им се докоснаха. Дясната му ръка беше на кръста ѝ, галеше ѝ ребрата. — Наблюдавам те, Джес. Мисля за теб. Сега съм ти дошъл на гости.

— Но аз не мисля за вас — прекъсна го Джесика и се опита да се дръпне. Само че стволът, на който се беше облегла, осуети намерението ѝ.

Той се наведе напред и целуна шията ѝ под ухото.

— Изобщо не мислиш за мен? Забравила си как лежахме двамата в мъха?

— Да — излъга тя и усети как се свлича по ствола, когато горещите му устни се плъзнаха по шията ѝ.

Той сложи ръка на тила ѝ, вдигна с палец брадичката ѝ, а дългите му, нервни пръсти загалиха кожата ѝ под кърпата, прикриваща дълбокото деколте на роклята.

— Това не е роклята, която скъсах — каза той и загали с крайчеца на пръстите извивката на лявата ѝ гърда.

— Не — прошепна тя с отпаднал, тих глас и усети, че той масажира с лявата си ръка тила ѝ.

— Кой ти подари тази рокля?

— Александър — прошепна тя.

Устните му се плъзгаха надолу по шията ѝ.

Черния отмъстител вдигна глава, за да я погледне.

— Наблюдавах ви. Разхождахте се заедно в тъмното. Какво означава той за теб?

— Той е мой приятел.

— Сложи ръце на врата ми, Джесика — заповяда той тихо.

Джесика беше твърде слаба, за да се противопостави на заповедта. Вдигна ръце, събра ги на тила му, а той я привлече още поплътнo към себе си, тъй че не се налагаше повече да я притиска с крак към дървото. Усети тялото му до своето, беше толкова силно и топло. Задиша учестено.

— Ти ми принадлежиш, Джесика — прошепна Черния отмъстител. — Ти си моя.

Тя усещаше коприната на маската му над устните си. Искаше той да я целуне, искаше да усети устните му върху своите, но той не ѝ достави това удоволствие.

— Не принадлежа на никой мъж — изпелтечи тя.

Той посегна отново към косата ѝ, отметна главата ѝ назад и впи устни в нейните.

Тя отговори на целувката му, въпреки че твърдо беше решила да му се противопостави. Този мъж нямаше никакво право да я докосва, никакво право да твърди, че тя му принадлежи. Но когато устните му докоснаха нейните, вече не мислеше кое е разумно и кое не. Силните му ръце почиваха върху раменете ѝ, а когато той я привлече към себе си, изпита желание да притисне тяло още по-силно към неговото.

— Джеси — прошепна той и привлече главата ѝ на рамото си, тъй че тя вече едва дишаше. — За мен е непоносимо да те виждам с друг мъж.

— Кой си ти? — прошепна тя. — Каж ми. Ще пазя тайната ти като гроб.

— Не, скъпа. Не искам да излагам живота ти на опасност.

Тя се опита пак да го отблъсне, но той стоеше непоклонливо и яко като скала.

— Нямах право да се намесваш непрекъснато в живота ми, да ставаш настойчив и да очакваш аз да... аз да... Не зная какво очакваш от мен. Не зная кой си и всъщност не желая да знам. Искам само да си отидеш и никога повече да не се връщаш. Англичаните ще те хванат и веднага ще те обесят.

— А на теб ще ти е все едно?

Ръцете ѝ се вкопчиха в неговите, бузата ѝ лежеше на гърдите му, а ударите на сърцето му под копринената риза отекваха в ухото ѝ.

— Защо да не ми е безразлично? — излъга. — Та аз дори не зная кой си. Потърси си друга жена и с нея бъди толкова натрапчив.

Той сложи отново палец под брадичката ѝ, вдигна главата ѝ, за да я накара да го погледне в очите.

— Наистина ли искаш да си намеря друга жена? Дойдох тази вечер само за да те видя. Зная, че те държат скрита тук, защото ми помогна. Исах да ти благодаря.

— Ти ме унизи пред толкова народ, превърна ме в посмешище за града.

Устата му, тези красиво изрязани устни, се извиха в нежна усмивка.

— За теб целувката унижение ли е? — Той докосна бързо и леко устните ѝ със своите. — Една целувка не е ли награда? — Зъбите му хванаха предпазливо долната ѝ устна, а връхчето на езика му се плъзна опитно по извивката и. — Онази заран не можах да устоя на изкушението да те целуна. Да не се бях спрял да те целуна, нямаше да имам нужда от помощта ти, за да избягам.

— В такъв случай си истински глупак. Как можеш да рискуваш живота си за една целувка?

Той я целуна бързо четири пъти едно след друго. Тези кратки милувки бяха някак по-интимни от продължителната целувка.

— Зависи кого целувам — прошепна той.

— Джесика! — чуха Елеонор да я вика.

Джесика се вкопчи инстинктивно в Черния отмъстител, а докато поглеждаше към къщата, не видя, че той се усмихва.

— Трябва да тръгваш.

Той взе лицето ѝ в двете си длани.

— Обещай ми да се държиш настрана от всичко, което върша. Не бих понесъл да те видя още веднъж в ръцете на англичаните. Не рискувай втори път хубавата си главица заради мен. Ако ме обесят, не бива и друг да се люлее до мен.

Ръцете ѝ се плъзнаха надолу и докоснаха врата му. Усети как мускулите му се напрягат и помисли, че навярно се опасява тя да не се опита да му смъкне маската. Но Джес искаше само да усети шията му, толкова топла и пълна с живот. Възбунтува се бурно срещу мисълта, че около тази шия може да се затегне въже.

— Джесика — извика отново Елеонор, този път по-отблизо.

— Върви — прошепна Джес. — Изчезвай, преди някой да те е видял.

Той се засмя, целуна я още веднъж и в следващия миг вече беше изчезнал сред дърветата. Джесика остана за миг неподвижна, вече ѝ липсваше неговата топлина. Разумът ѝ подсказваше — трябва да се радва, че си е отишъл, но тялото ѝ жадуваше от неговото нещо повече от целувка. Тя намести шала над деколтето и тъкмо си оправяше косата, когато Елеонор се изправи пред нея.

— Къде беше? — попита Елеонор.

— Ей там — каза замечтано Джес. — Стоях до онова дърво.

През останалата част от вечерта Джесика беше така потънала в мисли, че едва забелязваше семейството си. Как може мъж, когото дори не познава, да означава толкова много за нея? Но Черния отмъстител изрече думи, които издаваха, че сърцето му го влече към нея.

Не изпитва, разбира се, никакви чувства към този маскиран бунтар. Само защото е по-смел от сто мъже, взети заедно, и рискува живота си, за да помогне на други, защото я целува, докато ѝ секне дъхът, защото я е избрал измежду всички жени в Уорбрук — дори всичко това не бива да е за нея причина да му подари, макар и една своя мисъл.

— Джесика — каза строго Елеонор, — ако няма да ядеш репичките, дай ги на някой, на когото ще се усладят.

— А, не — измърмори Джес, — ще си ги изям. — Но не хапна повече нито залък, затова Натаниел ѝ взе чинията и раздели порцията между Моли и Сара. Джес изобщо не го забеляза.

— Трябва да дойдете с мен — каза младият английски войник и погледна Джесика много строго.

— Но тя нищо лошо не е направила — протестира Елеонор, за чиято пола се бяха хванали три от по-малките. — Беше само невинен свидетел на нападенията.

— Това ще го реши пълномощникът на негово величество, господин Джон Питмън.

— Не се тревожи, Елеонор — каза Джесика и се опита да скрие, че гласът ѝ трепери. Достатъчно е Питмън да я обвини, за да я осъдят. Хвърли на семейството си още един окуражаващ поглед и последва четиримата войници, които трябваше да я заведат при Питмън.

Натаниел вървеше до нея.

— Ще те браня, Джес — заяви Нат и детските му очи станаха изведнъж сякаш старчески.

Усмивката ѝ беше жалка, но държеше главата си високо изправена. Войниците измаршируваха с нея към обширния чифлик на Монтгомърови, но не влязоха през главния вход, а през странична врата, която тя никога не беше използвала. Така се озоваха в бюрото, служило десетилетия на семейство Монтгомъри за кантора. Често беше виждала Адам да седи там до баща си и да слуша внимателно заръките му как да ръководи сложните търговски дела на семейството.

Сега Джон Питмън седеше зад бюрото, на което бяха работили много поколения Монтгомъровци.

Един от войниците натисна Джесика да седне на стола пред бюрото на Питмън.

— Господице Джесика — подхвана Питмън, след като отпрати с жест войниците от кантората, — съобщиха ми, че имате точни сведения за онзи престъпник, който се представя за Черния отмъстител.

— Не знам нищо за него. Нито кой е, нито къде живее, изобщо нищо.

— Но той ви е целунал.

Джесика се размърда притеснено на стола. Спомни си толкова живо нощта, когато се натъкна в гората на Питмън. Тогава ѝ каза, че не спи с жена си и се опита да я целуне.

— Много мъже се опитват да ме целунат — каза тя тихо, но го гледаше право в очите. — Никога не ги насърчавам да го правят.

Той посведе клепачи, което ѝ подсказа, че също помни онази нощ. Но сега погледът му беше вперен в нейното деколте.

Мина ѝ през ума, че този мъж не ѝ беше обръщал внимание, преди да го стори Черния отмъстител.

— Не зная нищо за Черния отмъстител — повтори малко по-високо.

Питмън стана и заобиколи писалището.

— Не зная дали мога да ви вярвам. При последната му лудория вие му спасихте живота.

— Аз тъкмо хвърлях въже на Джордж Грийн. Можех ли да зная, че английските войници са такива смотаняци?

Той я фиксира няколко секунди.

— Хм, подобен отговор вече съм получавал.

Джесика се запита дали Алекс не е подкупил и зет си, та английският капитан да я освободи.

Питмън се приближи още повече и сложи ръка на рамото ѝ.

— Едва през последните седмици осъзнах ясно колко хубава сте всъщност, госпожице Джесика.

— Едва след като го забеляза Черния отмъстител?

Той свали ръка от рамото ѝ.

— Имате остър език. Може би малко прекалено остър за моя вкус. Ако продължите да браните този бунтар...

— Ще постъпите как? Ще накажете мен, защото не можете да хванете него?

Питмън си пое шумно дъх и Джесика съжали за казаното току-що. Той отвори уста за рязък отговор, когато вратата бързо се отвори.

— Какво значи това? — попита Александър, а вратата се блъсна в стената. Напудрените къдрици се развяваха като знаме около главата му. — Казаха ми, че вече арестуваш и жени!

Питмън се отдръпна пак зад бюрото. С израз на досада отговори:

— Не съм я арестувал, наредих само да я доведат за разпит.

— Няма да го допусна — заяви Александър, а гласът му ставаше все по-гневен. — Няма да позволя! Ела с мен, Джесика. — Той ѝ протегна ръка като на малко дете.

Джесика я хвана и излезе с Александър от стаята, без да удостои Питмън с още един поглед.

— С кого ли още е разговарял? — попита тя, но Алекс я повлече безмълвно подире си по коридорите.

— Къде отиваме, Алекс? Кого е разпитвал?

Алекс отвори най-сетне една врата, бутна я през прага и заключи след себе си. Облегна се с шумна въздишка на вратата.

— Алекс — подхвана тя пак. Намираха се в широка зала с мебели, покрити с много метри муселин, за да се запазят от праха. Алекс се отпусна в едно кресло и се видя целият обвит в облак пудра и прах. Вдигна зад себе си парче плат, отвори едно чекмедже и извади ветрило, което подхождаше чудесно на зелената му жилетка на цветя. — Сега ми кажи какво те пита.

— Нямам много за казване. Попита ме дали зная нещо за Черния отмъстител.

— Но ти естествено нищичко не знаеш.

Освен какъв е вкусът на целувките му, помисли си Джесика.

— Или все пак знаеш?

— Нищо, което да помогне на Питмън да закара Черния отмъстител под бесилото. Елеонор сигурно се тревожи за мен. Трябва да се прибера и да я успокоя.

— Елеонор вече знае всичко. Изпратих ѝ Нат. Но какво знаеш в действителност за Черния отмъстител? И престани да се разхождаш из стаята, Джес. Седни!

Джесика вдигна муселина от един стол и седна върху розовата копринена възглавница.

— Не зная кой е иди как може да се свърже човек с него. Наистина не зная нищо за него. — *Освен какви чувства будят в мен ръцете му, когато се плъзгат по тялото ми*, мислеше си тя. Но това нямаше да го сподели, разбира се, нито с Алекс, нито с който и да било друг.

— Да си го срещала междувремежно пак? — попита тихо Алекс, а обикновено толкова милият му поглед сякаш я пронизваше.

— Аз... Алекс, защо се опитваш и ти да ме разпитваш?

— Защото, както току-що ти заявих, се чувствам отговорен за теб. Не искам този Черен отмъстител да се приближава твърде много до моята приятелка. Нямам му доверие. Той е славолюбив самохвалко...

— Той си е в ред — изсумтя тя. — И поне се опитва да помага на хората. Когато измъкнаха кораба на Джошуа от ръцете му, никой в този град не се осмели да протестира.

— Защо ли си мислех, че смяташ Черния отмъстител за страхливец, който се крие зад маска, вместо да предизвика открито Питмън?

— Ако се беше изправил пред Питмън и беше протестирал открито, щяха да го застрелят на място. — Тя се опита да смени темата. — Онзи портрет на майка ти ли е?

Алекс имаше очевидно още въпроси. Но след като си въ известно време мълчаливо с ветрилото, стана и каза:

— Това беше стаята на майка ми. Искан да ти покажа нещо. — Той се приближи към голяма изрисувана ракла до стената и я отвори. Вътре бяха грижливо скътани много рокли.

— Бяха на майка ми. Но сега лежат ненужни и гният. Помислих, че ти и Елеонор можете да намерите за тях по-добра употреба.

Тя се дръпна инстинктивно от него.

— Милостиви дарове за семейство Тагърт? Не бива да вярваш, че ще ги приема, само защото успя онзи ден да ми пробутах една рокля. Не ти искам милостинята, Александър Монтгомъри. За теб ние винаги сме били изметта на града.

— Не, Джес, намеренията ми бяха съвсем други.

— Какво става тук?

Двамата се обърнаха и видяха Мариана Монтгомъри, застанала на прага. Тази жена вдъхваше страх. Притежаваше типичните физически черти на семейство Монтгомъри — широки рамене и висок ръст — на мъжете стояха добре, но за жена бяха по-скоро недостатък. Мариана беше висока над един и осемдесет, широкоплещеста, с едри гърди, но тънка в кръста — с една дума, на фигурата ѝ би завидял всеки мъж. Освен импозантната си физика притежаваше и променлив нрав, можеше да се развилнее като вихрушка, но и да хленчи като новородено бебе. Никой не можеше да предвиди дали Мариана ще изхвърли тиранина, или ще пожелае да се сгуши в скута му.

— Александър, попитах те нещо.

Мариана изживяваше очевидно един от бурните си дни. Явно смутен, Алекс сви глава в раменете си. Джес пристъпи пред него и каза:

— Доведоха ме, за да... за да може вашият съпруг да ме разпита. Александър бе така любезен да ме покани тук и да ми покаже чудесните дрехи на вашата майка. Тъкмо се канехме да излезем.

— О! — каза Мариана и се отпусна в едно кресло, сякаш вятърът в платната ѝ утихна. — Моят съпруг. Наистина зле си постлах. Но когато се омъжвах за него, не подозирах, че е такъв. Не искам други да страдат заради мен. Помолих Адам и Кит за помощ, но те по всяка вероятност не са получили писмата ми. Иначе сигурно щяха да побързат да дойдат.

Джес я потупа успокоително по рамото. В присъствието на Мариана се усещаше толкова мъничка и лека като перце.

— Ще си дойдат при първа възможност. Дотогава ще ни помага Черния отмъстител.

— Да — съгласи се Мариана, — той ни е подкрепа, но Джон твърдо е решил да го убие.

— Мариана — каза Джес, — ако разберете нещо, което Черния отмъстител би искал да знае, кажете ми го. Може да намеря начин да се свържа с него. Бих могла...

Алекс, който почти я беше забравил, я сграбчи за лакътя и направо я избута през вратата.

— Ще го направя — извика Мариана подире ѝ. — Ще ти се обадя, Джес.

— Как може човек да е толкова глупав! — нахока я Алекс, щом излязоха. — Та тя е омъжена за Питмън. Не ти ли е ясно? Ами ако му предаде думите ти? Ами ако Питмън ѝ повярва? Освен това наистина ли можеш да се свържеш с Черния отмъстител? И защо не ми каза?

— Алекс, причиняваш ми болка. За мъж, който страда от атрофия на мускулите, стискаш доста яко. — Тя разтри рамото си, което вече я болеше. — Убедена съм, че Мариана мрази Питмън повече от когото и да било. Виж, що се отнася до възможността да се свържа с Черния отмъстител, не съм чак толкова сигурна. Но не е изключено все пак ние да... да ми се покаже пак. Ще ме изпратиш ли до реката, Алекс? Жадна съм.

Той я хвана пак, но вече не толкова здраво.

— Кога видя за последен път Черния отмъстител?

— Снощи. Не зная защо ти разказвам всичко това.

— Какво искаше от теб?

— Беше само посещение на учтивост.

— Посещение на учтивост! — възкликна недоверчиво Алекс, застанал на брега на реката. Джес зачерпи с шепа вода и пи. После събу обувките и си изми краката.

— Ами да, посещение на учтивост. Алекс, не ти ли е горещо с тия дебели дрехи? Сами сме. Можеш спокойно да си свалиш перуката. Видът на една плешива глава изобщо няма да ме смути.

— Но би предпочела все пак тъмната коса на Черния отмъстител, нали?

Джесика беше запретила пола до коленете.

— Какво те прихваща днес, Алекс? Да не те е отблъснала още някоя жена? Първо ми съчувстваш, а сега ме навикваш.

— Я си оправи полата. На теб може и да не ти изглеждам като мъж, но въпреки това съм.

— А-а! — засмя се тя и смъкна полата до глезените. — Прекарал си твърде дълго време в морето. Трябва час по-скоро да те обулчим. Опитал ли си при Сали Бледмън? Живее на десетина мили южно от...

— Зная къде живее Сали Бледмън. Ако вече си си измила краката, ще те изпратя до вас. Човек не бива да те оставя един миг сама, веднага се забърква в нещо опасно.

Тя стана и тръгна до него, учудена от променливото му настроение. Като стигнаха улицата, видяха Итън Ледбетър да идва към тях, понесъл на всяко рамо чувал с петдесет фунта пшеница. Сърцето на Джес заби учестено. Дали този мъж не е Черния отмъстител? Този мъж ли я държа вчера в обятията си?

— Добро утро — каза тя, когато се изравниха с Итън.

Той забави крачка и й се усмихна, явно изненадан от необичайното внимание, което му оказа. За малко да изтърве един от чувалите.

— Добро утро, госпожице Джесика. — Той се опита да върви заднешком, за да е редом с нея, но се спъна в камък и с мъка запази равновесие. Спря и се загледа подире й, докато тя изчезна от погледа му.

Алекс пак я сграбчи яко за лакътя.

— Колко непристойно се държиш! Заслужаваш да те затворят някъде.

— Някой да те е упълномощавал да играеш ролята на мой баща? — изсумтя тя.

— На баща ли? — отвърна той обидено и отблъсна така рязко ръката ѝ, че тя за малко не падна. — Върви си у дома, пък ако се окажеш отново в опасност, мога само да се надявам, че твоят Черен отмъстител ще те отърве.

— На това се надявам и аз! — извика тя, докато го гледаше как се отдалечава с клатеца се походка надолу по улицата. — И то много се надявам!

— Джесика! — каза Елеонор вече за четвърти път, — чуваш ли ме изобщо?

— Ослушва се дали навън нещо не шава — каза Натаниел.

Това извади Джесика от вцепенението ѝ. Обърна се и изглежда унищожително Натаниел, който изобщо не се впечатли.

— Какво значи всичко това, Джесика? От два дена се държиш, сякаш с мислите си далеч оттук.

— Тъкмо се мъча да приключа годишния отчет на стария Клаймър, а също и да се измъкна от куп затруднения, както всички го очакват от мен — заяви тя и се обърна ядосано към Натаниел, който я гледаше многозначително, сякаш знаеше със сигурност какво става в главата ѝ.

Минаха два дена, откакто беше за последен път в горичката до къщата. Днес пленничеството ѝ беше доброволно. От сутринта, когато Питмън нареди да я доведат за разпит, усещаше, че Черния отмъстител е наблизо. Дори нощем в леглото ѝ се случваше да е сигурна, че е край нея. Веднъж чу даже тихо свиркане и веднага разбра, че е той, но се поколеба да отиде при него.

Елеонор ѝ разказа, че хората вече рядко споменавали Черния отмъстител, убедени били, че Питмън го е сплашил и той се е върнал, откъдето е дошъл. Според Елеонор хората в града били все по-склонни да мислят, че Черния отмъстител е моряк и е напуснал пристанището с кораба си.

Джесика премълча, защото знаеше със сигурност, че Черния отмъстител си е в Уорбрук. Не искаше да си признае, че този мъж я привлича. Затова не обръщаше внимание на сигналите му и на присъствието му в гората зад къщичката. Излизаше само придружена от братчета и сестричета, с надеждата, че Черния отмъстител няма да иска децата да го видят. Откъде знае Натаниел, че Черния отмъстител дебне пред вратата им, това не можеше да каже, пък и отдавна престана да се чуди на проникателността на Нат.

— Джесика, изхвърли, моля те, легена вместо мен — каза Елеонор. — Малко чист въздух ще ти дойде добре.

Джесика погледна през южния прозорец на къщичката и видя звездите, блеснали по тъмното небе.

— Не, покорно благодаря, прати по-добре някое от децата.

— Пишка ми се — каза Сара, — ама ме е страх да изляза в тъмното.

— Изведи я — заповяда Елеонор и хвърли на по-голямата си сестра изпитателен поглед. — Много искам да разбера какво те е прихванало.

— Абсолютно нищо. Ще дойда с теб, Сара — каза неохотно Джес. На другите не им се излизаше, защото Нат тъкмо рисува нещо ужасно интересно в пепелта на огнището. Джес хвана Сара за ръка и я отведе до клозетчето. Детето ужасно се забави и Джесика се озърташе нервно, но не видя маскиран мъж да дебне зад дърво или храст.

Когато се прибираха със Сара, усети, че ѝ олеква на сърцето. Ех, нали, ако го зърне пак, ще е достатъчно само да му каже да се пръждосва. Не е длъжна да се оставя той да я опипва. Ако се появи, ще бъде силна и ще му каже най-категорично да се маха. Почти тичаше, когато стигна къщната врата. Сара изситни през прага, Джесика искаше да я последва, но когато посегна към дръжката, нещо, не, всъщност някой, я хвана за ръката. Веднага разбра кой е.

— Джесика, затвори вратата, че духа — извика Елеонор.

Джесика се опита да освободи с рязко движение ръката си от неговата, но той я държеше здраво, а после почна, о, господи, да целува дланта ѝ, китката.

— Джесика, къде се бавиш? — извика доста ядосано Елеонор.

Черния отмъстител целуваше сега връхчетата на пръстите ѝ.

— Мислех... исках само да изхвърля легена. Можеш ли да ми го подадеш.

Елеонор беше събрала в престилката куп скъсани чорапи за кърпене. Изглежда смаяно сестра си. Натаниел скочи чевръсто от пещта и донесе на Джесика легена с мръсна вода. Но когато се опита да подаде глава през вратата, Джесика му попречи с тялото си да види какво става.

В следния миг Черния отмъстител я дръпна към себе си, затръшна с крак вратата и прегърна Джесика с две ръце. Когато я привлече към себе си, за да я целуне, легенът се изтърколи на земята. Беше като прегладнял и сякаш животът му зависеше от тази целувка.

Въпреки добрите си намерения, Джесика отговори на целувката му със същата страст.

— А сега си върви — каза тя задъхано, когато устните им най-сетне се разделиха.

Той сложи пръст на устата ѝ, за да я накара да млъкне и посочи с глава към вратата. После я хвана за ръка и двамата изтичаха нагоре по хълма и влязоха в гората. Когато спряха, тя беше останала без дъх. Но той почна веднага да целува шията и раменете ѝ, да разтваря роклята ѝ.

— Толкова ми липсваше, Джес — прошепна той. — Всяка нощ те виках, но ти не дойде. Защо?

Тя се опита да се откъсне от него, но не намери сили.

— Не искам да те виждам. Предпочитам никога да не те бях срещала. Всички в града са убедени, че си напуснал този край. Защо не се махнеш от Уорбрук? Нали помогна на Джошуа, това е достатъчно.

— Искаш да се махна? Наистина ли го желаеш?

— Да, искам го. Ти внесе невероятна тревога в моя живот. Първо ме хвърляш в каче с мръсна вода, после ме целуваш, после ме затварят заради теб, няколко дена по-късно отново ме арестуват и ме разпитват. О, Итън, моля те, махни се от тук.

Той спря да я целува.

— Итън?

— Не исках да кажа това. Не — прошепна тя, — и не ми казвай дали съм улучила или не. Не искам да зная кой си. Не зная защо изборът ти е паднал върху мен. — Тя вдигна поглед към него. — Може би ти знаеш? Колко жени посещаващ, освен мен и ги измъкваш нощем

от домовете им? И свиркаш пред вратите им, докато те се опитват да заспят?

— Значи си ме чула все пак. Що се отнася до другите жени, просто нямах време да ги ухажвам. Ти изпълваш един мъж докрай. За съжаление, не си толкова вярна, колкото съм аз. Мечтаеш за Итън Ледбетър, прекарваш половин ден с Александър Монтгомъри, а насърчаваш и стария Клаймър.

Тя го отблъсна.

— Кой ти е дал правото да ме упрекваш за други мъже? Абигейл Уентуърт повтаря на всеки, който иска да чуе, че си се прекачил посред нощ през прозореца в спалнята й.

— Това пък кой ти го каза?

— Аха, признаваш, значи?

Той я привлече отново към себе си, но тя извърна глава и сякаш се вдърви.

— Тя лъже, Джеси. Преследва ме и току изскача иззад някое дърво. Фука се, без да има каквото и да било основание. Да не беше тя, приказките за мен щяха веднага да спрат. Тя излага живота ми на опасност.

Последните му думи отново я настроиха по-примирително. Когато той пак я привлече към себе си и взе да я целува по косата, тя обгърна кръста му с ръце.

— Моля те, махни се от Уорбрук. Питмън и войниците му рано или късно ще те хванат. Единственият ти шанс да се спасиш, е да напуснеш веднага града.

— Не мога. Пак се отвори работа за мен.

— Работа ли? — Ръцете й го прегърнаха по-силно. — Дано не се каниш пак някого да нападаш? Не бива да го правиш!

— О, Джесика, толкова се радвам, когато твърдиш, че те не бива да ме хванат. Много ли ще ти е мъчно, ако ме обесят?

— Защо трябва да ми става мъчно? — отвърна тя ядосано. — Какво може да означаваш ти за мен? Та аз дори не зная кой си. Никога не съм разговаряла с теб. Не сме правили друго, освен...

Той й вдигна брадичката и я накара да го погледне в очите.

— Не съм правил нищо друго, освен да те обичам. Досега друг мъж не е успявал да разбие коравата черупка на госпожица Джесика.

Някои смятат, че на теб изобщо не ти трябва мъж. Но аз зная: трябва ти мъж, силен като теб.

— Мразя те — измърмори тя, скрила лице в коприненото трико на рамото му.

— Нали виждам колко ме мразиш. А сега ми дай още една целувка, защото трябва да тръгвам.

Тя пак го целуна страстно.

— Утре си остани у дома или излез с мрежите в морето. Надявам се вечерта да се видим.

— Надяваш се? Какво значи това?

— Шшт — прошепна той и я целуна нежно, за да я накара да замълчи. — Елеонор може да се появи всеки миг. — Той я целуна още веднъж по устата, целуна ѝ ръцете и миг по-късно беше изчезнал.

Джес стоя известно време като изгубена под дърветата, потриваше зиморничаво ръце от студения нощен въздух, после се върна в къщичката. Елеонор не пророни нито дума, хвърли само остър поглед към разрешената ѝ коса и раздърпаната рокля, но Джесика не ѝ даде никакво обяснение.

Когато завиваше тази вечер децата с юргана, тя се наведе над Натаниел:

— Англичаните да са наумили нещо, което би заинтересувало Черния отмъстител?

— Барут — отговори веднага Нат, без да се учуди ни най-малко на въпроса на Джесика. — Две каруци с барут ще пристигнат утре от Ню Съсекс.

Джесика кимна и слезе по стълбичката от тавана. Черния отмъстител явно има намерение да отнеме на англичаните този барут. Какво ли ще прави с него? — питаше се тя. Ще го унищожи, отговори си сама, та англичаните да не могат да го използват срещу колонистите. Но и малка грешка ще е достатъчна, за да бъде хвърлен във въздуха заедно с барута.

Тази нощ с мъка успя да заспи.

Когато на другата заран още в пет Джес поиска да придружи Елеонор до Монтгомърови, разбра с облекчение, че сестра ѝ ще я пощади и няма да я притеснява с разпити. Джес измърмори нещо за въпрос, който трябвало да обсъди с Мариана, но вече подозираше, че Елеонор се е отказала да разбере какво точно върши сестра ѝ.

Джесика изчака Елеонор да нареди на малките кой какво да свърши, после изчезна из дългите коридори на огромната къща.

— Джесика! — чу Сойер Монтгомъри да я вика и се върна неохотно, защото бе отминала вратата на стаята му. Сойер мина право на въпроса: — Натаниел току-що ми каза, че пак мътиш нещо, а довечера ще се срещнеш, изглежда, с Черния отмъстител.

Джесика се закле на ум да убие братчето си още щом го зърне.

— Признавам, че ядът се отразява чудесно на тена ти. Но сега ела и ми кажи какво се е случило. Първо затвори вратата.

Джесика се подчини и му разказа накратко всичко, което знаеше, без да коментира думите му за нощните посещения на Черния отмъстител.

— Аха — каза Сойер, — предполагаш, значи, че Черния отмъстител ще се опита да смъкне от плещите на англичаните товара на техния барут. — Не изчака отговора на Джесика и продължи: — Това значи, че преди тази вечер няма да се случи нищо. Затова настоявам да излезеш с гемията на риболов. Остани целия ден и се прибири в пристанището едва след залез-слънце. Дотогава ще имам точни сведения. А сега тръгвай! И ми донеси довечера прясна риба от улова си.

Джесика излезе от стаята и реши да последва съвета му. Но не беше никак лесно. През целия ден все не можеше да се съсредоточи върху работата. Толкова начесто събираше мрежите, че ѝ се откъснаха ръцете. Но изобщо не се ядосваше, когато ги измъкваше празни. По залез-слънце вече нямаше търпение да се върне в пристанището.

Там я чакаше Мариана Питмън.

Джесика хвърли въжетата на пристанищния работник, миг по-късно Мариана се качи в гемията.

— Трябва да поговоря с вас.

Джесика закотви гемията на кея и последва Мариана в каютата.

— Как издържате, Джесика? Гемията трябва час по-скоро да се изчисти.

— Не съм имала, за съжаление, богат баща, който да се грижи за мен — отговори ѝ рязко Джесика. — Какво искате от мен?

— Не знаех към кого да се обърна — каза Мариана и погледна смутено Джесика. Докато тя седаше на стола, Джес разбра, че Мариана изживява един от хленчещите си дни. — Черния отмъстител разменя, изглежда, само с вас от време на време по някоя дума, е, и с Абигейл, разбира се, та затова дойдох при вас.

— Така ли? — насърчи я Джес да ѝ се довери.

— Съвсем случайно направих този следобед едно откритие. Мъжът ми не подозира, че зная нещо. Барутът е капан.

— Капан ли?

— Да, капан като онези, които се залагат при лов на диви животни. Не ви ли направи впечатление, че целият град знае за пристигането на барута?

— Не, от няколко дена не съм стъпвала в града.

— Да, но тук всеки знае и то е защото моят... — тя преглътна, — защото съпругът ми е пожелал всеки да научи. Намислил е да стовари барута в един склад, да сложи отпред двама войника на пост и да си отиде. Всъщност барут ще има не само в склада, сандъци с барут ще са скрити и в околните храсти. Освен това навсякъде ще дебнат налягали войници и щом зърнат Черния отмъстител, ще подпалят барута.

Джесика се отпусна върху втория стол.

— А Черния отмъстител ще се озове сред експлодиращите сандъци с барут, така ли?

— Да — отговори Мариана. — Боя се, че точно така са го замислили.

— С колко време разполагаме?

— Зависи от това, кога е решил Черния отмъстител да нападне. Но до няколко минути барутът ще е вече разтоварен.

— Няколко минути — повтори Джес. Това означаваше, че във времето от настоящия миг до следващата заран Черния отмъстител

можеше да бъде разкъсан на хиляди парчета.

— Мариана, майка ви нямаше ли черно наметало? Пелерина с качулка?

— Да.

— Може ли да ми я заемете?

— Разбира се. Но как ще съобщите новината на Черния отмъстител?

— Не вярвам, че ще успея. Мога само да се опитам да го издебна тази вечер при склада и да го предупредя.

Мариана изглежда Джес с високо вдигнати вежди.

— Не бъдете глупава като мен. Аз се поддах на сладките приказки на един мъж, който е имал наум само парите на баща ми.

— Убедена съм, че Черния отмъстител е хвърлил всъщност око само на гемията ми. Сега да вървим за пелерината. По пътя все ще измисля нещо.

Джес лежеше на студената, влажна земя и дебнеше. Беше прекарала така дълги часове, беше се заслушвала и чакала. Междувременно доби доста точна представа къде в храстите се крие всеки от войниците. Те трябваше да запалят барута едновременно, щом чуят уречения сигнал.

Но от Черния отмъстител нямаше и следа. Колкото по-тъмно ставаше нощното небе, толкова по-внимателно наблюдаваше Джес околността. Скоро трябваше да се случи нещо. Мускулите я боляха от лежането на едно място, очите я смъдяха от продължителното виране в склада, разположен в средата на невидим кръг от сандъци с барут.

Двамата войници на пост пред склада се разсмяха, после единият се отдалечи, сигурно отиде при храстите да се облекчи. Минаха доста минути, а човекът все не се връщаше.

Джесика цяла се напрегна. Каквото и да предстоеше, трябваше да се случи всеки миг. Не се усъмни нито за секунда, че Черния отмъстител е премахнал един от постовите. Вторият войник отиде да търси другаря си, но също не се върна. Въпреки че беше наострила уши, Джесика не долови откъм храсталака никакъв шум.

Продължи да държи склада под око. Черния отмъстител трябваше да се появи там. Но нито чуваше, нито виждаше нещо. Вече реши, че е станало грешка, когато долови движение вдясно от себе си и

чу гукането на гургулица. Това сигналът ли е? Защото войникът вдясно от нея явно се канеше да подпали пръснатия барут, от който щяха да се запалят после всички сандъци наоколо. Не видя нищо, но някой друг очевидно бе забелязал нещо.

Без да се замисля какво прави, Джес се подаде от скривалището и хукна право към склада. Имаше все пак толкова ум в главата и не извика, ако искаше да оживее след това приключение, не биваше да я познаят по гласа.

В същия миг Черния отмъстител изникна от сянката край склада.

— Джесика! — прошепна той смаян.

— Това е капан. Заобиколен си от сандъци с барут.

Той не изгуби нито секунда, хвана я за ръката и хукна с все сили. Двата чуваха наоколо си прашенето на фитили, а пламъчета се приближаваха към скритите сандъци.

Почти бяха стигнали края на гората, когато той я хвърли на земята и я покри с тялото си.

Шумът от експлозиите беше оглушителен и пропъди от ума на Джесика всяка мисъл, докато лежеше, защитена от могъщото тяло на Черния отмъстител.

Експлозиите продължаваха да избухват в мозъка ѝ, когато Черния отмъстител скочи на крака, хвана я пак за ръка и я повлече със себе си към гората. Тя с мъка го следваше, препъваше се в корени и камъни, явно не виждаше в тъмното толкова добре колкото него.

Той донякъде я избута, донякъде я повлече надолу по стръмен склон, а там изпъзля с нея под коренищата на голямо дърво. Държеше главата ѝ притисната към гърдите си и тя чуваше как лудо бие сърцето му. Над тях трополяха ботуши, кънтяха команди. Черния отмъстител я притискаше към себе си.

Нещо мокро, лепкаво потече по ръцете ѝ и въпреки че не можеше да помръдне, за да погледне, знаеше, че е кръв.

— Ти си ранен — прошепна.

Вместо отговор той силно я целуна. Целувка, която ѝ каза колко ѝ е благодарен. Войниците отминаха.

— Трябва да те отведа вкъщи. Ще търсят жена. Сложи си колкото може по-бързо нощницата. О, господи, Джес, не биваше да го правиш. Питмън ще се усъмни в теб, като разбере какво е станало тук. Ела!

Той не ѝ даде възможност да отговори, а я повлече подире си покрай реката. Тичаха приведени под клони, под бодливи храсти, изкачиха хълм, после се спуснаха по стръмнина, дълго вървяха и по водата. Не поеа по прекия път към къщичката.

— Сигурно са вече на път с кучетата — прошепна ѝ той веднъж.

Тя се опита да разбере къде е ранен, но беше прекалено тъмно.

Пред къщичката на Тагъртови той спря само колкото да ѝ вземе пелерината.

— Ще я търсят. Хайде, върви. — Тя се обърна, но той ѝ стисна още веднъж силно ръката. — Много ти благодаря, Джесика. — Не я целуна за сбогом, както тя си бе пожелала, а веднага изчезна в гората.

Елеонор я чакаше.

— Джес, о, Джес, в какво си се забъркала пак? — попита, като видя раздърпаните коси и дрехи на сестра си.

— Утре ще ти разкажа. Била съм си цялата нощ тук, в леглото. Нищичко не знаем. Помогни ми да се съблека.

— Ръцете ти са целите в кръв, Джес. Какво се е случило?

— Това е неговата кръв — отговори Джес и взе от легена мокър парцал, докато Елеонор ѝ навличаше нощницата през главата. — Раниха го, докато ме бранеше.

В същия миг се почука силно на вратата.

— Била съм си у дома — повтори тихо Джес. — Един момент — извика тя към вратата.

Тя си опипа главата и шумно изпъшка, когато стигна до вратата.

— Кой е? — извика, а децата дотичаха едно след друго в стаята.

— В името на краля, отворете!

Джес отвори. Осем войника нахлуха в стаята, последвани от Джон Питмън.

— Къде бяхте тази нощ? — попита Питмън и изгледа злобно Джесика.

— В леглото, докато не ме събудихте толкова грубо — отвърна тя със зачервени очи. — Какво има?

— Претърсете къщата! — заповяда Питмън — Донесете тук всичко, което ви се стори подозрително. Помъчете се да откриете черно наметало.

— Боя се, че в гардероба ми няма черно наметало или палто — каза Джес. — Но бихте ли ме осведомили все пак, какво се е случило?

Той я изгледа подозрително от глава до пети.

— Тази нощ един товар барут е хвъркнал във въздуха. Щеше да разкъса Черния отмъстител на парчета, ако една жена не му беше помогнала да избяга.

— Вие вярвате, че съм била аз? Въпреки че този човек ме направи за смях пред целия град? Според мен трябва да съм последната, която да заподозрете.

— Това са всички дрехи, които намерихме в къщата, сър — каза войникът и хвърли на масата панталонките и лигавчетата на децата и двете рокли на жените.

Питмън се втрени в Елеонор, после в децата, които го гледаха напълно слисани, най-сетне в Джесика, която седеше на един стол и стенеше, сякаш всичко това я отегчава и няма търпение да се върне в топлото легло. Той каза на един от войниците да му даде щика си и насече с него, зяпнал ухилено Джесика, всички дрехи върху масата на парцали.

— Тя си беше тук! — изкрещя Натаниел. — Болеше ме зъб и ми направи студен компрес.

Джесика привлече Нат към себе си и го хвана здраво, за да не се нахвърли върху Питмън.

— Сега да видим дали няма да дадем пример на всички, които си въобразяват, че могат да помагат на Черния отмъстител — каза Питмън. — Изведете ги навън.

Войниците изблъскаха грубо децата и двете жени от къщата. Те застанаха скупчени и разтреперани, а откъм къщата долитаха звуците на разцепено дърво и строшени съдове. Децата заровиха лица в нощниците на жените. Само Джесика и Елеонор наблюдаваха през отворената врата опустошителното разрушение. Лицата им се бяха превърнали в маски на гнева и омразата.

Войниците и Питмън излязоха от къщата.

— Запалете я! — заповяда Питмън.

— Това ще да е последната постъпка през живота ти! — чуа в същия миг глас зад себе си. Александър Монтгомъри, яхнал сиво муле с дамско седло, в широко сако на бели и сини райета, наметнато над пижамата, и с нахлупена накриво перука беше насочил два пистолета за дуел в челото на Питмън. Като се изключи оръжието, картинката беше смехотворна.

Натаниел изтича при Алекс и се вкопчи в юздите на мулето.

— Това е кралска работа, а не твоя — каза Питмън. — Ако нападнеш пълномощник на краля, ще бъдеш обесен.

— Намерението ти да разрушиш и подпалиш дома на жени и деца няма нищо общо с краля. Ако искаш да заловиш твоя Черен отмъстител, ще е по-добре да гониш него, а не да си изкарваш яда на невинни и беззащитни същества.

— Онази там — Питмън посочи Джесика — знае нещо. Някаква жена е помогнала на Черния отмъстител да избяга.

— Тази жена сигурно е още при него и превързва раните му. Чух, че са открили кръв по листата на дърветата. Защо не претърсиш всяка къща в града, да установиш дали някъде не липсва жена?

Питмън изгледа Александър с присвити очи.

— Още не сме приключили спора си, Монтгомъри. Ще си поприказваме утре.

Алекс продължаваше да държи пистолетите насочени към главата на Питмън и докато войниците вече се мятаха на конете.

Когато Питмън и хората му се магнаха, Елеонор изтича при Алекс.

— О, Александър, беше чудесен.

— Ще ми помогнеш ли да се смъкна от това ужасно животно?

— Да, разбира се. Джесика, беше невероятен, нали? — попита Елеонор, докато помагаше на Алекс да смъкне от седлото тежкия си тумбак и дебелия крак. Тя се обърна да погледне сестра си и я видя да влиза бавно след децата в къщата.

Разбрал, че тя иска да укори Джесика, Алекс даде на Елеонор знак с ръка да мълчи и я последва в къщата. Домът беше превърнат в купчина развалини. Нищо, ама нищичко не беше останало здраво и читаво. Джесика стоеше до печката и държеше строшена музикална играчка, принадлежала на майка им.

— О, Джес — каза Елеонор и прегърна сестра си.

Сали се разплака.

Алекс пристъпи към двете жени.

— Събери децата и да вървим, можете да живеете засега у дома.

— Не! — извика Джесика толкова високо, че Сали спря за миг да реве. — Ние сме Тагъртови и ще си останем на земята на Тагъртови. Никога не сме живели от подаяния и това няма да се промени.

Александър я изгледа продължително, после ѝ отговори тихо:

— Добре. Елеонор, виж дали ще можеш да пооправиш леглото, та да преспите в него. Засега ще настаним децата в кухнята и ще обсъдим какво да се поправи най-напред.

Джес вдигна мълчаливо Сам на ръце и го притисна към себе си, докато и той се разплака.

— Сега ме чуйте всички — каза Алекс и взе бебето от ръцете ѝ. — Знаете ли историята за Черния отмъстител?

Уплашени и уморени, децата жадуваха за нещо, което да ги върне поне мъничко към нормалния свят. Всички пожелаха да чуят приказката.

Джесика, която очевидно беше в шок, излезе навън, на въздух.

— Върви при нея — каза Алекс на Натаниел. — Внимавай да не се отдалечи много от къщата.

Нат кимна и последва сестра си.

Час по-късно Алекс беше сложил всички деца в леглото и се надяваше, че са заспали. Джесика се прибра и двете с Елеонор позакърпиха дюшеците, за да поспят върху тях през малкото часове, които им оставаха до сутринта.

— Джесика — каза Елеонор, — трябва да приемем помощта, която ни предлагат. Я ни виж. Вече нямаме нищо, освен нощниците.

— Ще изкърпим дрехите.

— Нямаме нито тенджери, ни маса, ни стол. Разсипаха ни и брашното. Нямаме нищо!

— Ще се оправим — каза Джесика. — Ще изкърпим дрехите и ще ядем от мидени черупки.

Алекс влезе в стаята.

— Елеонор — каза тихо той, — защо не си легнеш най-сетне? Джес, би ли дошла на малка разходка с мен? — Той не ѝ даде възможност да откаже, хвана я за ръка и я изведе навън.

На изток зората вече очертаваше сива ивица. В края на горичката той спря край поточето.

— Ти беше с Черния отмъстител при склада за барут, нали? — попита Алекс.

Джесика мълчеше и гледаше във водата.

Алекс я завъртя така, че да се окаже принудена да го гледа, силно я разтърси.

— Как можа да направиш такава глупост? Не разбираш ли, че си рискувала не само своя живот, но и този на цялото семейство?

Сега, когато всичко отмина, тя се замисли над случилото се през последните няколко часа, над онова, което изгубиха и онова, което можеха да изгубят — само заради нея. Наведе глава и кимна.

— Както чух, озовала си се в кръг от сандъци с барут, с вече запалени фитили. И защо? За да спасиш живота на мъж, когото дори не познаваш?

По бузите ѝ бавно се застичаха сълзи. Усети солта им на устните си, но не ги избърса.

— Зная — прошепна тя. — Децата можеха да платят за това.

— Ти цял живот ли ще я караш така — първо ще вършиш нещо и после ще размисляш? О, божичко, Джесика, та ти можеше да загинеш. — В този миг толкова искаше да я прегърне, но не смееше. Колебаваше се между желанието да ѝ благодари и нагона да я изнасили.

— Съжалявам — прошепна тя и напиралите сълзи едва не я задавиха. — Не можах да допусна те да го убият. Мариана ми каза, че е капан, трябваше да го предупредя. Не виждах друга възможност. Не исках да излагам децата на опасност. Не исках да...

— Пет! — прошепна той и взе ръцете ѝ в своите. Повече не си позволи. Не биваше да я докосва по-интимно.

— Раниха го. — Тя запретна ръкавите на нощницата над лактите и му показва засъхналата кръв. Едва успях да си измия ръцете до лактите, преди Питмън и войниците да нахълтат. — Когато барутът експлодира, той ме покри с тялото си, тогава го раниха. Сега лежи може би в някое дърво и кръвта му изтича. Ако войниците на Питмън го намерят, те ще го убият.

Той ѝ стисна още по-силно ръцете.

— Ако Питмън се залови да претърси всички къщи в града, твоят Черен отмъстител ще има време да се скрие добре. Не вярвам, че ще умре от загуба на кръв.

— Как можеш да си сигурен? — изсумтя тя.

— Е, така вече повече ми харесваш — засмя се той и извади от джоба си носна кърпа. Продължи разумно: — Сега да поговорим за практични неща. Ти може и да успяваш да живееш от гордостта си, да се опитваш да се обгръщаш в нея, но децата заслужават по-добра съдба. Имам у дома три куфара с дрехи, принадлежали някога на майка

ми, съмнявам се Мариана да може да ги облече, без да ги спуска по шевовите. На тавана има сандъци, претъпкани с детски дрешки. Пазили са ги за нашите деца, но както гледам, Мариана няма да има, Адам и Кит са толкова заети с подвизите си, че едва ли ще намерят време да създадат семейство. Мен пък никоя не ме иска. Кое то значи, че спокойно можеш да вземеш дрешките за децата. Не! Не желая да слушам сега възражения. Жена от семейство Монтгомъри има вина за вашите нещастия, тъй че и за безчинствата на Питмън е редно да ви обезщети един Монтгомъри. Утре ще видим да ви намерим малко мебели и нещо за ядене. А сега искам да идеш да си легнеш и, доколкото ти е възможно, да се напиш.

Джесика успя да се усмихне през сълзи.

— Ти беше наистина чудесен тази нощ, Алекс. Благодаря ти, че спаси къщата ни. — Тя се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Много ти благодаря — повтори и се прибра. Опита се да не поглежда към остатъците от дома си, но когато тръгна към дюшека, на който спеше Елеонор, чу едно от децата да плаче.

Качи се по стълбичката на таванчето. На пръв поглед всички деца спяха, но Натаниел беше стиснал прекалено силно клепачи. Тя коленичи до момчето и го прегърна. То се опита да се държи като мъж и да сподави сълзите си, но когато Джес го погали по тила и го залюля в прегръдката си, горчиво се разплака. Нат така се мъчеше да се държи като възрастен, че понякога забравяше колко малък е всъщност.

— Ще заповяда ли да ни изгорят къщата?

— Не зная — отговори му откровено Джес.

Тази нощ Питмън не можа да осъществи намерението си, но тя не знаеше дали в края на краищата няма да го направи, когато Алекс или друг един мъж няма да са наблизо, за да му попречат.

— Страх ме е, Джеси. Господин Питмън ни мрази. Но защо?

— Не зная. Мисля, че мрази Черния отмъстител и ни смята за негови съучастници.

— Но ти наистина му помагаш, нали, Джес? Срещате се вечер и ти го спаси от барута, нали? Ти си единствената жена, която има смелостта да се втурне в кръг от подпалени сандъци с барут. Може Питмън да знае и това.

— Не съм сигурна дали е смелост или по-скоро глупост. Някой трябваше да го спаси от този барут. Когато Мариана ми разказа какво

са замислили...

Нат се освободи от прегръдката ѝ.

— Защо тя не отиде да спаси Черния отмъстител? Дошла е при теб, защото ти си храбра, а тя не е. И господин Алекс е смел.

— Така е. А сега си лягай и спи. Вече се развиделява, а ни чака толкова работа. — Нат понечи да каже още нещо, но тя го погали по косата: — Не зная отговорите на въпросите ти. Току-виж си заприличал някой ден на мен и си почнал да вършиш едно и друго, преди да си го обмислил. Но аз ще мисля отсега нататък преди всичко за семейството си. Съгласен?

— Да, Джес. Лека нощ.

— Лека нощ, Нат.

Ник беше вече буден, когато Алекс се прибра от Тагъртови. Впрочем в дома на Монтгомърови будни бяха всички.

— Сега пък какво измисли? — изсумтя той. — Докато се разкарваш дявол знае къде, тук никой не може да затвори очи. Баща ти иска веднага да говори с теб.

— Не е належащо — каза Алекс. Вече вкъщи и с мъж, посветен в тайните му, не се налагаше да крие страданията си. — Помогни ми да се съблека. Кръвта е залепила трикото за кожата ми.

— Е, значи добре съм чул. Черния отмъстител бил ранен. Зет ти е пуснал кучета по дирите ви. — Ник помогна да Алекс да свали най-напред раираното палто, после пижамата. Под тях бяха бинтовете и възглавниците и чак след това скъсаният костюм на Черния отмъстител. — Както виждам, ранен си от трески.

— От остатъци от сандъците. Обелили са ми малко кожа от гърба.

Ник изсвирка тихо, когато свали подгизналите от кръв възглавници. По гърба на Александър имаше дълбоки резки, а парчета от скъсаната му дреха бяха залепнали за живо месо.

— Ще ги промия с вода. Трябва съсирената кръв да омекне. Доколкото разбрах, жената, която ти помогнала, е госпожица Джесика.

— Разбира се, че е тя. Само тя е достатъчно луда да се втурне в кръг от подпалени сандъци с барут, които всеки миг ще избухнат.

— Но тя е спасила жалкия ти живот, нали? Ще взема нож, за да отстраня парчетата плат. Баща ми би ме лишил от наследство, ако

можеше да ме види в ролята на милосърдна сестра.

— Стига си се фукал и махни плата.

— След експлозията къде беше?

— Отведох Джесика у дома й. Само че, както и предполагах, Питмън вече беше успял да я посети.

— Значи господин Питмън си е спечелил нов противник — Александър Монтгомъри. Как смяташ да се оправяш сега с него?

Алекс стисна зъби, защото Ник почна да отлепя с върха на ножа парчетата коприна от кървавото месо. Ако някой го бе направил веднага след експлозията, нямаше да боли толкова — парчетата можеха да се измият с вода от още кървящата рана. Но Алекс не съжаляваше за решението си. Трябваше първо да отведе Джесика, а после да се погрижи за раната. И без туй за малко да закъснее.

— Не зная. Единственото ми желание е няколко дена да спя. Кажи на Питмън, че съм неразположен след ужасната случка у Тагъртови.

— Та да се усъмни, че си не само изтощен, но и ранен?

— Ами ще му заявя, че съм влюбен в Джесика и не мога да гледам безучастно как я правят нещастна.

— Ти ли си влюбен в нея или Черния отмъстител?

Алекс помълча малко.

— Тя рискува живота си, за да спаси мъж, когото, изглежда, мрази. Не е по стока от Абигейл — влюбена в някакво лудо момче на черен кон.

— Изправи се да ти превържа ребрата.

Алекс изпълни с пъшкане заръката на Ник.

— Александър също се появява върху ездитно животно и насочва към главата на кралския пълномощник два пистолета, но скромната му награда е целувчица по бузата. Виж, Черния отмъстител, достатъчно глупав да се озове в капана на англичаните, я трогва до сълзи. Изплаква си очите от страх, че на момчето може да му изтече кръвта в някое дърво. А когато аз, Александър, твърдя, че е на сигурно място, тя има желание да ми откъсне главата. Да си срещал по-глупава жена? Толкова ли е сляпа, та не може да проумее кой е истинският герой в нейния живот? Наистина ли всички жени се влюбват само в красиво лице и широки рамене?

Ник наля голяма чаша ром.

— Я ми кажи, щеше ли да се опиташ при първото нападение да целунеш Нелба Мейзън, ако стоеше вместо Джесика на терасата? Щеше ли да я хвърлиш в каче с мръсна вода, ако не ти беше отвърнала на целувката?

Алекс глътна рома и потрепери.

— Двете неща са несравними. Като изключим обстоятелството, че предвид огромния нос на Нелба, задачата щеше да е много трудна, тя не е рискувала живота си, за да спаси Черния отмъстител.

— Не е изключено, че би го направила, ако Черния отмъстител я беше ухажвал.

Алекс се поколеба дали да вземе отношение по въпроса.

— Хайде, изчезвай най-сетне и ме остави да спя. Събери кървавите парцали и ги изгори в печката.

— Да, господарю — каза подигравателно Ник, преди да излезе от стаята.

— Семейство Монтгомъри май е осиновило Тагъртови — заяви госпожа Уентуърт. — Мисля, че ако искат да изпълняват задълженията си на християни и да проявяват благотворителност, трябва да изберат по-достоеен начин.

Господин и госпожа Уентуърт тъкмо закусваха с единственото си дете. — Абигейл. В стаята и на масата всичко беше от най-високо качество. Всичко, което носеха или пазеха в скринове и шкафове, беше внесено от Англия. С грубите американски стоки не желаеха да имат нищо общо.

— Елеонор работи от години у Монтгомърови, всъщност тя води домакинството, а не бива да забравяме също, че къщата на Тагъртови нямаше да е в развалини, ако Мариана не се беше омъжила за Питмън — каза господин Уентуърт.

— Черния отмъстител! — възкликна госпожа Уентуърт. — Само не ми говори сега за този пладнешки разбойник. Хора като него ни представят в лоша светлина пред англичаните. Какво ще стане с нас, ако англичаните престанат да ни подкрепят? Какво правителство да очакваме, ако англичаните не ни помагат със съвети и действия?

Абигейл се беше втренчила в кифлата с масло.

— Какво чу за експлозията тази нощ?

— Всички са уверени, че Джесика Тагърт е замесена. Господин Питмън е имал основание да претърси дома им. Но не одобрявам, че ни събуди посред нощ, за да се увери, че сме си в леглата. Сякаш е възможно тъкмо ние да имаме нещо общо с бандит като Черния отмъстител — продължи господин Уентуърт, хвърляйки осъдителен поглед към дъщеря си. — Член на семейството ми не може да има нещо общо с този тип.

— Мислиш ли, че Джесика Тагърт е имала смелостта да му помогне? — попита Абигейл. — Вярваш ли, че Черния отмъстител е влюбен в нея?

— Влюбен ли? Ха! — изсумтя госпожа Уентуърт.

— В града я имат за героиня — намеси се господин Уентуърт. — Тази заран вече излизах и навсякъде чувах само едно — как Джесика му спасила живота и колко задължено ѝ е цялото гражданство. За Черния отмъстител да не говорим. Без госпожица Джесика барутът да го е разкъсал на хиляди парченца.

Абигейл стана толкова рязко от масата, че за малко не събори стола.

— Никой не може да докаже със сигурност, че го е спасила именно Джесика Тагърт — възкликна тя. — Войниците казаха, че изглеждала, сякаш цялата нощ си е била в леглото и няма доказателства, че тя е помогнала на Черния отмъстител. Ако Александър Монтгомъри не...

— Тъкмо този младеж би трябвало да насърчиш — каза господин Уентуърт. — Алекс притежаваше още като дете ред достойнства и съм сигурен, че...

— Сигурен си, че ги има и сега — прекъсна Абигейл баща си. — Той е тлъст, грозен и мързелив, пък и тича като кученце подир Джесика Тагърт.

— Възможно, но баща му притежава...

— Не ме интересува какво притежава баща му. Искам да се омъжа за истински мъж като Черния отмъстител. Предпочитам го сто пъти пред... пред тлъста костенурка като Александър Монтгомъри. — И тя изхвърча от стаята.

Горе в спалнята си усети как я обзема бурен гняв спрямо целия град. Как са могли изобщо да помислят, че повлекана като Джесика Тагърт ще рискува живота си, за да спаси Черния отмъстител? Та нали той целуна първо нея, Абигейл. Нали показва явно, че онази просто го отблъсква — затова я хвърли в качето с мръсна вода. Как могат след всичко това да вярват, че Джесика му е спасила живота? Защо не Абигейл, целунатата от него?

Тя се наведе и се погледна в огледалото, поръчано специално за нея във Франция. Възможно ли е храбър рицар като Черния отмъстител да не предпочете семейство, което може да си позволи френски огледала? Как е могъл някой дори да си помисли, че ще го привлече една Тагърт?

Чу как родителите ѝ излизат от къщи. Баща ѝ навярно ще отиде в магазина — беше най-крупният доставчик на корабно оборудване в

Уорбрук, а майка трябва да се е запътила към седмичния пазар. Не че ѝ се налага сама да пазарува, но как да има човек доверие в прислугата?

Абигейл продължи да се оглежда, запита се какво ли ще кажат в града, ако разберат, че друга е спасила живота на Черния отмъстител? Запита се още дали и Черния отмъстител е много сигурен коя е спасителката му. Беше тъмна нощ с новолуние и всички твърдяха, че жената носела черна пелерина с качулка.

Тя се изправи пред огледалото и се залюбува на фигурата си. Ако Черния отмъстител не е разпознал жената, а сега разбере, че Абигейл му е спасила живота, дали тогава... дали ще ѝ бъде благодарен?

Необходимо ѝ е, разбира се, доказателство, — ако хората не ѝ повярват. Помисли си с усмивка за пламъците в камината на долния етаж.

Когато „Мери Катрин“ се прибра в пристанището, първото, което Джесика зърна на кея, беше Алекс, който светеше на лъчите на залязващото слънце като малък, нисък, със странна форма фар. Щом я чака на пристанището, значи носи новини, които трябва веднага да ѝ съобща.

— Разрешавате ли да се кача на борда, капитане?

Джес го изглежда, смръщила чело, но реши, че ако се съди по усмивката му, няма да ѝ съобща нищо особено трагично.

— Привет, моряко! — викна му и опря трапа о вълнолома. — Носиш ли си парфюмираната кърпичка?

— Да — отговори той, — и цяло шише с парфюм — добави, вдигайки високо портокал, целия набоден с карамфили.

Той се заизкачва по трапа, но насред пътя сякаш получи пристъп. Защото се хвана с две ръце за главата, като че едва се държи на крака. Джесика изтича към него и го прегърна с две ръце през кръста, за да не падне.

— Призля ли ти, Алекс?

— О! Вече съм много по-добре. Нека постоя тук само миг, за да си върна равновесието. Не, не си сваляй ръцете. Все още имам нужда от подкрепа. — Той допря за миг буза до главата ѝ. — Е, мисля, че вече всичко е наред. Трябва само да ми помогнеш да слеза по стълбичката.

— Разбира се, Алекс — каза тя. Той се облегна тежко на нея, а тя го поведе бавно, стъпало след стъпало, към каютата. Там го настани

внимателно да седне. — Да ти сипя ли чаша ром?

Алекс въздъхна и се отпусна на облегалката на стола.

— Недей, аз очистих килера вкъщи. Вземи! Той се залови да изпразва бавно джобовете си и сложи едно след друго на масата шишенце френски коняк, половин хляб, четвърт фунт сирене и гърненце с горчица.

Джес се разсмя.

— Пък аз реших, че носиш новини.

Алекс изглеждаше много изтощен и тя нарязва хляб и сирене, добави сериозна порция горчица и му подаде сандвича.

— Имам новина, арестували са Абигейл Уентуърт, понеже уж тя била спасила снощи живота на Черния отмъстител.

— Какво? — възкликна слисана Джесика и за малко не се задави с хляба. — Та нали Питмън е претърсил и тяхната къща и я намерил заспала в леглото?

— Това важи и за теб, Джесика — отвърна спокойно Алекс и отпи от коняка.

— Почнало с това, че тя разправяла наляво и надясно, че е спасила Черния отмъстител. Като доказателство показвала кичур отрязана коса.

— Не и ли е било ясно, че ще я арестуват, щом Питмън научи.

— Едва ли е мислила толкова напред.

— Очевидно не е — каза Джес. — Искала е на всяка цена да привлече към себе си вниманието на Черния отмъстител. Трябвало е все пак да помисли, че Черния отмъстител много добре знае, че спасителката му е друга жена.

Алекс сви рамене.

— Знае ли някой какво й се върти в главата? Ти също не ми разказа кой знае колко. Как се държа с теб Черния отмъстител? Изрази ли благодарността си?

Тя не пожела да му отговори.

— Какво ще правим сега? Не можем да оставим ей така Абигейл да изгние в някоя килия. Как ли ще постъпи Питмън с нея?

— Ще трябва да предоставим може би случая на Черния отмъстител, щом тя така упорито го желае.

— Алекс, не ставай, моля те, отново ревнив. Мога само да съжалявам, че Абигейл се е влюбила в Черния отмъстител, зная също,

че ти се опитваше известно време да спечелиш благоволенieto й. Предполагам, че всъщност изобщо не я искаш. Тя има само бръмбари в главата и тази история още веднъж го доказва. Но какво ще правим сега?

— Не мисля, че трябва да правим нещо — каза строго Алекс. — Джес, ти още ли не си си научила урока? За малко не разруши дома на семейството си, понеже реши да избягаш от къщи и да спасиш живота на Черния отмъстител. Аби се е изложила излишно на опасност. Това си е неин проблем. Нямах причина да й помагаш да се измъкне от тази каша.

— Има само една възможност да я отървем от килията: да отида при Питмън и да му призная, че аз помогнах на Черния отмъстител.

— Само през трупа ми — каза натъртено Алекс. — Ако се наложи, дори и през твоя.

— Ще постъпя, както сметна за добре.

— Не, няма да го направиш — отвърна спокойно Алекс. — Защото аз ще оправя, както и друг път, вместо теб, цялата бъркотия.

— Ти? Ти пък от какво си ме отървавал?

Алекс се беше загледал в чашата с коняка.

— Много си късопамятна. Първо, от въжето на палача, когато помогна на Черния отмъстител да избяга с ковчежето с парите на Питмън. Второ, от Питмън и войниците му, които искаха снощи да подпалят къщата ти, задето спаси Черния отмъстител от експлодиращия барут. Да ти е минавало през ума, Джес, че този Черен отмъстител, който означава явно толкова много за теб, е доста лекомислен и безгрижен хлапак?

— Как можа да го кажеш, след като той направи толкова много за града! Само той се е опирал досега на Питмън. Той се брани, а всички останали само се измъкват.

— Да, но всеки път си опарва пръстите, а ти си неизменно с кофа вода на нужното място, за да гасиш пожара.

Джес се опита да потисне гнева си.

— Не желая да чувам още веднъж подобно нещо от теб, Алекс. Убедена съм, че когато е решил да вдигне барута във въздуха, Черния отмъстител е мислил само за доброто на града. Отде да знае, че е капан? Даваш ли си сметка, че сега може да лежи някъде безпомощен и всеки миг може да умре? Не зная колко тежко беше ранен, а той не

може да се довери на друг, нито да помоли за лекарска помощ — всеки би разбрал кой се крие зад маската му. Този мъж заслужава повече уважение, отколкото му оказваш.

— Може би по-малко от онова, което му оказваш ти, Джес, но хайде да не се караме заради него. Сега Абигейл е проблемът. Имам идея, как да я спася от въжето.

Джес още се ядосваше на себе си, задето се изказа така пренебрежително за Черния отмъстител.

— Добре де, казвай — подкани го тя сухо.

— Ако намерим някого, някой мъж, който да признае, че е прекарал миналата нощ с Абигейл, бихме могли...

— Кой, Черния отмъстител ли? — извика тя. — Да склоним Черния отмъстител да признае открито, че е прекарал миналата нощ с Абигейл? Но той беше с мен.

Беше ред на Алекс да я изгледа гневно.

— Не можеш ли да забравиш поне за секунда този мъж? Казах „някой“. Който и да е. Моряк, издокаран продавач от магазин, някой мъжки пеликан, ако щеш. Достатъчно е да може да говори. Ако се изправи пред съда и разкаже, че в нощта, за която става въпрос, е бил с Абигейл, но е тайна, защото не е искал родителите му да разберат, може и да я оправдаят.

— А тя как ще обясни чий е кичурът опърлена коса? Глупава гъска! Черния отмъстител ме прикри с тялото си, косъм от главата ми не се опърли. Но той трябва...

— Джес — прекъсна я Алекс, — опърлила си е косата, докато се търкаляли по земята — приближили са се твърде много до лагерния огън.

— Алекс, това е ужасно — усмихна се Джес. — Абигейл вече няма да може да върви из града с вдигната глава.

— Като си помисля колко бесен е Питмън, ще трябва да се радва, ако изобщо ѝ остане глава.

Джес отпи голяма глътка коняк.

— Как ще намериш мъж, достатъчно глупав да се изложи така пред града? И то за постъпка, която не е извършил? — Тя вдигна бързо глава. — Какво може да ги очаква за такава простъпка? Навярно ще накажат и двамата, нали?

Алекс се беше втренчил в остатъка от сандвича си.

— О, няма да е чак толкова страшно. Може да ги вържат за няколко часа на позорния стълб. Но мисля, че се сещам кой ще изпълни най-добре тази роля.

— Кой?

— Хм, сигурно ще се изненадаш, ако се уреди. Остави това на мен. Ще реша въпроса, както съм решавал и други твои проблеми.

— Мога да се грижа сама за себе си. Но ако наистина успееш да освободиш Абигейл, и аз ще направя нещо за теб. Ще ти помогна да си намериш съпруга. Догодина по това време домът на Монтгомърови ще гъмжи от бебета. — Тя сложи чашата си на масата. — О, Алекс, трябва все пак да ти задам един въпрос... твоята мускулна атрофия нали не се простира и върху... Искам да кажа, тя... — Джесика се изчерви. — Можеш ли да имаш деца, собствени, искам да кажа?

Той я изгледа продължително, после извърна лице и въздъхна.

— Откакто ме хвана тази треска, не съм бил с жена, но се надявам, че ще се справя, ако тя ми подложи възглавници под кръста, ако ми окаже възможната помощ — погледна я той с бледа усмивка.

— О! — каза само Джес и си допи коняка. — Навярно ще е най-добре това да си остане между нас, иначе никога няма да ти намерим съпруга. Не си представям една жена... — Млъкна, преди да е засегнала отново чувствата на Алекс. Но си представи широката усмивка на Черния отмъстител, ако жена го попита трябва ли му нейната помощ.

Джес успя да се овладее.

— Ти ще имаш грижата да откриеш мъж за Абигейл, пък аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти намеря съпруга.

— Както разбирам, поемам по-лесната задача. Вземи — хвърли й той един портокал, — изяж го, пък после ще се заловим за работа.

Итън Ледбетър беше застанал, в качеството си на свидетел, пред съдията. Жените в залата се бяха навели напред, за да чуят всяка дума, изречена от красивия младеж.

Съдията, който водеше заседанието, подръпваше дългите къдрици на перуката си. Той помоли Итън да повтори всичко още веднъж.

— Ами тя, госпожица Абигейл, настояваше никой да не разбере, че сме любовници. Затова излъга, че е била с Черния отмъстител. Едва

успяла да се прибере, преди войниците да претърсят дома им. Да се е върнала минути по-късно, да са я арестували.

— Това е лъжа — извика Абигейл. — Изобщо не познавам този човек. Казах ви истината, а тя е, че измислих цялата история и си опърлих косата над печката в кухнята. С този мъж никога не съм...

— Квестори! Ще отстраня тази жена от залата, ако не я накарате най-сетне да млъкне! Е, господин Ледбетър, какво е станало всъщност с косата ѝ?

— Ами, търкаляхме се по земята и сме се приближили твърде много до лагерния огън — заяви той с нескрита гордост.

За момент съдия и слушатели бяха така шокирани, че не можаха да реагират. Но само след миг се чуха придружени от смях възмутени възгласи.

Квесторът въдвори ред, а господата зад съдийската маса си зашепнаха.

— Взехме решение — заяви председателстващият. — Обвиняемата Абигейл Уентуърт и свидетелят Итън Ледбетър ще бъдат изведени от съдебната зала и — присъстващите слушаха напрегнато — още преди залез-слънце ще бъдат венчани.

Абигейл припадна, но и Итън не беше далеч от това състояние.

— Излъгах — извика Итън. — Искях само да помогна на Черния отмъстител. Излъгах!

Отвратени от случая, съдиите изпъдиха с припряно ръкомахане и двамата от залата.

Алекс хвана Джесика за лакътя и я изведе навън. Но тя се отскубна и изчака на изхода двамата осъдени да се появят. Абигейл хълцаше в дует с майка си, а Итън стискаше зъби и вървеше с вдигната високо глава. Въпреки че хората го зяпаха, отвърщаше гордо на погледите им, а когато мина край Алекс, спря за миг, изгледа го с дива омраза и го заплю в лицето.

Алекс извади невъзмутимо кърпа от джоба и избърса слюнката, съдебните слуги блъснаха силно Итън в гърба.

— Сега да си вървим ли, Джес? — попита Алекс.

Джесика тръгна с него, но не му позволи да я хване под ръка. Не пророни дума, преди да се отдалечат от тълпата.

— Каква низост! — възкликна тя с глас, разтреперан от гняв. — Как можаха да сторят подобно нещо и на двамата? Но ти беше уверен,

че съдиите ще ги накарат да се оженят, нали?

— Всъщност смътно го подозирах — призна той.

— Как можа да склониш Итън да свидетелства публично, че е бил с Абигейл?

— Не разбирам гнева ти. Апелирах само към патриотизма му. Казах му, че със свидетелството си ще помогне на страната и преди всичко на нашия град.

— И той ти повярва? — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Само защото носиш името Монтгомъри, хората ти имат доверие. О, боже, постъпката ти е толкова гнусна, Александър Монтгомъри! Ти принизи името си. — Тя се обърна рязко, готова да си тръгне.

— Почакайте само секунда, млада лейди — каза той, хвана я за ръцете, накара я да се отбие от улицата и да направи няколко крачки в гората. — Споделих с теб плана си и ти беше съгласна. Защо сега този гняв? Защото избрах Итън Ледбетър за изкупителна жертва? Или защото твоят млад хубавец се остави така лесно да го оплета в мрежата си?

— Той не е моят млад хубавец, а сега ме пусни най-сетне.

Но Алекс ѝ стискаше ръцете като в менгеме.

— Защо насочваш гнева си към мен? Аз върнах на Абигейл свободата, въпреки че не я заслужаваше след всичките ѝ лъжи, а що се отнася до Итън, все пак беден ковач ще се жени за момиче от едно от най-богатите семейства в Уорбрук. Не виждам в постъпката си нищо осъдително.

— Освен че Итън ще е вързан до края на живота си за такова безмозъчно същество като Абигейл.

Той пусна ръцете ѝ.

— Само преди няколко дена ми препоръчваше Абигейл за жена, а сега изведнъж я смяташ недостойна за скъпоценния ти Итън.

— Не проумяваш ли? — каза тя тихо. — Итън може да е Черния отмъстител.

— Разбирам — отвърна той студено и строго. — Искаше да запазиш Черния отмъстител за себе си, нали? Имаше намерение да си хванеш този Итън за съпруг.

— Не! — Тя притисна длани към ушите. — Съвсем ме обърка. Съжалявам само, че трябваше да видя как от съдебната зала излизат

две толкова нещастни същества. Нищо повече. Ти беше длъжен да предупредиш Итън, че сигурно ще трябва да се ожени.

— Щом не е имал акъл сам да проумее, че тъкмо това ще последва, когато се изправи пред целия град и признае, че е спал с Абигейл, значи напълно си го е заслужил. Ако Черния отмъстител не създаваше толкова тревоги на града, щеше още по-зле да си изпати. За Абигейл да не говорим. Същинско чудо е, че не я пребиха с камъни.

— Ти си поигра с живота и на двамата. Знаеше, че могат да я осъдят и на смърт.

— Да, но съдиите дължат на семейство Монтгомъри твърде много пари. Водих преди делото мил и спокоен разговор с тях. Не знаех, разбира се, как ще реагират гражданите. Боях се, че поне ще замерят Абигейл с развалени яйца.

— Как не, сега толкова майки се радват, че ѝ се налага да се омъжи и шансовете на дъщерите им се увеличават.

Алекс я погледна усмихнат.

— Сега повече ми харесваш. Наистина ли държиш толкова много на Черния отмъстител, Джес?

— Не зная какво изпитвам към него — извърна се тя. — Но се тревожа заради раните му. Толкова много кръв имаше по ръцете ми...

— Да, зная. Питаш се дали е още жив. Кой знае, може да е станал само по-разумен, а като е разбрал, че не е особено добър в ролята на Черния отмъстител, може и да я е изоставил.

Тя го изгледа ядосано.

— Надявам се Нелба Мейзън да те вземе за мъж. А сега би ли ми направил удоволствието да се държиш по-настрана от мен и моето семейство и да ни оставиш поне за малко на мира?

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — извика Алекс, когато тя си тръгна. Беше сигурен, че е постъпил много хитро, като накара Итън да каже пред съда, че е спал с Абигейл.

— Черния отмъстител съвсем не е толкова интелигентен, колкото предполагаш — каза високо, преди да поеме към дома си. — Освен това според мен причинил е повече зло, отколкото добро.

Пристигането на английския адмирал в Уорбрук изтласка на втори план всичко останало.

Адмирал Уестморланд беше едър мъж, а в бляскавата пъстра униформа, с изправения си гръб и с глас, надвиващ и най-шумната буря в морето, със свитата, която го придружаваше навсякъде, наистина внушаваше страх. Посрещнат с шумни гайди, той слезе на сушата и събралата се на кея тълпа се раздели, за да стори път на върволицата униформени мъже начело с адмирала, щръкнал с цяла глава над всички.

Адмиралът тръгна към хълма, право към къщата на Монтгомърови, сякаш отлично знаеше къде е.

Джон Питмън оправи още веднъж перуката, която слагаше при подобни случаи, и посрещна високия гост. Зад него Александър се клатеше тромаво и пуфтеше, безкрайно отегчен от всичко това. На сто метра от главния вход Питмън се поклонил дълбоко на адмирала:

— Сър.

Уестморланд изгледа Питмън от глава до пети, после спря за миг поглед върху Александър и продължи да крачи към къщата.

— Предполагам, че вие сте Питмън. Тук ли живеете? — избоботи той и човек от свитата побърза да му отвори вратата. Той измарширува до стаята за гости и накара хората там веднага да прекратят заниманията си. Децата прекъснаха игрите, а Елеонор, която тъкмо се канеше да разбърка рагуто с голямата лъжица, застина с ръка над тенджерата.

Адмиралът не си направи труда да задава каквито и да било въпроси, изчака с явно нетърпение Питмън да си проправи път до него, да каже:

— Оттук, сър — и да отведе високия гост в бюрото на Монтгомърови.

В кантората адмиралът застана наред стаята, огледа се и зърна Александър на прага.

— Вън! — беше всичко, което изрече, и двама мъже пристъпиха напред, за да изхвърлят Александър от бюрото му.

Алекс успя да се изплъзне и на двамата.

— Боя се, че ще се наложи да изтърпите присъствието ми, защото този дом е мой — каза той, заби поглед към ноктите си и се облегна на стената.

Гредите на тавана потрепериха от гласа на адмирала:

— Не допускам подчинени да си позволяват подобно безсрамие, още по-малко нафукан фанфарон като този! Разкарайте го!

Алекс позволи на двамата, които трябваше да го натирят, да си свършат работата, ругаейки наум необходимостта да не оказва съпротива, за да не събуди подозрение. Остана отвън пред вратата и продължи да ругае, този път дебелите стени на къщата, построена от дедите му, защото едва долавяше нещо, въпреки че долепи ухо до стената. Само веднъж кънтящият глас на адмирала стигна и до него: поучаваше, че едно дете само се разглезва, ако му спестяват наказанията с пръчки. Разбра, че детето е Америка.

И най-лошите предположения на Александър се оправдаха, когато разбра, че адмиралът е пристигнал да отмъсти за набезите на Черния отмъстител. Щом чу името Тагърт, произнесено от адмирала, не издържа повече притиснат до стената. Побърза да отиде в гостната, където всички се движеха много внимателно, надали ухо към коридора, в чийто край се намираше бюрото.

— Не пускай децата да излизат — каза Алекс на Елеонор. — Каквото и да става, децата да са край теб. — Не се забави с обяснения и излезе, забързан, доколкото му позволяваха дрехите, надолу към пристанището.

Джесика стоеше на горната палуба и плискаше с кофа вода върху изгнилите дъски.

— Джес, трябва да поговорим — извика ѝ той, като се опитваше с мъка да скрие напрежението в гласа си.

— Нямам какво да обсъждам с теб — отговори тя и изчезна от полезрението му.

Алекс погледна през рамо, да види дали адмиралът и свитата му не са се появили отново на хоризонта.

— Джес, ела при мен! Трябва да поговорим.

— Ей, Монтгомъри, твоето момиче май вече не те иска — извика някой.

Алекс се опита да се качи по трапа.

— Джес — изсъска той и накара гласа си да свисти, сякаш е астматик. — Ами ако падна по твоя вина в морето и се удавя...

Тя се появи до трапа, вдигнала гневно очи към небето.

— Щеше да ти е хак! — изсумтя и понечи да му помогне да се качи. Но той я прегърна през кръста и я повлече с известно насилие към кея.

— Алекс, имам работа. Не можем като теб по цели дни само да се излежаваме. Трябва да си храня семейството.

Алекс видя, че адмиралът вече се е появил начело на хората си в края на вълнолома.

— Вече ти казах, че трябва спешно да говоря с теб. — Той я хвана под ръка и я задърпа с все сила.

— Какво значи това? Не желая да говоря с теб! Не искам дори да те виждам! Пусни ме най-сетне! — Тя погледна към униформените. — Какви са пък тия хора?

Алекс я хвана над лактите и я накара да го погледне.

— Чуй ме, Джес. Това, което ще ти кажа, може да ти спаси живота. Ние сме английски поданици. Англичаните смятат, че сме техни деца. По закон могат да упражняват тук родителски права. Някой ден това може и да се промени, но сега законът е на тяхна страна.

— Алекс, ти си луд. Нямам време да изслушвам политическите ти лекции. Трябва да работя.

Но той не й пусна ръцете и я хвана така, че трябваше да го погледне.

Някакъв мъж зад тях се обърна към тълпата, наобиколила адмирала.

— По заповед на негово величество, крал Джордж Трети, адмирал Уестморланд е пристигнал да сложи край на незаконните действия на мъжа, който нарича себе си Черния отмъстител. Адмиралът ще остане в колониите, докато онзи човек умре. Всеки, който даде подслон на Отмъстителя, ще бъде екзекутиран на часа. Адмиралът е разбрал, че някоя си Джесика Тагърт е помогнала на Отмъстителя.

Джес престана да се дърпа от Александър и сега стоеше безмълвна.

— По заповед на адмирала и на краля гемията „Мери Катрин“, принадлежаща на въпросната Тагърт, ще бъде откарана в морето и изгорена.

— Не! — извика силно Джес, преди Алекс да успее да ѝ запуши устата и да я избави от нови беди. Той я обгърна с могъщите си, подплатени с възглавници ръце, и я притисна силно към корема си.

— Сега ще те отведа в къщи, Джес — прошепна. — Не искам да присъстваш на това.

Тя се противеше на всяка крачка, опитваше се да се освободи от прегръдката му, настъпваше го, понечи дори да го ухапе по ръката, но той я държа като в менгеме, докато не я натика най-сетне през вратата у Монтгомърови и не надникна в гостната. Нямаше никой, като се изключат Елеонор и децата.

— Какво се е случило? — прошепна Елеонор, когато зърна сестра си да рита в ръцете на Алекс, който ѝ запушваше устата.

— Адмиралът е пратен да убие Черния отмъстител. Питмън му е разказал, че Джес има нещо общо с него и адмиралът е решил да даде предупреждаващ пример, заповядвайки да изгорят „Мери Катрин“.

Елеонор беше толкова смаяна, че направо се вцепени.

— Донеси ми шише уиски — заповяда Алекс, — ще я отнеса горе в стаята си.

Докато Алекс я влачеше по коридора, Джес се опита пак да се изплъзне от прегръдката му. Той мина покрай спалнята на баща си, който го изгледа през отворената врата, но не каза ни дума. Когато Алекс стигна най-сетне със своята яростно съпротивляваща се спътничка до стаята си, Елеонор вече ги чакаше с шишето уиски.

— Не желая да виждам никого — каза той, пое шишето и така тръшна с крак вратата зад себе си, че резето хлопна. Чак тогава пусна Джесика.

— Проклет страхливец! — съскаше тя. — Веднага ме пусни! Ще попреча на онзи нехранимайко да...

— Не! — отсече Алекс и се облегна на вратата. — Не можеш да го спреш. Очите на този човек са изпълнени с омраза. Той е твърдо решен да хване твоя Черен отмъстител, но преди да залови него, ще

удря всеки, свързан с Отмъстителя. Твоето наказание трябва да е предупреждение и пример.

— Може да даде пример и с някой друг! Махни си дебелото шкембе от вратата и ме пусни да изляза.

— Можеш да си приказваш, да ругаеш или да ме молиш колкото си щеш, но няма да излезеш от тук. Онзи англичанин само чака някой да му даде повод, за да го обеси. Познавам този тип хора. С голямо удоволствие първо би те обесил на твоето свраче гнездо, а после би изгорил гемията. Искам само да останеш жива, независимо от това, дали гемията ти ще изчезне сред пламъците.

— Не е твоя работа. Този човек иска да изгори моя кораб! Отвори ми вратата. — Тя се опита да го изблъска, използва цялата си сила, заби токове в пода, превърна раменете си в таран, но не успя да го отмести нито на милиметър.

— Джес — изрече той по-спокойно, — ако отидеш на пристанището и се противопоставиш на онзи човек, ще свършиш с въже около врата на някоя от мачтите. Няма да го допусна.

— Да го допуснеш! — навика го тя. — Кой ти дава правото да ми разрешаваш или да ми забраняваш каквото и да било. — Тя го дърпаше, блъскаше, нахвърляше се върху него, докато силите и я напуснаха и си спомни онова, което адютантът на адмирала бе съобщил на висок глас. Те искат да изгорят кораба й.

Тя се свлече покрай ръката му на пода.

— Татко ми остави тази гемия — прошепна тя. — Единственото, което наследих от него, освен моите братя и сестри, които трябва да отгледам вместо него. Големите момчета се отказаха от гемията, искаха да обикалят моретата с голям платноходен кораб, вместо да си цапат ръцете със смърдящата „Мери Катрин“. Но за Елеонор и за мен това беше възможност да храним мама и децата. Представяш ли си колко трудно беше да се намери човек, готов да научи момиче да управлява кораб?

Беше седнала на пода, облегната на крака на Александър, и сега се питаше на глас как ще изхранва семейството без гемията.

— Кит ми помогна тогава малко. И Адам беше всякога готов да ме научи на нов възел. Но старият Самуел Хюътчинс ми помогна най-много да усвоя капитанския занаят. Помниш ли го? Почина преди няколко години.

Алекс се отпусна на пода до нея, тъй че тя да се облегне на рамото му, подаде ѝ шишето с уиски.

— Аз само ти се присмивах. Но и ревнувах, защото беше помалка от мен и въпреки това вече имаше свой кораб.

Джес отпи голяма глътка уиски.

— Ти казваше, че момиче няма работа на кораб и трябвало изобщо да ми забранят да си имам. Казваше още, че „Мери Катрин“ не заслужавала името кораб.

— Вярно, казвах го, но бях готов да дам всичко, което имам, срещу твоя или някой друг кораб. Майка ми не искаше да ставам моряк. Повтаряше, че морето вече ѝ е отнело двама сина и не иска да му даде изтърсака си.

Джес отпи още една голяма глътка от шишето.

— Била е права. Погледни се само на какво си заприличал. Изгубил си мъжествеността си, а тя почина, без да види отново най-добрите си синове.

Джес не забеляза как се промени лицето на Александър при тези думи.

— „Мери Катрин“ може да е мизерна, но за мен си е достатъчно добра. О, мили боже, Алекс, как ще храня сега семейството си?

Алекс я прегърна и сега главата ѝ почиваше на гърдите му.

— Ще ти помогна, Джес. Ще съм до теб и ще ти помагам.

Тя се дръпна от него.

— Както ми помогна днес? На теб това ли ти е помощта, да бягаш надалеч от всяка опасност?

— Мисля, че съм достатъчно умен да бягам, когато съпротивата е безсмислена или равна на самоубийство — каза той сухо. — Какво можех да сторя срещу адмирала и войниците му? Вече ти обясних, че той с удоволствие би обесил някого. А има и право да го стори.

— Добре че поне Черния отмъстител не е толкова страхлив, та да бяга от собствената си сянка като други мъже в този град.

Александър внезапно се изправи и я изгледа гневно отвисоко.

— Ти и твоят Черен отмъстител! Та нали този идиот докара града до това окаяно положение. Да беше се отказал да си играе на герой, никой нямаше да изгаря гемията ти и животът на много хора, включително и твоят, сега нямаше да е в опасност. Тъй че, ако толкова

държиш на него, имаш по-скоро основание да го мразиш, а не да го възхваляваш.

Сега и Джес скочи на крака и сложи ръце на хълбоци.

— Ти още ли не си проумял, че трябваше да се реагира някак на начина, по който англичаните се държат с нас? Черния отмъстител го е разбрал. Ние нямаме и частица от правата, дадени на всеки англичанин. Как може този човек да си позволи да изгори гемията ми само защото си го е набил в главата? Към кого мога да се обърна, за да се противопоставя на този произвол? — Тя не го остави да ѝ отговори и продължи: — Нека ти кажа, че не сме до един плашливи зайци като теб.

— Това пък сега какво значи?

— Чух, че в Юга ставали разни работи. Там залавяли позиви и написани речи. Можем да подхванем нещо подобно и в Уорбрук.

Алекс се облегна пак на вратата.

— Джес, онова, което каза, е държавна измяна — прошепна той, загледан в хубавото ѝ вратле.

— Не е държавна измяна да се освободим от англичаните и да станем господари в собствената си страна. Аз го наричам патриотизъм.

Той ѝ подаде пак шишето.

— Пий първо една глътка, после пак ще приказваме.

— Ха! И ти искаш да ти имам доверие? На страхливец като теб?

Той се наведе към нея, докато връхчетата на носовете им почти се докоснаха.

— Трябва ли да ти напомням, че аз спасих къщата ти от войниците на Питмън? Че аз отървах врата на Абигейл, а днес навярно и твоя от въжето на палача? Това постъпки на страхливец ли са?

Тя разтри сините петна по ръцете си.

— Да, но методите ти никак не ми харесват.

— Не можем всички да извършваме романтични постъпки като твоят Черен отмъстител. Впрочем не каза ли — убедена си, че е мъртъв?

— Не говори такива неща! Хайде да вървим у дома и да...

— В никакъв случай. Ти няма да прекрачиш днес този праг. Сигурен съм, че веднага ще изтичаш при адмирала и ще го предизвикаш за боксов мач. Искам да те запазя жива. А сега ми обясни какво разбираш под патриотично държане?

Но колкото и да настояваше и да молеше, Джесика не пожела да му открие какво иска да предприеме срещу англичаните.

Джесика се събуди с болки в корема, главата ѝ се цепеше, а езикът ѝ беше прилепнал като лепенка за небцето. Първата ѝ мисъл беше: никога вече да не се доверява на Алекс. Той изобщо не е имал намерение да разговаря с нея на тема патриотизъм. Искал е само да я напие, за да не може, зашеметена, да се бори с неправдата, която ѝ причиняват.

Бавно, без да мърда глава, отметна одеялото от леглото на Александър. Същинско чудо е, че не спи под копринен розов юрган, помисли си тя.

— Добро утро — извика ѝ Алекс от вратата.

— Не е добро. Алекс, смятам, че костюмът ти е отвратителен — извика тя и се хвана с пъшкане за главата.

— Нов е — ухили се той, — а на мен ужасно ми харесва десенът — венчални халки и грейпфрути. Искаш ли да закусиш нещо?

— Къде са ми ботушите?

— Тук са, Джес. Мисля, че ще е по-добре да останеш днес в леглото.

— Как не! И да проспя бездарно целия следобед. Децата как са?

— Елеонор се грижи чудесно за тях. Очистихме заедно килера, имат предоволно храна.

— Тагъртови не приемат...

— ... милостиня, зная. Трябва ли ти помощ, за да се облечеш?

Джес тъкмо нахлузваше втория ботуш.

— Трябва да изляза в морето на риболов. Трябва... — Млъкна посред изречението, защото си спомни, че гемията ѝ вече я няма. — Изгориха ли я?

Алекс седна до нея на леглото и хвана ръката ѝ.

— Да, Джес, направиха го. Срегнах се с адмирал Уестморланд, настанил се е с десет души офицери у семейство Уентуърт, — успях да го убедя, че нямаш нищо общо с Черния отмъстител.

Тя дръпна гневно ръката си.

— Но ти не можеш да ми върнеш кораба.

Тя стана, хвана се пак за главата, дано световъртежът премине, и го изгледа ядосано.

— Искаш да ми дадеш мъдри съвети? Но как, като разбираш само от... от сватбени халки и грейпфрути. Нямаме ли основание се боим, че той отдавна е мъртъв? Той е мъртъв, корабът ми изгорен, а пък аз... — тя изхълца и се извърна. Предпочиташе да умре, но да не плаче пред този мъж, който приличаше на балон, пълен със светулки.

— Джес... — подхвана Алекс и се приближи към нея.

— Не ме докосвай! — Тя изтича до вратата, вдигна резето и излезе от стаята. Не искаше да отиде и при хората, събрани в гостната. — Ела с мен, Натаниел — извика, докато минаваше край отворената врата. Избягваше погледите на съгражданите си, които спираха насред улицата и я зяпаха. Но явно се бояха дори да я докоснат, сякаш нещастieto, което я сполетя, беше заразно.

Тя спря за миг пред ковачницата. Итън Ледбетър с лъснали от пот ръце и залепнала за мускулите на гърба мокра риза тъкмо майстореше подкова. Застанала на сянка, Абигейл го гледаше както гладно дете гледа коледното печено.

Очите на Джесика плувнаха в горещи сълзи. Дали Черния отмъстител не се появява никакъв, защото Итън е взел Абигейл за жена?

— Джеси? — каза до нея Натаниел. — Господин Александър идва насам.

— Тогава да вървим — изсъска ядосано Джес и тръгна отново със забързана крачка.

През следващите няколко дена тя се претрепа от работа. В края на първия Елеонор ѝ каза какво мисли:

— Мен ако питаш, можеш и да се самоубиеш, но не въвличай Натаниел в играта. — После Елеонор занесе капналото от умора дете горе и го сложи в леглото.

Затова Джес се запъти сама към брега, залови се да хвърля неуморно мрежите и да ги измъква на сушата. Беше пооправила една вехта количка и така караше уловената риба в града. Но мнозина се бояха да купуват от нея. Името ѝ беше дамгосано и всеки се страхуваше, че адмиралът и войниците могат да му връхлетят, ако размени с Джесика повече от няколко думи.

Адмиралът маршируваше от сутрин до вечер по улиците на Уорбрук. Войниците му бързаха да се появят при всеки по-силен шум.

Един от тях застреля кучето на едно момиченце, когато то изскочило изневиделица пред краката му. Кръчмите на кея бяха затворени.

Джес се опита на три пъти да заговори с мъжете за свобода, за протести срещу извънредното положение, обявено в града, но никой не искаше да я слуша.

В края на четвъртия ден тъкмо беше отишла до малката пещера на брега северно от дома ѝ. Ръцете ѝ бяха целите в пришки. Трепереше от студ. Беше гладна. Мислеше за децата вкъщи и тъкмо сгъваше мрежата, преди да я хвърли още веднъж.

— Джеси.

Отначало реши, че навярно вятърът е прошепнал името ѝ.

— Джеси.

Тя се обърна на пети и погледна натам, където близо до пещерата се издигаше малка скала. Не различи нищо в късния вечерен здрач. Но в същия миг от тъмното се подаде ръка нагоре с дланта.

Тя изтича към него.

Черния отмъстител я притисна така силно в прегръдката си, че едва не ѝ счупи ребрата.

— Джеси, Джеси, Джеси — шепнеше той отново и отново, притискаше я към себе си, заровил лице в косата ѝ.

— Ти си тук, ти си здрав — изпелтечи Джес със сълзи в очите и разтреперан глас. — Нека те погледна. Нека видя къде те раниха. — Тя задърпа с неудържима припряност трикото на панталона му, нетърпелива да се убеди, че наистина не кърви от хиляди рани.

— Спокойно, ще ти помогна — каза с тих смях Черния отмъстител и си разкопча ризата.

— Нищичко не виждам. Много е тъмно вече — вайкаше се тя и едва успя да не се разхълца. Тя не плака, когато изгориха гемията ѝ, не плачеше и когато хората от града страняха от нея като от прокажена, но сега не знаеше дали ще може да сдържи сълзите си.

— Хайде, пипни с ръце — каза меко Черния отмъстител. — Хей, Джеси, няма нужда да проливаш сълзи заради мен. — После се дръпна, за да се обърне с гръб към нея. — Експлодиращите сандъци с барут са вдигнали камъни във въздуха. Усещаш ли резките? Но вече са заздравели.

Тя прокара ръце по силния му, мускулест гръб и напипа бележите. Спомни си съвсем ясно, че го раниха, докато я прикриваше с

тялото си. Не можа да сдържи сълзите. Притисна с отворена уста лице към кожата му, долепи нос към гърба му, а сълзите ѝ потекоха неудържимо. Ръцете ѝ се впиха в кожата над бедрата му.

— Джеси, скъпа — прошепна той, обърна се и я привлече отново в прегръдката си. — Днес имаш, повече от когато и да било, право да лееш сълзи. Наплачи се, та да ти олекне.

— Мислех, че си мъртъв, или оженен.

— Нито едното, нито другото — каза той, вдигна я на ръце, после я пусна и я привлече към себе си, а сълзите ѝ мокреха шията, гърдите и гърба му. — Никога не бих се оженил за глупачка като Абигейл. Трябва ми само най-доброто.

Джесика се разрева още по-силно.

Той галеше косата и гърба ѝ. После ръцете му се плъзнаха надолу към хълбоците и бедрата.

— Нямаше да съм и толкова глупав някой да ме убеди да твърдя, че съм спал с нея, след като изобщо не е вярно.

— Тя го обича — изхълца Джес. — Убедих се.

— Видяла си Абигейл и Итън, не мен. — Той продължи да разкопчава ризата.

— Ръцете ми бяха целите в кръв. Всички твърдяха, че си мъртъв. Алекс каза, че щяло да е даже по-добре да си мъртъв. — Тя изхълца още по-силно.

— Той пък какво може да знае? — Измъкна ризата от панталона и разкопча колана. — Защо изобщо прекарваш толкова време с него? Дрехите, които носеше днес, просто не са за пред теб. Ще вземеш да си повредиш очите.

— Десенът е на венчални халки — изхълца тя. — Знаеш ли, че онези изгориха гемията ми?

— Разбира се, скъпа. — Той я привлече към себе си и я вдигна във въздуха, за да смъкне широкия ѝ моряшки панталон от бедрата. — Не можах да сторя нещо, за да им попреча. Всичко стана прекалено бързо. Както разбрах, прекарала си с Монтгомъри цялата нощ.

Тя се отметна назад и го погледна в очите, които блестяха зад маската.

— Не както може би си мислиш. Господи! Какво значи това? — прошепна тя ужасена, когато погледът ѝ се плъзна надолу и видя, че от

дрехите ѝ е останала само ризата. Панталонът се беше смъкнал над ботушите чак до глезените.

Черния отмъстител притисна тялото ѝ към каменистия бряг, а после смъкна с мълниеносно движение ботушите ѝ заедно с панталона.

Джесика беше толкова смаяна, че взе да примигва, та дано погледът ѝ се изясни, но просто не беше в състояние да окаже съпротива.

Сега Черния отмъстител запълзя, гол до кръста, на четири крака и се хвърли, гъвкав като пантера, върху нея.

— О, как можеш!... — изсумтя тя и го удари със свита в юмрук дясна ръка право в брадичката. В следващия миг бързо се измъкна изпод него.

Той успя да я хване за глезените и я върна обратно. Държеше я с две ръце здраво притисната към земята.

— Ти какво си помисли? — попита.

— Аз ли? — изсумтя тя. — Ако си въобразяваш, че ще ти позволя да ме опипваш, значи си луд. Ти...

Той я целуна.

— Никога не съм искала... — каза тя, но вече по-меко, преди той отново да я целуне.

— Джеси — прошепна Черния отмъстител до устните ѝ. — Влудяваш ме. Мисля за теб ден и нощ. Обичам те, не го ли знаеше? Отдавна те обичам и щях да ти го кажа, ако имах възможност. Но вече не издържам на мъката да те виждам, без да спя с теб.

— Не, аз...

Той пак я целуна.

— Можеш да избираш. Или ще се любим тази нощ на мекия хладен пясък, или ще те изнасям още сега върху коравата скала.

Тя отвори широко очи.

— Не, няма да го направиш!

Той се ухили.

— Бих сторил с удоволствие и едното и другото, но ти предоставям да избереш.

— Но... но тогава няма да е избор.

— Мога да почна с едното и да свърша с другото. Чувал съм наистина, че изнасилването било болезнено, особено ако жената е

девствена, в случай че се отнася и за теб. Но някои мъже смятат, че когато жената дращи, ругае и рита, това само още повече ги възбужда.

— Разбира се, че съм девствена — изсъска тя.

— Така си и мислех — измърмори той, наведе глава към нея и почна да я хапе леко и умело по врата. — Е, реши ли вече?

— Една жена трябва да спи само с мъжа, за когото ще се омъжи. — Беше затворила очи, а неговите устни се спускаха все по-надолу по тялото ѝ.

— Може би ще се омъжиш за мен, когато престана да бъда Черния отмъстител.

— А къде ще живеем?

Той се засмя тихичко и сложи лице между гърдите ѝ. После дръпна със зъби връзките на корсажа ѝ, като продължаваше да държи с две ръце нейните над главата.

— Ще живееш там, където и аз. Джеси, Джеси, колко си хубава. — Езикът му закръжи по овала на гърдите ѝ. — Е, реши ли вече?

— Да реша? — гласът ѝ идваше сякаш от много далеч. — Да, ще живея там, където и ти.

Езикът му заблиза пъпката на гърдата.

— Как искаш да бъде — доброволно или с насилие?

Тя не можеше да се съсредоточи.

— Църквата ни призовава да пазим девствеността си.

— В такъв случай възприемай се като изнасилена. — Той пусна ръцете ѝ. — Джеси, толкова много те обичам.

Разумът на Джесика вече не реагираше, когато ръцете му стигнаха до бельото и почнаха да го свалят. Докато той я събличаше, нощният въздух беше още една милувка за кожата ѝ. Ръцете му бяха сякаш навсякъде, плъзгаха се нагоре и надолу по тялото ѝ, по вътрешната страна на бедрата и прасците. После краката ѝ се задвижиха по тялото му и тя усети как меките ѝ ходила докосват голите му крака. Усещаше космите по краката му, груби косми по корави крака, и все пак толкова приятни в допира, толкова възбуждащи и различни от собственото ѝ тяло.

Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ, а езикът му се плъзна към пъпа.

Когато той легна върху нея, Джесика изстена.

Когато влезе в нея, усети болка и почна да ѝ се противи. Той успокои и своето, и нейното тяло, почна пак нежно и умело да я

целува, докато тя не се отпусна под него. А когато се отпусна, почна да ѝ разтваря краката.

— Недей да ми се противиш, Джеси, люби ме. — Той я хапеше леко по ухото, а когато влезе целият в нея, тя вече почти не усещаше болка. — Аз... Джеси, имам нужда от теб.

— Да — прошепна тя. — Тук съм.

След няколко бързи тласъка, при които се стараеше да не ѝ причинява болка, той се отпусна върху нея, целият в пот и заситен.

— Обичам те, Джеси — прошепна той, а тя галеше черната му коса и усещаше под пръстите си възела на маската му.

По някаква причина тя не му отвърна със същите думи, а само го привлече безмълвно към себе си, докато той продължаваше да притиска с краката си нейните към земята.

Когато Джесика почна да идва на себе си, най-сетне осъзна чудовищността на онова, което току-що се бе случило. Вече беше свързана с този чужденец до края на дните си. Раздвижи глава, за да може да го гледа в лицето, но видя само човек с маска. Не знаеше дори как изглежда мъжът, който току-що я беше любил.

— Хм — каза той, докато отвърщаше със светнали очи на погледа ѝ, — сега сърдиш ли се, че се покори на желанието ми?

— Кой си ти?

— Не мога да ти кажа, съкровище. Много бих искал, но не бива. Причиних ли ти болка?

— Сега ми причиняваш болка — каза тя и усети, че очите ѝ пак се пълнят със сълзи.

Той се плъзна по тялото ѝ, после я прегърна и почна да я люлее.

— Ти цялата седмица се опитваше да говориш с хората в града. Какво искаше да им кажеш?

Сълзите ѝ вече пресъхваха, защото гневът ѝ взе друга насока.

— За страха.

— Чий страх? Техният, твойт или моят?

— За техния, разбира се. Не мисля, че съм страхливка, а и за теб вече зная, че не си.

Той погали голата ѝ кожа.

— Джеси, искам да се облечеш. Ако полежиш още няколко минути така, ще те изнасяля върху скалата.

Тя се поколеба.

— Не, не.

— На девствениците им е необходима почивка между подобни неща — засмя се той.

Тя се дръпна от него и посегна към дрехите. Въпреки че беше тъмно и той носеше маска, можеше да види как святкат очите му, докато я гледа. Отначало се опита да прикрие бързо голотата си, но после изпита някакво чувство на власт, сякаш можеше да обуздае този великолепен мъж. Изви гръб назад и заоблича бельото.

— Джеси! — предупреди я Черния отмъстител.

Тя се усмихна загадъчно с полуспуснати клепачи. Той скочи с тиха закана към нея. Божичко, каква великолепна картина, помисли си тя, докато гледаше как този мускулист, тъмнокос, маскиран мъж се приближава към нея под тъмното небе. Разтвори обятията си за него. Той зацелува жадно шията ѝ.

— Ако видя някъде лицето ти, сигурно няма да те позная, но по някои части на тялото положително ще разбера, че си ти. Затова те съветвам да вървиш само облечен през града.

Той се засмя във врата ѝ.

— Ставай, малка съблазнителко, и се облечи. Искам да ми разкажеш кого или какво имаше предвид преди малко, когато говореше за свободата.

Искаше той да се хвърли отново в прегръдката ѝ. Но колкото и съблазнително да движеше тяло, той повече не я докосна. Докато се обличаше, беше сигурна, че той още я наблюдава, стори ѝ се също, че го чува на няколко пъти да стене, но този мъж притежаваше явно огромна сила на волята.

Когато и двамата бяха вече облечени, той я прегърна пак и я притисна към гърдите си. Разбра, че тялото му е плувнало в пот, засмя се доволна и потри буза о мократа коприна на дрехата му.

— А сега ми разкажи какво ти се случи през последните няколко дни.

Тя му разказа всичко. Но когато понечи да му каже и за гемията, думите ѝ заседнаха в гърлото. Той я разтърси за рамото и каза строго:

— Само не почвай пак да се самосъжаляваш.

За нейна изненада острите му думи ѝ подействаха добре. Веднага се усети по-спокойна и вече можеше да продължи, без да лее сълзи.

— Та имаш намерение значи да предизвикаш още безредици? — попита я тихо той.

Тя вдигна глава от гърдите му и го погледна.

— Искам да се боря. Онзи човек нямаше право да изгаря гемията ми. Само защото Англия е някогашно наше отечество, няма право да ни третира като... като...

— ... деца — помогна ѝ той.

— Но не сме деца, а възрастни хора със собствена воля и достатъчно интелигентни, за да се управляваме сами.

— Това, което изрече, е държавна измяна, Джеси.

— Възможно, но до мен стигнаха слухове, че в Юга хората говорят и пишат за тези неща. Казах си, че можем да донесем от там позиви и да ги пръснем из Уорбрук, за да разберат хората, че не сме сами.

— А как смяташ да се снабдиш с позивите? Как ще ги пръснеш, без да те заловят? Как ще защитиш семейството си, докато спасяваш страната?

— Не зная — отвърна тя троснато. — Беше просто идея. Още не съм мислила как да я осъществя.

— Ще мога може би да ти помогна — каза той тихо.

Както всякога, Джес първо говореше, а после разсъждаваше.

— Не, сътрудничество с теб ми е носило досега само зло. Този път ще действам сама. Все ще успея да се кача на някой кораб за Юга, и ще мога там...

Черния отмъстител не се ядосваше лесно, но сега вече му прекипя. Той я хвана за раменете, изруга я първо на италиански, после на испански, преди да се овладее и да изсумти:

— Аз ще донеса позивите. И аз ще ги пръсна, а ти ще си стоиш там, където ѝ е мястото на жената — до печката в кухнята.

— Да бях си седяла в къщи при децата, ти сега щеше да си мъртъв — отвърна му тя гневно.

Известно време двамата се гледаха ядосано с пламнали очи.

— Споделяла ли си и с други планове си? — настояваше да разбере той.

— С никого — отговори тя вече по-меко. — Само Александър подозира, че имам нещо предвид, той ми обърна внимание на някои обстоятелства.

— Оня тлъст морж? Той защо се върти все край теб? А ти каква работа имаш с него?

— Трябва ли да ти искам първо разрешение с кого да общувам? — извика тя сърдито и стана от земята. — От това, че се търкаляхме допреди малко в пясъка, не следва, че съм твоя собственост. Дължиш ми и още нещо — да ми докажеш, че си кадърен да свършиш нещо и без чужда помощ. Хубав отмъстител, няма що! Досега си успявал само да измамиш неопитни млади девственици.

Тя вдигна бързо ръка към устата. Разбра, че го е прекалила.

Черния отмъстител скочи на крака. Очите му пламтяха от гняв.

— Чакай, нямах това предвид — каза тя бързо. — Само се ядосах, защото ти каза, че трябвало да си седя у дома, понеже мястото на жената било в кухнята.

Той я изгледа мълчаливо, после се дръпна от нея и изчезна в тъмното.

Джес стоя известно време неподвижно на малкия плаж, напрегнала очи и уши, но нито чу, нито видя Черния отмъстител. Събра мрежите и рибата, и си тръгна към къщи.

Джесика се завлече капнала у Монтгомърови и стовари върху голямата маса в кухнята улова риба и скариди. Елеонор тъкмо подканваше ядосано Моли да се махне от печката, после пхна във фурната тава с царевични питки. Тя навика помиярчето, задвижващо малкия долап, който въртеше на свой ред шиша с печеното. Не забравяше и да хвърля сърдити погледи към Натаниел, който трябваше да застане веднага до масата и да почне да чисти рибата.

— Какво има? — попита Джес.

Тя погледна въпросително Нат, който тъкмо вдигаше скарида, паднала от масата.

— Ник — отговори й Нат само с движение на устните и посочи с глава вратата.

— Пак ли е сгазил лука твоят Николай? — попита Джес и си взе прясно опечена питка от тавата.

Елеонор се обърна бясна към сестра си.

— Той не е моят Николай! Александър е болен — добави по-мекко. — Кой знае, дали не е на смъртно легло, а това арогантно чудовище не ме пуска при него и твърди, че Алекс не желаел никого да види.

— Навярно ти е казал самата истина — отговори Джес с пълна уста. — Подозирам, че не желае някой да го зърне без ярките му шарени дрешки. — Тя избърса ръце с влажна кърпа. — Виж, мен едва ли ще отпрати. — Тя прекоси коридора и вече се канеше да почука на вратата на Александър, когато Ник, който идваше от друга стая, я зърна.

— Той не иска никого да вижда.

Въпреки това Джес почука.

— Аз съм, Алекс, Джесика! Елеонор се тревожи за теб. Свали резето и ме пусни да вляза. — Не получи отговор и погледна Ник. Слугата на Александър беше високо, грубовато, тъмнокосо момче. Сега я гледаше с подчертано високомерие.

— Искам да го видя — заяви упорито Джес.

— Той не приема посетители.

Джесика вече имаше готов пиперлия отговор, но само сви рамене и каза нахакано:

— Имате, надявам се, грижата той да се храни редовно.

После се върна в гостната. Там Елеонор ѝ хвърли въпросителен поглед. Джес ѝ отговори с поклащане на глава, после излезе от къщата.

Беше ѝ неприятно тази подозрителна личност да ѝ нарежда какво да прави. Заобиколи къщата и си проправи път през храсталаците и високата до коленете трева към прозорците на спалнята на Александър. Когато минаваше под прозореца на стария Монтгомъри, Соьер вдигна глава от книгата. Джесика преглътна, но старецът само спокойно я погледна, а тя се усмихна смутено и продължи. Той се наведе напред и я проследи внимателно как дебне под прозорците откъм задната страна на къщата, но не я извика при себе си, нито я попита защо се промъква така.

Когато се озова под прозорците на Александър Монтгомъри, видя с радост, че кепенците не са затворени. Вече беше сложила крак на перваза, когато някой я хвана за колана и я върна на земята. Обърна се и видя срещу себе си Николай Иванович.

— Госпожице Джесика — каза той и поклати глава. — Не съм очаквал подобно нещо от вас. Не се ли срамувате да наблюдавате тайно приятеля си в спалнята му.

Джес сви ръце в юмруци, но се обърна безмълвно и се запъти към фасадата на дома. Защо ли да се притеснява за Александър, та той само ѝ усложнява живота. По негова вина Черния отмъстител се раздели с нея сърдит. Ако Александър не ѝ беше натъпкал в главата празните си съмнения в ползата от Черния отмъстител, тя никога нямаше да се усъмни в него.

Усети как очите ѝ пак се пълнят със сълзи, но побърза да ги преглътне. Сега Черния отмъстител може би я мрази, въпреки че ѝ се беше признал в любов. О не, тя ще оправи всичко.

Избърса си няколко пъти носа, после изтича до пещерата на брега. Госпожа Уентуърт ѝ поръча петнайсет кила миди, защото трябваше да храни адмирала и офицерите му. Като се сети за снобизма на госпожа Уентуърт, Джес се усмихна. Сега тази изтънчена дама, която я гледаше отвисоко, беше принудена да стои лично до

кухненската печка. От семейство Уентуърт се очакваше не само да подслони в дома си английските офицери, но и да ги храни безплатно. Сега богатството му потъваше в стомасите на униформените гости.

— Да ти е за поука — усмихна се Джес и се залови да забива енергично острата лопатка, с която ловеше миди.

Тази вечер Елеонор горчиво плака. Децата бяха свикнали с изблиците на темпераментната Джесика, но Елеонор беше съвсем друга. Обикновено тя беше скалата, на която можеха да се опрат — непоклатима и спокойна.

— С Александър нещо не е на ред. Сигурна съм — изхълца Елеонор. Седеше до кухненската маса, сякаш напълно забравила, че децата си чакат вечерята. Те поглеждаха ту празните си паници, ту Елеонор и сякаш разбираха колко дълбока е мъката ѝ.

Джес кимна на Ник да дойде при нея, двамата сложиха мълчаливо масата и напълниха паниците с вдигащата пара яхния.

— Почти не докосна яденето, което му пратих в стаята — изхълца високо Елеонор. — Вратата е заключена, кепенците залостени и оттам не долита нито звук. Това наистина не вещае нищо добро.

— Защо се притесняваш толкова за него? — попита Джес. — Човекът е настинал. Какво толкова? От безмерна суета не иска някой да го види със зачервен и подпухнал нос.

Елеонор скочи гневно от стола и размаха дървената лъжица пред лицето на Джесика.

— Дължим на този човек живота си! — изкрещя тя. — А ти така си се вдала в мечтите си за твоя великолепен Черен отмъстител, че вече изобщо не забелязваш колко много прави за нас Алекс. Той спаси къщата ни от опожаряване, той те отърва от бесилката. Когато Питмън заповяда да унищожат всичко, което имаме, Алекс ни помогна да си върнем толкова неща. А когато изгориха „Мери Катрин“, за което можеш да благодариш на твоя Черен отмъстител, Александър ти спаси втори път живота, като ти попречи да направиш поредната глупост. Александър е човекът, който ни помага. Дрехите, които носим, нашата покъщнина, мебелите и храната ни — всичко е от него. А ти не намираш за необходимо да си поне учтива с него. Ако си позволиш още една-единствена обидна дума за Алекс, аз ще... аз ще те...

Джес погледна слисана сестра си. Елеонор от край време ѝ опекуноваше, но никога не си беше позволявала да я навиква.

— Значи ли това, че трябва да нося шарени дрехи като неговите? — пошегува се тихо, за да поразведри атмосферата.

Само допреди миг Елеонор седеше неподвижна до масата, но сега вдигна от печката една тенджера и плисна съдържанието ѝ в лицето на Джесика. После вратата се тръшна шумно зад Елеонор, а Джесика изтича до кофа с вода и потопа в нея глава чак до шията. Когато я вдигна, за да поеме въздух, децата я бяха наобиколили и я гледаха с широко отворени очи.

— Сега и Елеонор ли ще ни напусне и ще умре? — прошепна Филип.

— Не. Освен ако аз не я убия — изсумтя Джес, изгледа децата едно по едно и въздъхна. — Не, само е бясна, както ми се случва понякога и на мен.

— Както непрекъснато ти се случва — изписука Нат и си спечели яростния поглед на Джесика.

— Вие ще стоите тук и ще си изядете всичко, а аз ще ида да върна Елеонор.

Не ѝ беше лесно да изпълни обещанието, дадено на децата. Първо ѝ се наложи да се надбягва със сестра си. Но Елеонор не беше свикнала да скита нощем из гората и само след четвърт миля спря на една боровинкова полянка. Докато Джес се мъчеше да освободи сестра си от трънака, Елеонор продължи да възхвалява Алекс Монтгомъри и след като изреди многобройните му добродетели, се залови да ругае слугата му, този Николай, който си позволявал най-нечувани безсрамия.

Джесика, която вадеше внимателно тръните от косата на Елеонор, изслуша всичко, без да възрази нито дума. Не се реши да разруши убеждението на сестра си, че единият мъж е светец, а другия — дявол.

След като върна Елеонор в къщи, Джесика ѝ обеща, че още на другия ден ще се види с Алекс — „Та ако ще да се наложи да пробия дупка в стената“. Освен това, че ще го заговори много мило, ще му благодари за безкрайните благодеяния и няма да продума вече нито дума за дрехите му.

— Дори ако ослепея от тях, няма да се оплача — закле се Джес на сестра си.

Елеонор я събуди още в четири часа сутринта.

— Сега е най-подходящото време да отидеш при Александър — каза тя, — понеже Николай, слугата му, още спи.

Джес измърмори нещо, но не посмя да противоречи на сестра си. Един изблик на гнева на Елеонор ѝ беше предостатъчен. Тя изпъшка, но излезе от къщи и се изкатери по хълма, за да стигне до огромното имение на семейство Монтгомъри.

Алекс се прекачи през прозореца на тъмната си спалня, изпъшка, изви рамене назад и завъртя няколко пъти глава, за да накара вдървените си мускули да се поотпуснат. Спъна се в табуретка, сложена под прозореца.

— Тагърт! — чу гласа на Ник откъм леглото.

Алекс застана вцепенен.

— Джес тука ли е? — прошепна.

Ник седна в леглото и разтърка очи.

— А, ти ли си? Колко е часът?

— Три часа сутринта. — Алекс се отпусна на ръба на леглото, изу ботушите. Какво чудесно чувство изпита в Бостън — удоволствието да носиш собствените си дрехи. Колко е хубаво да не понасяш подигравателни погледи, вместо това да виждаш как дамите се изчервяват зад ветрилата. Никой не го сочеше с пръст, никой не му се подиграваше. — Защо лежиш в леглото ми и защо извика „Тагърт“?

— Уф, тези жени! — отговори сърдито Ник и се отърколи от постелката. — Елеонор реши, че си на смъртно легло и настояваше да те види. Прати сестра си, твоята Джесика, да заобиколи къщата и да надникне през прозореца. Едва сварих да я хвана за дъното на панталона, когато вече се канеше да се изкачи в стаята.

— Ако си ѝ причинил болка, ще те...

— Какво? — попита предизвикателно Ник.

— Ами навярно ще ти благодаря — измърмори Алекс.

— Получи ли си позивите?

Алекс се хвана за кръста и се изви на дъга.

— Яздил съм три дена, не съм спал и почти не съм слагал нещо в уста, но онези проклетии са в чантата ми. Като се наспя, след един или

два дена ще ги пръсна. — Продължи със смях: — Значи Джесика се е опитала да се изкачи в стаята ми. Надявам се, не е забелязала, че е празна, нали?

— Не, успях овреме да я хвана. На си ти леглото. Аз се оттеглям в стаята си. Утре жените ще могат да те посетят.

— Не и без предупреждение. Не бива да ме зърват без перука и без смехотворните дрехи — въздъхна той.

— Това си е твой проблем. Аз отивам утре на кораба си и давам на слугите възможност да ме погледят. Та ще трябва да се оправяш сам.

Алекс беше прекалено уморен, за да протестира. Смъкна дрехите и се пъхна гол под юргана. Следващия миг вече спеше.

Събудиха го две нежни ръце, докосващи ръката му.

— Алекс — чу гласа на Джесика. — Алекс, жив ли си още?

Някъде в уморения му мозък проблесна опасност и — плътско желание. Взе ръката на Джесика и тъкмо се канеше да я вдигне към устата си, когато чувството за опасност надделя.

— Джес? — каза дрезгаво.

— Да — прошепна тя. — Искях само да се уверя, че си добре. Елеонор ужасно се тревожи за теб.

Мозъкът му почна бавно да работи. Сега не беше нито дебелият Алекс, нито маскираният Черен отмъстител. Отвори очи и благодари на небето, че в стаята още е тъмно като в рог.

— Подай ми една от перуките — каза той и придърпа юргана до брадичката. Джес не биваше в никакъв случай да види гъстите косми на гърдите му. Когато се видяха последния път, беше прокарвала през тях и двете си ръце.

— Алекс, вече съм ти казвала, че няма да припадна, ако зърна нечия плешива глава.

— Моля те, Джесика — просеше той.

Очите му свикваха постепенно с тъмнината. Когато тя му подаде най-малката перука, хвърли поглед над повдигнатия юрган и заповяда:

— Обърни се!

Тя измърмори нещо, но се подчини, за голямо учудване, без да каже дума.

Обикновено му се налагаше да си върже косата и да я вдигне високо, за да намести малката перука, която му беше хвърлила. Сега с

огромни усилия успя да натика под нея буйната си коса. Надяваше се някой черен кичур да не се подава отнякъде. Не би убегнал на наблюдателния поглед на Джесика.

— А сега самото, ако обичаш — каза със страдалчески глас. Ярката коприна ще отвлече може би погледа ѝ от косата му.

Джес се обърна на пети и го погледна.

— Обещах на Елеонор да не пророня никога нито дума за дрехите ти, но мисля, че ще съдържа обещанието си само ако престанеш да носиш тези ужасни жакети. Сега седни, за да те видя по-добре. Елеонор е убедена, че смъртта вече е размахала косата си над теб и ако се съди по гласа ти, май наистина си на път да хвърлиш топа.

Алекс нямаше никакво намерение да смъква юргана от главата си. Прати наум по дяволите всички любопитни жени, погледна пак крадешком Джес.

— Не мога да седна, гол съм.

За малко не го стори, като видя, че Джес потрепери при мисълта, че ще трябва да зърне голото му тяло. Тя отвори прекалено бързо, както му се стори, един скрин до леглото, извади чиста нощница и му я хвърли, преди да му обърне гръб. Той седна, юрганът се плъзна от раменете му и откри широки плещи и мускулести гърди. Докато навличаше презглава нощницата, си обеща мислено да ѝ върне тъпкано като Черния отмъстител за всичко, което току-що му каза.

Той се пхна обратно под юргана, сложи си възглавница на корема и така изви ръце, че се виждаха само от китките надолу.

Можеш да се обърнеш — изрече уморено. — Облечен съм.

Джес запали свещ и заоглежда изпитателно лицето му.

— Не изглеждаш чак толкова болен. Какво ти е всъщност?

— Онази треска пак се обади. Казвал ли съм ти, Джес, как един лекар ми изпророкува, че няма да живея дълго?

Тя смръщи чело и сложи свещта на нощното шкафче.

— На мен пък ми се струва, че повечето време правиш впечатление на здрав. Искам да кажа, че макар да изглеждаш ужасно, никой не би те помислил за болен. — Тя млъкна и го погледна с широко отворени очи. — Извинявай. Обещах на Елеонор да не те обиждам. Убедих се, че не си на умиране и мога да си вървя. Трябва да наловя риба. А сега хапни, моля те, нещо, та сестра ми да не ме

навика. Ще намина навярно пак след няколко дена. — И с тези думи тръгна към вратата.

Той я задържа с мълниеносно движение за ръката.

— Джес, не можеш ли да останеш още малко? Чувствам се толкова самотен.

Тя се опита да дръпне ръка, но не успя.

— Вината е само твоя. Защо си сложил този морж пред вратата, та да не може никой да влезе при теб?

— Щеше да ми е неприятно да се показвам пред хора в това състояние — каза тихо Алекс.

— На мен пък ми се струва, че с тази риза изглеждаш много по-добре, отколкото с този... този — тя преглътна бързо думите „папагалски фрак“. — Добре, ще остана още малко. Тежи ли ти нещо, което би искал да споделиш с мен?

— Какво прави, докато бях болен?

— Лових риба.

— И нищо друго?

— Какво друго мога да правя? Без гемията ми трябва три пъти повече време, за да прибера мрежите.

Той още не пускаше ръката ѝ.

— Но нямаш проблеми с продажбата, нали?

Тя се усмихна на въпроса му.

— Адмирал Уестморланд и неговите телохранители изяждат всяко пени, спечелено от Уентуърт в предприятието. Госпожа Уентуърт пържи вчера миди за квартирантите си.

— А как е Абигейл?

Джесика тихичко изсумтя.

— Носи се слух, че се оттеглят веднага след вечеря с Итън в спалнята им.

Алекс се изкашля, за да не се разсмее високо.

— А как е твоят Черен отмъстител?

— Луда работа — каза, без да се замисля, а после веднага млъкна.

— Луда? Искаш да кажеш, че се е побъркал? Или сте се скарали?

— Не е твоя работа. — Тя се опита да се дръпне, но той я държеше здраво за ръката.

— Влюбените ту се милват, ту се карат, нали?

— Ние не сме влюбени... — Джес спря наред изречението и наведе очи.

— Спокойно можеш да ми кажеш — заумилква ѝ се той. — Та, значи, пак си се срещала с него. За щастие не е нападал отново англичаните. Бях толкова болен, че нямаше да мога да ти спасявам живота.

Този път тя успя да се отскубне. Грабна възглавница и я запокити с такава сила в главата му, че от перуката се вдигна облак прах.

— Нафукано, мързеливо магаре! Всичко стана по твоя вина. Ти пося в сърцето ми съмнение в него. Той е надеждата на този град, а ти си само едно бостанско плашило. Само един... — Млъкна навреме, защото, щом вдигна възглавницата, Алекс се наведе в очакване на следващия удар.

— Алекс — прошепна тя, сякаш подменена, и почти се строполи върху него с лице съвсем близо до неговото. — Алекс, не исках да те нараня. Забравих, че здравето ти е толкова крехко. Моля те, не умирай. Наистина съм ти много благодарна за всичко, което направи за нас. — Тя вдигна главата му и я притисна към гърдите си, загали го по бузата. — Алекс, ужасно съжалявам — каза тихо. — Никога вече няма да те ударя.

Алекс се усмихваше с лице до гърдите ѝ, наслади се за няколко мига на блаженството да е толкова близо до нея, после плъзна ръце по гърба ѝ и почна да стене.

— Джес, силата ти сякаш прелива в мен. Притисни ме още малко към гърдите си, та да живея и моето тяло.

Тя притисна още по-силно главата му към гърдите си, прегърна го с две ръце.

— Не исках да те нараня. Но казваш всякога толкова ужасни неща, че забравям колко си крехък.

— Щеше ли... щеше ли да ти е мъчно, ако не ме намереше вече тук?

Тя се поколеба.

— Ами, мисля, че щях да съжалявам. Вярно е, че ти ми създаде куп проблеми, но беше за мен и семейството ми истински приятел. Ужасно ти бях сърдита, но като поразмислих добре, реших, че в деня, в който изгориха „Мери Катрин“, ти ми спаси живота. Без теб сигурно щях да направя голяма глупост.

Алекс вдигна високо вежди.

— Наистина ли нещо много глупаво?

— Сега чувстваш ли се по-силен?

— Много по-силен — въздъхна той и притисна още повече глава в гърдите й.

— Алекс, о... о, не вярвам Елеонор да е имала на ум нещо такова, когато ме пращаше при тебе. А сега трябва да се хващам за работа.

— Да, естествено — каза той със слаб глас и свали ръце от гърба й. — Разбирам, че трябва да лежа тук безпомощен, докато някой се сети за мен и ми донесе нещо за хапване.

— Ще заръчам на Елеонор, преди да си тръгна — каза Джес и си заоправя дрехите.

— Какво значение имат няколко часа глад за човек толкова близо до смъртта? — простена Алекс и главата му клюмна встрани.

Джесика въздъхна.

— Може в кухнята да е останало малко ядене. Веднага отивам да видя.

Върна се със студено печено пиле, хляб, сирене, вино, разрежено с вода, и твърдо сварени яйца. Сложи подноса на леглото до Алекс и се наклони да си върви, но той явно не можеше да вдигне сам подноса в скута си. Няколко минути по-късно се улови, че е седнала кръстат на леглото до него и се тъпче с не по-малко усърдие от своя пациент. Разказваше му за намерението си да раздава позиви на уорбрукчани.

— Не можем да допуснем те да продължат да издевателстват над нас — заяви упорито.

— Но твоят Черен отмъстител се колебае, дали да ти помогне, така ли? Предполагам, че вече си го молила.

Джес му разказа всичко за последната си среща с Черния отмъстител, спести само интимността, до която двамата бяха стигнали.

— Казваш, че се е разярил, но защо?

Очите й засвяткаха.

— Изглежда много се вслушвам в думите ти, защото му казах, че не му достигат разум и вещина.

— Тези думи ли използва?

— Да, приблизително. — Тя се изчерви, като си спомни какво всъщност каза на Черния отмъстител. — Сега ми е сърдит. Може повече да не го видя.

Алекс ѝ стисна за миг ръката.

— Ако е умен, ще се видите пак.

Тя му се усмихна, после погледна към перваза на вече позлатения от слънцето прозорец.

— Да вървя, че ако окъснея, рибите ще престанат да се хваща в мрежите ми. — Сложи пълния с трохи поднос на нощното шкафче на Алекс, застана за миг до леглото му, после се наведе, следвайки някакъв импулс, и го целуна по челото. — Много ти благодаря за всичко, което направи за нас. А също и че ме изслуша. Ще кажа на Елеонор, че сега имаш нужда от спокойствие и не бива да те посещава.

Той ѝ се усмихна по начин, който я накара да го изгледа за миг ужасно смаяна.

— Знаеш ли, както си легнал сега тук, съвсем не изглеждаш чак толкова зле. Като ти намерим годеница, трябва да те представим легнал. А сега си почивай — и тя излезе от стаята.

Алекс се отпусна върху възглавниците и се засмя.

— Ревнуваш ли, Черен отмъстителю? — запита се на глас. — Трябваше ти да си на моето място. — Захвърли перуката на пода и след малко вече спеше усмихнат.

След появата на адмирал Уестморланд Черния отмъстител не побърза да се появява, а пристигналата с високото началство английската войска сякаш накара гражданите доброволно да подвият опашка, затова адмиралът реши, че може да си позволи известно безгрижие. Правеше му удоволствие да наблюдава как хората свеждат гневни погледи към кончовите на ботушите си, но не се решават да му противоречат. Взе даже да се перчи. Поучаваше всеки, до когото можеше да стигне гръмкият му глас, че на града му е липсвала само желязна ръка.

Затова се оказа съвсем неподготвен за поредната поява на Черния отмъстител.

На разсъмване гражданите бяха събудени от ударите на голямата камбана. Окачена в единия край на къщата на Монтгомърови, тя трябваше да кънти в случай на опасност. Някога беше подканяла хората да се съберат, за да отблъснат нападение на индианците, сега известяваше пожари и други природни бедствия.

Мъже и жени, повече или по-малко облечени, се изсипаха от домовете си.

— Какво е станало, какво се е случило? — питаха се един друг.

После бързо откриваха позивите, забодени на вратите им. С всяка дума, която прочитаха, очите им се отваряха все по-широко и някои оставаха зяпнали от учудване. Защото на листчетата пишеше, че американците имат права и краят на английското господство вече се вижда. Пишеше, че англичаните нямат право без прокурорска заповед да претърсват домовете, нито да настаняват войници у американски семейства. Имаше намек и за митническите закони и беше обяснено, че американците имат право да внасят и изнасят стоки, без да ги стоварват преди това в Англия.

— Заловете ги! — ревеше адмирал Уестморланд, застанал с кител, наметнат над дългата нощница, на верандата на Уентуъртови.

Той изгледа гневно госпожа Уентуърт и дръпна позива от ръката ѝ. — Върни се веднага в кухнята, жено, там ти е мястото.

Тъкмо се обърна рязко, за да се прибере, когато заби и камбаната на фара в южния край на полуострова. Хората застинаха по улиците, зяпнали натам.

Там видяха черен силует да балансира върху опасния стръмен покрив.

— Черния отмъстител — прошепна някой и тези думи се понесоха като вихрушка през тълпата.

Докато хората зяпаха към фара, човекът там, горе, хвърли във въздуха пачка позиви и те полетяха към земята. Миг по-късно изчезна.

— След него! — изрева адмиралът на полуоблечените си войници. Лицата на двама от тях бяха целите в сапунена пяна.

— Веднага съберете тези мръсни хартийки! — извика адмиралът подир хората си, смачка един позив в стената и го хвърли на земята. — Всеки, заловен с такъв позив, ще бъде обесен — изрева той и се втурна в къщата. Не видя как госпожа Уентуърт стъпи върху смачкания позив, а после го пхна под една саксия.

Този следобед Алекс вдигна глава от халбата с бира, която пиеше в кухнята, когато Джесика се появи усмихната на вратата. Пусна на пода мрежата, пълна с риба, и се усмихна още по-широко, като зърна Алекс до масата.

— Видя ли го? — попита задъхано. — Аз не. Не се върнах овреме в града, но всички твърдят, че бил великолепен.

— Сигурно имаш предвид Черния отмъстител — каза Алекс и наведе очи към счетоводната книга пред себе си. Искаше да разбере все пак какви ги върши Питмън с имуществото на семейство Монтгомъри. — Ужасно глупаво, ако искаш да знаеш какво мисля. Сега градът ще си има сериозни неприятности с адмирала.

— И аз така мисля — извика Елеонор откъм печката. Беше пхнала ръка във фурната да провери дали е достатъчно гореща. — За стореното днес от Черния отмъстител ще трябва всички прескъпо да платим.

— Да, ама ти прочете ли някой позив? Аз още не съм видяла ни един. На нашата врата нямаше — каза тя недоволено.

— Първата разумна постъпка на онова момче — изръмжа Алекс. — А сега ще престанеш ли, ако обичаш, да ми пречиш с твоите

историйки за чудесните подвизи на този маскиран подстрекател. Тъкмо се опитвам да сумирам колони от числа.

Джес изгледа с гримаса напудрената перука върху темето на Александър, после обърна с мълниеносно движение на ръката счетоводната книга така, че да види числата.

— Двеста трийсет и осем фунта и дваисет и девет шилинга — каза, след като прокара бърз поглед по колоните. Издърпа перото от ръката на Александър, прокара пръст по още пет колони с числа и написа сумата под всяка. Обърна пак книгата, за да види той какво е написала. — Не всеки може да си седи на задника и да зяпа как други работят или предприемат нещо.

Обърна се и излезе от къщата, без да се вслушва в думите на Елеонор, която настояваше тя да се върне и да се извини на Александър.

За съжаление предсказанието на Александър се сбъдна. Адмирал Уестморланд побесня от яд, че Черния отмъстител се осмели да се появи, докато той упражнява върховната власт над града.

Три товарни кораба бяха задържани тутакси и обградени от англичаните. Адмиралът оправда мярката с това, че собствениците им били заподозрени да държат контрабандна стока в трюмовете. Но в града всички знаеха, че сутринта, когато Черния отмъстител се появи на фара, тримата собственици бяха излезли от домовете си и адмиралът ги бе видял да четат позивите, забодени за вратите.

Двама мъже бяха арестувани, след като английски войници претърсиха посред нощ домовете им и намериха там от въпросните позиви.

Адмиралът не се реши все пак да ги обеси, защото даже той почваше да проумява как реагират гражданите на изстъпленията му. Черния отмъстител направи тъкмо онова, което Джесика очакваше от него: вдъхна на хората надежда.

Адмиралът не искаше да подтикне „тази сган“ към кървави сблъсъци, добре разбираше, че тъкмо това ще стане, ако заповяда да обесят двамата арестувани. Искаше само да покаже кой е истинският господар в този град. Заповяда да нашибат един младеж заради безсрамните му забележки. Чули го как мърмори „независимост“ или нещо подобно.

Докато се прибираше една вечер от риболов, Джесика видя, че на пазарния площад някой е вързан за позорния стълб. Едва не се сблъска с Абигейл, която се криеше в сянката и тихо плачеше.

— Какво правиш тук? — попита я Джес. — За малко да не те видя.

Абигейл се разхълца още по-силно.

Джес изпъшка и пусна чувала с миди.

— Какво ти е, Аби? — попита и се постара гласът ѝ да прозвучи съчувствено. — Да не си се скарала с Итън?

Абигейл си избърса носа и посочи с глава позорния стълб.

През последните дни позорният стълб не беше оставал празен, но този път Джес се смая.

Това там да не е майка ти? — попита ужасена.

Аби кимна и се разрида.

За да намери опора, Джес се облегна на едно дърво. Беше ѝ забавно да гледа как госпожа Уентуърт стои до печката и пържи миди, но гордата дама, принудена да стои, окована в желязо, на позорния стълб, не беше и за нея весела гледка. — Адмиралът? — попита Джес.

Аби кимна.

— Твърдеше, че не се отнасяла към англичаните с дължимото уважение — обясни Абигейл и почти изкрещя: — Ами той пръсна жарава от пурата си върху едно от брокатените ни кресла и мама му направи забележка.

— Откога стои там? — попита Джесика хълцащата Абигейл.

— От четири часа, но трябва да стои още три, докато се стъмни.

— Сигурно не са ѝ дали глътка вода?

Аби я погледна ужасена.

— О, не. Адмиралът изрично заповяда, ако ожаднее, хората му да ѝ се... в устата. — Джесика каза нещо, от което Абигейл потрепери.

— Боя се, че са способни да го направят — прошепна Аби. — Но той забрани и да ѝ се говори.

— Няма да кажа ни дума — успокои я уверено Джесика, отиде до обществения кладенец, наля паничка вода и я занесе на госпожа Уентуърт. Господжата изглеждаше ужасно: погледът и беше притъпен и безжизнен, обикновено грижливо фризираната ѝ коса беше потна и висеше на кичури.

Жената вдигна изненадано глава, когато Джес поднесе паничката с вода към устните ѝ.

— Вашата слугиня краде всичко, което не е вързано или заковано — каза тихо Джес. — Чух, че мистър Уентуърт пуска сега кучетата си в големия салон. Абигейл и Итън така се карат, че перушина хвърчи.

Госпожа Уентуърт вдигна глава, доколкото ѝ го позволяваше железото около врата.

— Ако Абигейл смята, че след като ме посрами пред целия град, може да се върне у дома, по-добре да си го избие от главата. А на Джеймс ще му дам да се разбере, като се прибера. Пък онази безсрамница, слугинята, нея ще я... — Госпожа Уентуърт изведнъж млъкна и на лицето ѝ бавно се появи усмивка. — Много благодаря, Джесика — прошепна. — Не съм заслужила добрината ви, след всичките ми лоши приказки за вас...

— Тихо! — каза Джесика и я погали по косата. — Вие сте най-добрата ми клиентка, госпожо Уентуърт. Да ви докарам ли утре количка стриди?

— Да, а ще придумате ли Елеонор да ми изпече половин дузина от превъзходните си хлебчета със стриди? Искам да кажа, ако Соьер няма нищо против. Трябват ми и... — госпожа Уентуърт млъкна ужасена. — О, Джес, бягайте бързо.

Зад Джесика беше изникнал изневиделица адмиралът на кон. Навярно беше дебнал в странична уличка да залови престъпник. Сега допря върха на кинжала си до гърлото на Джесика, за да не може да му избяга.

— Коя си ти? — извика строго.

— Джесика Тагърт, доскоро капитан на „Мери Катрин“ — отговори тя, но не толкова високо.

Той вдигна с кинжала брадичката ѝ, за да я накара да го гледа в очите.

— О, да! — каза тихо — Момичето, което Черния отмъстител толкова харесва. Сега разбирам защо. — Той дръпна кинжала от гърлото ѝ. — Заповядах никой да не говори с тази жена.

— Тя не каза нито дума — обясни госпожа Уентуърт. И мина съвсем случайно край мен.

Адмиралът местеше поглед от едната към другата и не знаеше дали да повярва.

— Госпожица Джесика ме снабдява с мидите, които толкова обичате, сър — каза умолително госпожа Уентуърт.

Джесика стрелкаше адмирала с гневни погледи.

Той пък я оглеждаше от глава до пети.

— Много сте хубава, за да ходите с такива дрехи. Обличайте се както подобава на жена, или ще се озовете на позорния стълб. Ще направя още по-добре, ако ви предоставя на войниците си. Те ще съумеят да ви навлекат каквото трябва. Довиждане... госпожи.

Обърна врания си кон и се отдалечи.

— Махни се оттук — изхълца госпожа Уентуърт. — Върви си и още веднъж много ти благодаря, Джесика!

Джесика изтича през пазарния площад, покрай Абигейл, зяпнала втрещено подире ѝ, сякаш е полулуда или полусветица. Джес вдигна тичешком мидите и пое към Монтгомърови.

Гостната беше празна. Докато Джесика се отпускате запъхтяна на един стол, Александър се доклати в стаята.

— Видях те как тичаше нагоре по хълма — каза загрижено. — Случило ли се е нещо?

— Елеонор няма ли я?

— Едно от децата се разболя. Мариана я прати да си ходи.

— Кое от децата?

— От най-малките — сви рамене той. — Защо трябваше да тичаш така лудо?

Тя му разказа набързо случката с госпожа Уентуърт и адмирала.

— Сега трябва да се прибирам. Мидите са за утре.

Алекс успя да я хване за лакътя, преди тя да стигне до вратата.

— Джес, бих предпочел да избягваш срещи с адмирала. Да ти е минавало през ума, че Черния отмъстител не е залепил позив на твоята врата само за да не те излага на опасност?

Тя се обърна към него.

— Твоето малодушие направо ме поболява. Или сме овце, които се оставят безропотно да ги откарат в кланицата? Трябва да се борим.

— Остави това на мъжете — отговори той ядосано. — Не е работа за жени и деца.

— Клетата госпожа Уентуърт стои там, на площада, прикована за позорния стълб само защото е искала да запази тапицировката на

меката си мебел, а ти твърдиш, че жените нямали нищо общо с всичко това. Пусни ми ръката. Трябва да се погрижа за семейството си.

— Ако решиш да се противопоставиш на адмирала, много скоро няма да имаш семейство — извика той подире ѝ. — Проклетият Черен отмъстител — добави тихо, а когато Мариана застана на прага, включи и нея в ругатните си, задето се бе омъжила за Питмън и бе допринесла за всичките им нещастия.

— Защо ме гледаш толкова злобно? — попита Мариана. — Да съм сторила нещо лошо?

Той сподави гнева си.

— Можеш да ми помогнеш да изберем няколко рокли за Джесика Тагърт.

Мариана се опита на няколко пъти да каже нещо.

— Значи ли това, че клетата млада жена пак се е насадила на пачи яйца? Ела в стаята на мама. Там ще ми разкажеш всичко, докато приготвим дрехи, които Джесика може да носи.

Минаха часове, преди Александър да реши, че е време да си легне, а когато заслиза по стълбата, баща му го извика. Александър веднага изправи гръб. Беше готов да прости на всеки, неуспял да разгадае маскировките му, само не на баща си. Помисли си с горчивина за студения, почти стоманен тон, с който го поздрави баща му, когато се върна. Как се изрази тогава Джесика? Заяви, че Кит и Адам били „най-добрите“ синове на стария Монтгомъри. Или нещо подобно.

— Желаете да говорите с мен, сър? — попита сдържано Алекс от прага. Поне тонът му беше като вдървен, защото всеки път, когато се изправяше пред баща си, пресилваше тремавостта, с която се движеше.

— Добре ли чух, че Джесика се раздели ядосана с теб?

— Да, така е. — Алекс изпъшка и вдигна ръце, за да развее нахлуващият през прозореца вятър, дантелените му маншети.

— Ядоса се, защото не споделям мнението ѝ, че Черния отмъстител е наш спасител.

— Не вярваш, че той помага на града?

Алекс присви колене, за да се види в огледалото в другия край на стаята. Нагласи една къдрица на рамото си.

— Смятам, че този човек докарва само злини на града. Ако не се беше появил, адмиралът щеше да си отплува може би обратно за

Англия.

— Това ли каза на Джесика?

Алекс изглежда баща си.

— Естествено. Трябваше ли да го премълча?

— Всеки с мнението си. Впрочем кажи, онзи следобед, когато Джес се промъкна през храсталака зад къщата, намери ли те в стаята ти?

Алекс се опита да скрие учудването си.

— Дойде при мен на другата заран. Имате ли още нещо да ми казвате? Твърде слаб съм след последното разболяване.

— Върви — каза с гримаса Сойер, — лягай си и спи.

С ръце свити в юмруци край бедрата, Алекс тръгна по коридора към стаята си.

Джесика още не беше простила на Елеонор, когато на другата заран събра мрежите и пое към града. Беше си забравила лопатката за миди у Монтгомърови, пък и Елеонор настоя да отиде при Мариана и да благодари за четирите рокли, които ѝ прати предишната вечер по един слуга.

— Тази жена си позволява твърде много — измърмори Джес, имайки предвид по-голямата си сестра. Сутринта Елеонор изгуби ценно време, за да направи на Джесика фризура, да ѝ пристегне корсета, да се погрижи за външността ѝ, сякаш си нямаше по-важна работа.

— Как искаш да ловя риба с тези поли? — беше изплакала Джес.

— Като те пхнат в затвора, изобщо няма ловиш риба — отвърна Елеонор. — А ти със сигурност ще се озовеш там, ако не изпълняваш заповедите на адмирала.

И тъй, сега вървеше, издокарана като от шивашко ателие, към дома на Монтгомърови.

Беше толкова ядосана, че изобщо не забелязваше какво става наоколо ѝ. Някакъв ездач така се зазяпа в нея, че отпусна юздите на коня и той се сблъска с нечия каляска. Конете в каляската се подплашиха, но кочияшът сякаш не ги видя, впери очи в хубавата Джесика Тагърт. Конете му се изправиха на задни крака, кочияшът изхвърча от капрата и се озова в купчина конски испражнения. Конете препуснаха с каляската, в която старият господин Дънкан викаше за

помощ, но никой не му обръщаше внимание. Двама мъже, зяпнали Джесика с отворени уста, се сблъскаха с жена, понесла шест дузини яйца. Яйцата цопнаха на земята, повечето се счупиха, а други продължиха да се търкалят. Мъж, понесъл кафез с гъски, се прехласна по Джесика и се подхлъзна върху три от търкалящите се яйца. Гъските избягаха от кафеза и се навряха в краката на ковача. Той пък изтърва нажежената подкова, защото гледаше Джесика, а не наковалнята. Подковата докосна крака на един кон, той хвърли къч и улучи греда, на която беше опряно голямо колело. Колелото се прекатури и удари втора греда, поддържаща основната тежест на покрива. Постройката рухна, а ковачът и конят едва успяха да се спасят.

За нещастие адмиралът, застанал до Алекс на върха на хълма, видя всичко като от висока наблюдателница.

Алекс се смееше със сълзи, но се опита да се овладее, когато Джесика се приближи. Тя не удостои адмирала даже с поглед, а към него се обърна доста враждебно:

— Идвам да ти благодаря за дрехите.

Адмиралът погледна към града и отново видя настъпилия хаос — мъже и жени се навикваха взаимно и тичаха като луди напред-назад, насочили погледите към Джесика. Лицето на адмирала стана кръв червено.

Той вдигна пръст и я посочи.

— Да се омъжиш! — изрева гръмогласно. — До две седмици да си омъжена. И господ да пази мъжа, който се поколебае да те вземе. — После профуча покрай нея по хълма, крещейки заповеди, за да овладее хаоса.

Джесика се обърна и го проследи с недоумяващ поглед.

— Какво, по дяволите, става там долу?

Алекс побърза да отведе Джесика в къщата и продължи да се превива от смях.

— Да не ти е изпила чавка акъла? — попита тя, защото не можеше нищичко да разбере.

Алекс тъкмо искаше да ѝ обясни, но Еймъс Кофин, седнал в гостната, се обърна, хвърли само един поглед към Джесика и понечи да сложи халбата на масата. Улучи не масата, а печката и халбата се строши. С дръжката в ръка, Еймъс продължи да зяпа Джесика.

— Какво има? Да не ви заприличах на морско чудовище? — нахвърли се Джесика върху Еймъс, с което накара Алекс отново да избухне в див смях. — Мъже! — изрече възмутено Джесика, взе лопатката от ъгъла и забърза към вратата.

— Да не си посмяла да минеш още веднъж през града — извика Алекс, като се превиваше от смях. — Уорбрук не би го издържал.

Тя го изгледа сърдито и тръшна ядосано вратата. Разбира се, че няма да мине втори път през града. Пое по пътеката през гората и той знаеше, че ще направи точно така.

Джесика видя голям зор да измисли начин да лови риба с такава рокля. Беше сама в затънтената долчинка, на която вече гледаше като на своя собственост, нейна и на Черния отмъстител, каза си с усмивка и свали най-напред кърпата, прикриваща голямото четвъртито деколте, върза с нея полите на роклята за кръста. Сега гърдите ѝ бяха почти голи, но беше така погълната от работата, че изобщо не го забеляза. Свали и долната пола, и обувките, замята с голи колена мрежите в морето.

Слънцето вече залязваше, когато Елеонор се появи на брега и заслиза с мъка по стръмнината към дола.

Джесика възкликна уплашено.

— Да не се е наранило някое от децата? — Още малко и приливът да ѝ отвлече мрежата.

— Не — успокои я Елеонор. — Просто се надявах да те намеря тук. Алекс ще наглежда децата, докато използвам възможността да поговоря с теб. — Изглежда сестра си от глава до пети, иначе казано откъм двата, еднакво оголени края на тялото ѝ. — Дай боже някой мъж да не ме е последвал дотук.

— Какви мъже? — попита Джес и изтегли от водата пълната с риба мрежа, за която се бяха закачили и няколко омара.

— Вече казах на Александър, че сигурно изобщо не си разбрала какво става. Джесика, даваш ли си сметка за заповедта, която е издал адмиралът тази заран? До две седмици трябва да се омъжиш.

— Ами! Ти опече ли хлебчетата със скариди за госпожа Уентуърт?

— Джесика — извика Елеонор, — чуваш ли ме изобщо? Трябва да си намериш мъж.

— Елеонор, наистина ли мислиш, че ще се покоря на заповедта на онзи човек? Нямам никакво намерение да се омъжвам, поне засега.

Елеонор се изправи пред сестра си.

— Тази заран куп хора са чули заповедта на адмирала и той не може да си я върне обратно, ако не иска да стане за посмешище на града. О, Джесика, как успяваш непрекъснато да си докарваш бели!

— Не разбирам този път какво сбърках. Нека Алекс си поговори с адмирала. Двамата са май добри приятели — добави подигравателно Джес.

Елеонор седна на едно повалено дърво.

— Как да те накарам да бъдеш по-разумна? Реномето на адмирала е сложено на карта. С ушите си чух как дваисет души му заявиха, че ти никога няма да се омъжиш, а той всеки път ставаше, червен като рак. Накрая отсече, че ако до две седмици не се омъжиш за някой американец, ще те даде на англичанин.

Джесика най-сетне се вслуша по-внимателно.

— Всичко това е станало само за един късичък ден?

Елеонор изгледа сестра си с вдигнати вежди. Джесика явно не подозираше какъв хаос е причинила в града.

— Джес, само до тази вечер у Монтгомърови се появиха четиринайсет приемливи и двама неприемливи кандидати за ръката ти, повечето ти донесоха подаръци.

Джес се разсмя.

— Какви подаръци? Едно прасе ще ни дойде добре. Ако някой докара тлъста свиня, веднага съм негова.

— Джес, това не е шега! — Джесика седна до сестра си. — Той изгори гемията ти, може да заповяда да подпалят и къщата ни. Мисля, че е издал тази сутрин заповедта си, без да се замисля, но сега трябва да си удържи на думата. Пък и не мисля, че мъжете в този град ще допуснат той да си върне думите назад. Не един ще иска да използва възможността да ти стане съпруг.

— Наистина ли? — разсмя се Джесика. — Някой проявява интерес към мен? Какво ще кажеш за най-малкия син на господин Лорънс?

— Той навърши наскоро седемнайсет.

— Колкото е по-млад, толкова по-лесно се опитомява. Добре де — прекъсна Джесика сестра си, готова пак да я нахока. — Все ще намерим начин да заобиколим заповедта. Продължавам да мисля, че Александър е най-подходящият. Ще уреди всичките ни проблеми.

— Той наистина те е спасявал твърде често.

— Любопитен е като дърта стара мома, нищо повече. Нали за друго не го бива, поне говори добре и се застъпва за мен. Хайде, вземи рибата и да се прибираме. С проблемите можем да се заемем и утре.

— Тогава ще разполагаш само с тринайсет дена — каза потиснато Елеонор.

Наведена над мрежите, Джес изгледа сестра си.

— Защо пък да не се омъжа за онзи непохватен дивак, за руснака, слугата на Александър.

— Само през трупа ми — изсумтя Елеонор, но побърза да се плесне през устата. — Искях да кажа... ами разбира се... и това е възможност...

Докато вадеше рибата от мрежата, Джесика взе тихичко да си свирка.

Малко по-късно, вече недалеч от пътеката към скромната им къщурка, Джесика почна най-сетне да осъзнава какво ѝ каза току-що сестра ѝ. Неколцина мъже бяха застанали в шпалир пред вратата им. Някои държаха увехнали букети цветя, други лепкави бонбони от кленова захар. Мнозина просто стояха с шапки в ръка.

— Госпожице Джесика, имам шест морга плодородна земя и ще се радвам да станете моя жена.

— Аз съм собственикът на „Моли Д“ и можете да станете мой кормчия. Винаги ще се съобразявам с желанията ви.

— Складовете на двайсет мили северно от Ню Съсекс са мои, освен това ще ви купя катър, да го впрягате в ралото.

— Имам шест мулета, три магарета и осем казана. С удоволствие бих се оженил за вас, госпожице Джесика.

Джесика зяпаше мъжете с отворена уста, докато Елеонор я превеждаше за ръка през двойния шпалир кандидати. Дръпна силно Джесика за лакътя, когато тя за малко не спря пред мъж, повел с въженце тлъста свиня.

— Наистина не знаеш какво вършиш — изсъска Елеонор, след като тръшна зад себе си къщната врата.

— Нямах представа колко съм популярна — засмя се Джесика. — Дали пък да не застана на кея и да ги накарам да наддават. Въпреки че мъжът със свинята не беше за изхвърляне.

Елеонор стовари на масата торбичка царевично брашно.

— Трябваше да те продам, чисто и просто да те продам. Та дано децата и аз видим, дай боже, най-сетне малко спокойствие.

— Нищо за ядене, но затова пък спокойствие — отвърна самодоволно Джес. — Елеонор, я не се пали толкова. Бурята скоро ще отmine. Нямам никакво намерение да се омъжвам сега за когото и да било. Изчакай. Алекс ще баламосва със сребърния си език адмирала, докато го придума да се откаже от решението си. Ще видиш. — Джес се отпусна на облегалката на стола и си помисли, че няма намерение да се омъжва за друг, освен за Черния отмъстител. Трябва само да изчака той да се появи отново и тогава ще отиде гордо под венчило с него.

Джесика се опитваше да се съсредоточи върху риболова, но хвърляше отново и отново поглед през рамо към брега. Изминалите седмица и половина бяха за нея същински ад. Където и да стоеше или вървеше, сякаш стъпваше върху мъже, мъже, които посягаха към нея, мъже със сведени глави, мъже, които слагаха в краката ѝ земните си блага. Идваха чак от Бостън, появи се дори един французин, търговец на кожи, дошъл от далечните гори на Севера. Чул, че в Уорбрук се продавал цял кораб хубавици. Изглеждаше доста разочарован, когато разбра, че става дума само за една. Заяви, че Джесика е „наистина много хубава“, но за целите му твърде недостатъчна.

Така изтече първата седмица от срока, през която Елеонор и Алекс успяха да убедят Джес, че адмиралът е знаел добре какво казва, заповядвайки на Джесика да се омъжи. Междувременно беше отправил ред закани към дома ѝ, семейството и начина, по който си печели хляба, — за в случай, че не прояви покорство и го направи за смях. Дори я представи на някакъв мъж, когото трябвало да вземе за съпруг, ако не спази дадения срок — някакъв недодялан глупак в униформа с дебела, увиснала долна устна, която непрекъснато облизваше. Адмиралът се смя, когато при вида на този „кандидат“ тя неволно се разтрепери.

Но сега, докато хвърляше с привични движения мрежите, не можеше да се отърве от мисълта, колко много ще се промени животът ѝ, ако се наложи да се омъжи. Досега нито един от многото кандидати не ѝ предложи да вземе в дома си по-малките ѝ братя и сестри. Някои ѝ заявиха дори съвсем открито антипатията си към Натаниел.

Джес се засмя. Нат наистина само отблъсква кандидатите. Доставяше му огромно удоволствие да ги осмива пред нея. Попита един, вече по-възрастнически кандидат, на колко е години, а като чу отговора, се запревива от смях. Помоли сух като чироз собственик на птицеферма да демонстрира бицепсите си, а после заяви на Джес, че този мъж е твърде слабосилен за нея. На друг кандидат дръпна перуката и се развика, че под нея гъмжало от бълхи. Нат се грижеше да отстрани предварително най-неподходящите кандидати.

Но и най-добрите не предизвикаха у Джесика никакъв интерес. Би изслушала един-единствен мъж — Черния отмъстител. Само като затвореше очи и усещаше ръцете му върху тялото си. Защо го няма никакъв, защо не застане пред нея и не поиска ръката ѝ? Защо не идва да я спаси, този път от похотливите кандидати?

Чу шум от търкалящ се камък, отвори очи, бързо се обърна и видя стария Клаймър на крачка от себе си. Той протегна ръце и се опита да я награби с мръсните си лапи. Тя отстъпи назад и за малко не се спъна в мрежата.

Погледът му беше прикован към полуголите ѝ гърди, после се плъзна и по полуголите ѝ крака. Очите му зашариха неспирно нагоре-надолу.

Джес вдигна ръце да прикрие голотата си.

— Господин Клаймър, мястото ви не е тук. — Тя продължи да се отдръпва крачка по крачка.

— Защо не? — изсумтя той и запристъпва към нея. — Нали ти си тук, Джесика. Обичам те толкова отдавна. Омъжи се за мен. Ще ти дам всичко, което пожелаеш.

Джес се озърна за някакво оръжие, но видя само рибите на земята. Наведе се, хвана за опашката една тежка двайсет фунта треска и удари с нея господин Клаймър по главата.

Той остана секунда замаян, но после я награби с две ръце и се опита да я целуне по устата.

Джес извърна глава и отблъсна лицето му. Той се оказа учудващо силен за годините си.

— Джесика — прошепна той и притисна лице към гърдите ѝ.

— Пусни ме, дърто морско чудовище! — извика тя. Но той не искаше и да чуе.

— Искам да ми станеш съпруга! За да си всякога до мен! Искам да те притежавам завинаги, за вечни времена.

Докато тя се бореше със стария Клаймър, видя Алекс, застанал горе на скалата.

— Помогни ми! — извика. — Отърви ме от тази медуза. Господин Клаймър — каза умоляващо, — забравяте се!

На Александър му трябваше ужасно дълго време, за да слезе на малкия плаж. Джес се бореше с дъртака, който покриваше гърдите ѝ с лигавите си целувки. Вече ѝ се повдигаше.

Алекс се приближаваше към двамата, избягвайки локвите. Подритна внимателно няколко риби с върха на обувката си, а когато стигна до тях, потупа господин Клаймър по гърба.

Отначало старият изобщо не реагира. Наложил се Алекс да го потупа три пъти по рамото, докато Клаймър най-сетне го погледна. Втренчените му, зачервени очи щяха да изскочат от орбитите, когато видя Алекс. Дръпна се и пусна Джес.

— Бих ви препоръчал да се приберете у дома, там ще ви е по-удобно.

— Ами... да... аз само... исках само... — Клаймър се дръпна, обърна се, изкатери скалата, а после двамата го чува как тича към гората.

— Най-сетне! — каза Джес, оправи си дрехите и погледна рибите, които подскачаха около нея по пясъка. — И ти си ми един спасител, няма що!

— Ще отречеш ли все пак, че аз го натирих?

— Не преди той да ме... Трябваше да го удариш. — Тя се погледна и направи гнуслива физиономия. — Олигавил ме е от глава до пети. — Приклепна и изми голите си гърди. Изобщо не забеляза, че лицето на Александър, който я гледаше, пламна.

Алекс извърна поглед и седна на поваленото дърво.

— Реши ли вече?

— Какво да реша? — попита тя и хвърли няколко риби в чувала. — Искаш да кажеш, за кого да се омъжа? И да и не.

Той махна въображаема прашинка от ръкава си.

— Нека отгатна: искаш да се омъжиш за Черния отмъстител, но той не се е появил отново, за да поиска ръката ти.

Джес изтърва една риба треска, после я вдигна.

— Ти пък какво знаеш!

— Всяка девойка в този град мечтае да се омъжи за Черния отмъстител. Изглежда, уверени са до една, че е свръхчовек. Въобразяват си, че ще се омъжат за прекрасния принц от детска приказка.

— Но той е от плът и кръв, сигурна съм — заяви тя самонадеяно.

— Плът и кръв, които не желаят да се появят. Откъде знаеш дали не е един от многобройните кандидати, които претендират от седмица за ръката ти?

— Щях веднага да го позная, повярвай ми. Алекс, я стъпи на опашката на тази риба и я дръж здраво.

Той стъпи с въздишка върху опашката на рибата.

— Джес, остават ти само четири дена, за да избереш. Време е да вземеш решение.

Тя хвърли и последната риба в чувала, седна на дървото до Алекс.

— Мога ли да ти доверя нещо?

— Разбира се — каза той тихо и я изгледа внимателно.

— Нито един не ми харесва. — Погледна ръцете си. — Не искам да го споделя с Елеонор, но съм много загрижена. Зная, че си отгатнал истинските ми чувства към Черния отмъстител. Той и аз, ние сме... ние сме по-близки, отколкото повечето хора подозират. — Тя вдигна глава. — Не искам да взема друг мъж. Искам да изчакам всичко това да отmine. Тогава Черния отмъстител ще може да се появи открито и ще съм повече от щастлива, ако се ожени аз мен.

— Но, Джес, проблемите ни с Англия няма да се решат за една нощ! Какво ще стане, ако конфликтът продължи с години? Какво, ако Англия прати още войска да залови Черния отмъстител? Какво ще стане, ако той изобщо няма да може да се появи пред тебе без маска?

— Умея да чакам. Някой ден ще дойде при мен с открито лице, а дотогава ще се въоръжа с търпение.

— Но ти не разполагаш с достатъчно време, за да го изчакаш да дойде „един ден“ без маска. Налага се до четири дена да си избрала съпруг.

— Ще изчакам.

Той вдигна с въздишка очи към небето.

— Какво имаш предвид? Да седиш и да бездействаш, докато след четири дена камбаната удари полунощ? Ако дотогава Черния отмъстител не се появи, ще помолиш да ти завържат очите и ще избереш напосоки някой от кандидатите?

— Не ми допада ни един от тях! — каза тя натъртено. — Всички искат от мен само... само същото, което искаше преди малко господин Клаймър. Не мога да се омъжа за някой от тези кандидати и да оставя семейството си в беда. Кой ще храни тогава Елеонор и малките? Тези мъже искат само мен, но не и децата. Искат да си имат свои деца, а не да хранят хорските хлапета.

— Аз ще взема децата при мен — каза тихо Алекс. — В дома ми има достатъчно място за тях.

Тя го погледна, усмихна се и му стисна ръката.

— Много мило от твоя страна, но не мога да приема. Да допуснем, че Черния отмъстител е капитан на кораб. Тогава? Ще отплувам с него, а ти ще трябва да се грижиш сам за децата. Няма да мога дори да давам по нещо за издръжката им.

Той стисна здраво ръката ѝ в своите.

— Искам да се преместиш с децата в моя дом.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Черния отмъстител и аз, и децата, всички да живеем при теб? Предложението е наистина великодушно, Алекс, но... — Тя млъкна и го погледна с широко отворени очи. — Не искаш да кажеш, че...

— Да, би могла да се омъжиш за мене, Джес — изрече тържествено. — Ще се грижа за тебе, за сестра ти Елеонор и за децата.

На лицето на Джесика се появи широка усмивка, после тя високо се разсмя.

— Ама и ти! — прихна. — О, Алекс, хубава шега! Аз искам Черния отмъстител за съпруг, а какво ми се предлага в замяна? Безгръбначна медуза на синьо-оранжеви райета. След дъртия Клаймър това е втората ми „радостна“ изненада днес... — Зърна лицето на Александър и млъкна. През живота си не беше виждала толкова силен гняв, изписан на нечие лице.

Той стана от дървото.

— Алекс — измърмори тя, — беше само шега, нали?

Той ѝ обърна гръб и се заизкачва по стръмнината.

— Алекс! — извика тя подире му. Но той не се обърна. Тя затыпка гневно миди и камъни, обърна в бягство дузини заровени в тинята червеи. Уж реши никога вече да не наранява чувствата на Алекс, а пак го стори. Елеонор е права, той е толкова добър към нея и семейството ѝ, толкова много му дължат. Трябваше да му откаже деликатно и поне да не го сравнява с... Не искаше дори да си спомни с какво го сравни. Натъкми кърпата на деколтето, събра мрежите, улова и тръгна към къщи.

Джесика мина през шпалира от кандидати и събра донесената от тях като подарък храна — знаеше, че толкова много неща няма да получи скоро пак. Елеонор вече я причакваше с кавга:

— Господин Клаймър се отби и се оплака горчиво от теб.

— Мисля, че има даже шунка — каза Джес, преравяйки събраните вързопчета.

— А, ето и небетшекер за вас.

— Да се надяваме, че тези мъже ще продължават да идват и да ти предлагат брак, Джесика — каза Моли и си напъха парче небетшекер в устата.

— Това не може да продължи вечно — каза Елеонор. — Джес, време е да решиш.

— Зная за кого бих се омъжила.

Елеонор не се хвана. Бяха се разправяли с часове на тема Черния отмъстител и Елеонор беше на мнение, че Джесика трябва да разсъждава реалистично и да забрави романтиката.

— Отвън чака собственикът на „Моли Д“ — каза Елеонор.

— А кого от нашите малки е готов да води на далечно плаване? — попита Джес, седна до масата и си взе късче небетшекер. — Освен това има брадавица на брадичката.

Елеонор изреди още няколко кандидата. Но Джес намираще кусур на всеки.

Най-сетне и Елеонор седна до масата, зарови лице в шепи.

— Изредих ти ги всичките до един — въздъхна. — Ти отхвърли всички мъже, които познавам.

— Дори Алекс — каза Джес, като се сети колко гневен си тръгна.

— Алекс ли? — вдигна глава Елеонор. — Алекс те е питал дали искаш да се омъжиш за него?

— Мисля, че да. Предложи ми да вземе всички деца в дома си, ех, и мен, разбира се, за добавка.

— А ти какво му отговори, Джесика? — попита Елеонор с много спокоен, не предвещаващ нищо добро глас.

Джес изду устни.

— Не подозирах, че говори сериозно. Боя се, че му се присмях. Утре ще му се извиня. Ще му откажа много мило и...

Елеонор скочи от стола и се наведе над Джес.

— Какво си направила? — изкрещя. — Отказала си на Александър Монтгомъри? Подиграла си го, защото ти е направил предложение за женитба?

— Вече ти обясних, че не взех предложението му на сериозно. Мислех, че е шега, докато не видях лицето му.

Елеонор хвана сестра си за ръката и я накара да стане от стола.

— Наглеждай децата — извика тя на Нат.

Джес се опита да протестира, докато Елеонор я влачеше през шпалира от кандидати, които вече преспиваха пред къщурката, а после я преведе през целия град и я накара да изкачи хълма до дома на Монтгомърови.

Намериха Александър в стаята му да чете книга. Той не стана, когато Елеонор нахълта през вратата, не удостои Джесика дори с поглед.

— Току-що разбрах колко глупаво се е държала сестра ми — каза задъхана Елеонор. — Била е толкова зашеметена от великодушното ти предложение, че си е загубила за малко ума.

Алекс наведе очи към книгата и каза доста равнодушно:

— Елеонор, представа нямам за какво говориш. Просто отървах госпожица Джесика от един натрапчив кандидат. Помня наистина, че говорихме за съпружество, но само най-общо, не конкретно.

— Хайде да си вървим — каза Джес и извърна лице от Алекс. Но Елеонор се облегна отвътре на вратата.

— Александър, зная, че е била груба с теб, но е такава с всички. Уверявам те, ще ти бъде чудесна съпруга. Тя е силна, понякога даже интелигентна. Малко е горда, признавам. Понякога отваря уста, когато е по-добре да я затваря. Но е много енергична и ще се грижи на масата ти винаги да има добро ядене...

— Не съм товарно добиче, Елеонор! Прощавайте, но трябва да вървя.

Алекс се отпусна на облегалката на стола, а Елеонор застана с разперени ръце пред вратата и не позволи на Джес да се измъкне.

— Мога да те уверя, че излиза преди изгрев — слънце с мрежите и не престава да работи, докато не капне от умора...

Алекс остави книгата, сви показалец и палец на триъгълник и се загледа замислено в Джес.

— Мога с не по-малък успех да си купя чифт волове. Ще вършат същата работа, която току-що ми похвали, Елеонор. Но волът няма да ми противоречи. Ако я взема, какво ще получа, освен една добра работничка?

Джес местеше гневен поглед от единия към другия, после се опита да се пребори с Елеонор за дръжката на вратата.

— Тя ще дойде при теб с шест малки работничета, които няма да ти струват абсолютно нищо. Помисли само колко много ще постигнеш с тези енергични малки същества, готови да ти помагат. Би могъл да разшириш предприятията си и...

— Но мога и да банкрутирам в усилията си да ги изхраня. Пък и какви други предимства може да ми предложи тя? Как стои да речем, въпросът със зестрата?

— Зестра ли? — изсумтя Джес. — Ако си въобразяваш, че можеш...

Елеонор я сръга в ребрата.

— Щом се ожениш за нея, ще получиш половината от чудесна падинка, където гъмжи от стриди и какви ли не още вкусни дарове на морето.

— Хм — Алекс се надигна бавно от креслото, приближи се към Джесика и я огледа от глава до пети.

Джес пусна дръжката на вратата и го стрелна гневно.

Той я хвана за брадичката, вдигна лицето ѝ.

— Не бих казал, че е много хубава.

— Тя е най-хубавото момиче в града и ти го знаеш. Някои моряци твърдят даже, че е най-хубавото момиче на света. Поне те не били срещнали по-хубаво и на петте континента.

Алекс пусна брадичката на Джесика и отстъпи крачка назад.

— Просто не зная какво ме беше прихванало, когато я попитах дали би се омъжила за мен. Може да е било от състрадание. Съжалих я, като видях как онзи дебел старец я опипваше цялата, сякаш е кокошка за колене.

И той се залови да издърпва дантелените си маншети.

— Да, разбира се, Александър. Но си я попитал все пак дали е готова да се омъжи за теб, а не искаме нашите съграждани да почнат да свързват уважаваното име Монтгомъри с нарушено обещание за женитба, нали?

— Няма да се омъжа за теб, дори ако...

Елеонор затисна с две ръце устата на Джесика.

Алекс се извърна и потисна въздишка.

— Всички жени са еднакви, мисля аз. Предимство е, то се знае, да вземеш яка жена, а не слугиня, дето идва и си отива, след като е служила колкото там трябва. Човек тъкмо успее да свикне такава жена на едно — друго и тя вече те напуска. Мисля, че и ти скоро ще се омъжиш и ще ни напуснеш, Елеонор. Та какво да правим сега? Да насрочим деня на сватбата? — Той се настани пак в креслото и посегна към книгата. — Добре де, след четири дена трябва да е омъжена. Но можете да се пренесете още довечера тук. Ще настаниш момчетата в стаята на Адам, а за себе си и момичетата ще вземеш стаята на Кит. И им дай нещо да хапнат, Елеонор.

Джес изблъска с две ръце Елеонор встрани.

— Ние, Тагъртови, не приемаме милостиня!

— Но това не е милостиня, миличка. Нали всичко ще си остане в семейството.

Елеонор повлече Джес към вратата.

— Много ти благодаря, Александър. Всевишният ще те възнагради за великодушието ти с място до своята десница.

— Погрижи се и за дрехи за всички, Елеонор. Не желая деца, които живеят под покрива ми, да ходят дрипави.

— Да, Александър, бог да те благослови, Александър — каза Елеонор и побърза да затвори вратата след себе си.

Джесика седеше на пода в къщурката на Тагъртови с лице към печката и пържеше на огъня риба, надяната на дълга тояга. Откакто децата се преместиха, в къщата цареше необичайна тишина. Никой не плачеше, никой не се смееше, никой не скачаше на гърба ѝ и не молеше да я поязди. Би трябвало да възприеме спокойствието като почивка, но вместо това усещаше липсата на децата. Даже Елеонор вече ѝ липсваше, най-вече онази Елеонор отпреди години, която не се караше непрекъснато с нея.

Преди два дена, когато Александър ѝ направи предложение, Елеонор събра още същата вечер малкото покъщнина, която им беше останала, и се пренесе у Монтгомърови.

Джесика не се реши да напусне къщурката. Потвърди още веднъж решението си, да не се омъжва за Александър и заяви, че затова няма да отиде в дома му. Елеонор я нахока и взе да я замеря с предмети, с което направо смая Джесика. Питаше се откъде ли е научила сестра ѝ такива груби изрази. На нея, на Джесика — заяви сестра и, — щял да ѝ дойде в края на краищата умът в главата, затова щяла да изчака у Монтгомърови да благоволи да я последва.

От онази вечер Джесика живееше сама в къщата. Александър, това надутото магаре, нареди глашатаят да извести на целия град за годежа му с Джесика. Когато неколцина от най-упоритите ѝ кандидати не побързаха да очистят пространството пред дома ѝ, се появи онзи арогантен слуга на Алекс, руснакът, и пораздра с кинжала си дрехите на упоритите женихи. Когато Джесика се прибираще една вечер от риболов, свари един от тях, младежа, който ѝ предложи за подарък свинята, как си придържа с две ръце панталона и бърза да се омете.

Изглежда високомерно Ник, влезе вкъщи и тръшна вратата. Пъзльото Александър изобщо не ѝ се вести след онази вечер.

Беше вече втора нощ сама в къщата, вятърът свистеше през зейналите процепи в стените, а тя се хранеше от немай-къде само с

риба. Нямахте представа от готвене, та не умееше да си приготи нещо друго.

Когато навън взе да гърми и след малко проливен дъжд зашиба къщурката, усети се още по-самотна и изоставена. Не забеляза как външната врата се отвори.

— Джесика?

Озърна се и видя на вратата Александър. Жълтата му копринена дреха проблясваше на огъня в печката.

— Омитай се! — каза тя.

— Донесох ти нещо за хапване — само каза той и ѝ подаде кошница. — Малко от прочутите пастети на Елеонор и то не от риба, а от месо. — Остави кошницата, свали копринената дреха и я просна внимателно на пода да съхне.

Тя не му отговори, загледана в рибата.

— Има сирене, хляб, шише вино и... той се поколеба. — Парче шоколад.

— Шоколад! — Тя пусна рибата в огъня, протегна лявата си ръка и взе шоколада. Отхапа от него. — Каква е цената на този подарък?

— Омъжи се за мен — каза той протичко, седна на пода и я хвана с дясната си ръка за рамото, та да не може да скочи. — Джесика, трябва да поговорим. Не можеш да се погребеш завинаги в тази къща и да се цупиш. След два дена Уестморланд ще нахлуе тук с войниците си и ще те натири.

— Няма да ме намери — заинати се тя.

Алекс се залови да празни кошницата.

— Нима перспективата да си омъжена за мен ти изглежда толкова ужасна? — попита плахо, вперил очи в пода.

Тя се обърна и го погледна. Без дрехата наистина не правеше чак толкова смехотворно впечатление. Бялата му плисирана риза, мокра от дъжда, беше залепнала за раменете. Знаеше, че е много дебел, но погледнат от този ъгъл, изглеждаше почти слаб.

— Не желая да ме принуждават — отсече тя. — Толкова малко са нещата в живота на една жена, които тя може да решава сама, но изборът на съпруг би трябвало да е неин.

Александър разви една пирожка с месо и зеленчуци, подаде ѝ я.

— Мисля, че извънредни обстоятелства изискват и необичайни мерки. Не можеш да избягаш от факта, че след два дена трябва да си

омъжена, или ще се видиш принудена да вземеш за мъж някой кретен. Вярно, не изглеждам кой знае колко добре, но за ума ми не може да има възражения.

— Съвсем не изглеждаш чак толкова зле, без някой от идиотските ти костюми. — Джес посочи с глава лъскавата купчина коприна зад гърба си.

Алекс обърна лице към нея и се ухили.

— Опитай това вино, Джес — намигна ѝ той. — Откраднах го от личната винарна на баща си. Докарал го е преди десет години от Испания.

Смехът му беше заразителен и тя пое чашата, която ѝ подаваше. Виното много ѝ хареса. Имаше тънък, чудесен аромат.

— Сега на въпроса — каза той сериозно. Препичаше сирене на печката и го дръпна, преди да е потекло. — Не желаете ли да се омъжиш за мен, Черния отмъстител още не се е появил, а срокът изтича след два дни. Какво смяташ да правиш?

— Не мога просто да се измъкна и да оставя децата в беда — отвърна тя тихо. — Иначе отдавна да съм напуснала града. Някой трябва да се грижи за децата, а Елеонор няма да се справи сама. За съжаление от другите кандидати нито един не прояви желание да вземе и децата заедно с мен.

— Разбирам. Може този недостатък на другите мъже да се окаже от полза за мен. — Той ѝ приготви сандвич със сирене.

— Алекс — каза тя умоляващо, — работата не е толкова, че не ми харесваш, а в това, че твърдо съм решила да се омъжа за определен човек.

— За твоя, ах, така странно изчезващ, Черен отмъстител.

— Да — отговори тя и пресуши чашата си. — Освен това има някои обстоятелства, които не са ти известни. Ако ги чуеш, веднага ще се откажеш да се ожениш за мен.

— Е, добре — каза той и напълни повторно чашата ѝ. — Готов съм да приема и най-лошото. Та какви ужасни новини си ми приготвила?

— Аз... аз вече не съм девствена — прошепна тя с наведена глава.

— Нито пък аз. Какво още?

— Алекс! Ти май не ме разбра. Казах ти, че се отдадох на друг мъж. Мога да се омъжа само за него.

— Искаш ли още малко сирене? И престани да ме гледаш, сякаш съм пълен идиот. Чудесно разбрах какво ми каза току-що. Зная също, че не си напускала малкото ни градче. Нека ти кажа, че има места по света, където съвсем не е необичайно омъжена жена да си има, освен това един или двама любовника.

— Наистина? — попита любопитно Джес. — В коя страна има такива жени?

Той я изгледа усмихнат.

— Смятам, че един мъж ще сбърка, ако вземе да обяснява на бъдещата си жена възможностите ѝ за съпружеска изневяра. Добре де, ти ми призна, че вече не си девствена. Предполагам, че Черния отмъстител има нещо общо с това.

Тя се изчерви.

— Да, той и аз...

Алекс вдигна бързо ръка.

— Предпочитам да ми спестиш свързаните с това подробности. Сигурен съм, че е станало през една лунна нощ и ти просто не си могла да устоиш на черната му маска. Опитай и този сорт. Не обичам жени, дето са кожа и кости.

Тя му позволи да ѝ приготви още един сандвич.

— Алекс — изпелтечи, — ти как... Искам да кажа, коя беше жената, с която за пръв път... така де, първата ти.

Той се облегна на лакти. Навярно пламъците, които го осветяваха отгоре, допринасяха тя вече почти да не вижда дебелия му корем, застрашаващ да сцеди жълтата копринена жилетка.

— Помниш ли Сали Хендерсън?

— Шивачката? — Тя вдигна бързо глава. — Но тя беше връстница на майка ми. Напусна града, още като бяхме деца. Алекс, ти лъжеш.

Той я погледна и хлапашкият му смях я накара да се отпусне и да се изтегне на пода близо до него.

— Сали Хендерсън — измърмори. — Та ти трябва да си бил малко момче.

— Достатъчно голямо, според мен.

— И оттогава не си имал друга? — попита тя, като го наблюдаваше внимателно. На тази светлина Алекс изглеждаше наистина много по-добре. Беше дошъл без онази отвратителна дълга перука, носеше друга, с гладко вчесана, напудрена коса, вързана на тила с черна копринена панделка. До този миг изобщо не ѝ беше правило впечатление колко привлекателен е контрастът между снежнобялата перука и черните му вежди.

— Е, имаше по някоя от време на време — изгледа я той ухилено през рамо. — Джес — добави, — мисля, че се държах ужасно арогантно, когато ме посетихте с Елеонор в стаята ми. Но не съм срещал жена с твоя талант да ме изкарва от търпение. Кой мъж би понесъл жената, на която току-що е направил предложение за женитба, да го нарече медуза?

— Ами заради децата.

— Какви деца? — попита той слисан.

— Ти само заради малките ми братя и сестри ме попита дали искам да се омъжа за теб. И защото баща ти иска да си намериш жена. Така ли е?

Алекс седна и се загледа в огъня. Мина известно време, преди да отговори:

— Наистина вече не мога да живея без твоите братчета и сестричета, които се увисват по мен и си бършат лепкавите пръсти в скъпите ми копринени костюми. Вчера Моли ми сви от гардероба най-хубавата перука, понеже ѝ трябвало гнездо за косче със счупено крилце. Самуел се настанява с мокри пеленки право върху новата копринена бродерия на Мариана. Филип се вмъкна днес в два часа сутринта в леглото ми, понеже чул шум, а тъй като другите деца не пожелали да спят без него, малко преди три всички се бяха събрали в леглото ми. Да, признавам, същинска наслада е да са ден и нощ наоколо ми, защото винаги съм изпитвал желание да имам нещо, което ти принадлежи.

Джес се загледа в пламъците. Боеше се да пророни дума. Много искаше да попита какво всъщност го е подтикнало да поиска ръката ѝ. Но не смееше. Наистина ли има желание да се ожени за нея? Погледна профила му, обърнат към нея. Откакто се бе завърнал в дома на баща си, никога не се бе държала мило с него и все пак прекараха заедно много часове и, колкото и да е странно, чувствуваше се дори малко

нещо привлечена от него. Първият мъж, по когото се бе заглеждала като девойче, беше от семейство Монтгомъри, а откакто имаше сили да държи мрежа, продаваше рибата пак на него. Помнеше майката на Александър, която я слагаше на стол до неговия и ги хранеше с мляко и курабии.

— Алекс — каза тихо, — какво ще стане с децата?

— Ще ги задържа — отговори той твърдо. — Каквито номера и да ми погаждат. Баща ми се грижи повечето време за Нат, а Мариана ще се заеме с момичетата. За мен ще останат само по-малките момчета. Сам ме следва навсякъде като угоена коледна гъска, а Филип...

— Не, попитах те за нашите деца.

Той седеше с гръб към нея.

— Ще трябва да почакаме малко, Джес — отговори ѝ тихо с безкрайно тъжен глас. — Аз още... не мога. Трябва да имаме търпение.

Докато го гледаше, седнал така с гръб към нея, Джес усети как сърцето ѝ откликна на неговото. На отблясъците на огъня виждаше само широките му рамене и енергичната брадичка, а добрите му думи продължаваха да звучат в главата ѝ. Помисли си колко често е спасявал от неволи нея и семейството ѝ, как се опря на англичаните, за да я спаси. Вместо с благодарност, беше му отвърщала само с лошо настроение и подигравки.

Седна и сложи ръка на раменете му, доближи устни до ухото му и докато той слагаше ръката си върху нейната, прошепна:

— Алекс, много ти благодаря за всичко, което направи за мен. За огромното търпение, което проявяваш към децата, за начина, по който понасяш лошото ми настроение.

Наведе се толкова близо до раменете му, че можеше да го гледа в очите. Лицето му наистина е хубаво, помисли си, наведе се импулсивно още по-напред и го целуна по устата.

Но той извърна бързо глава и устните ѝ докоснаха крайчеца на неговите.

Тази реакция събуди съчувствието ѝ. Беше му напомнила навярно за времето преди тежкото заболяване.

Тя го потупа по ръката.

— Всичко е наред, Алекс. Нищо не ме притеснява. Нали те разбирам. Ще се омъжа за теб. Ако до вторник в полунощ той не се яви

и не ми направи предложение, в сряда ще се омъжа за теб.

Като се имаше предвид колко е дебел, Алекс се движеше с учудваща бързина. Преди Джес да премигне, вече стоеше пред нея с ръце на хълбоците.

— Ако не направи какво? — изкрещя той. — Значи в деня преди сватбата трябва да чакам до полунощ, за да разбера дали имам годеница или не, така ли? Отиде твърде далече, Джесика. Можеш да си въобразяваш, че си най-желаната жена на света, но има и други хубави жени.

Тя също скочи и също сложи ръце на хълбоците.

— Хубави жени ли? В най-добрия случай такива, дето биха те взели за парите ти. Че за какво друго? За хубостта ти? Или защото си невероятен любовник? Но дори с всичките си пари няма да намериш друга. Била съм винаги честна с теб. Винаги съм ти повтаряла, че искам Черния отмъстител за мъж. Ако дойде да ме вземе, ще бъде негова.

— Ако ли пък не дойде, аз ще съм ти резервата, така ли?

— Някой да ми е предоставял избор, Алекс? — отвърна тя вече по-примирително и се приближи към него.

Александър вдигна от пода още мокрото си копринено палто и го наметна през рамо.

— Как можеш да си толкова глупава и да обичаш мъж, който се появява само от време на време? Мъж, който не иска нито да назове името си, нито да си покаже лицето?

— Не съм казала, че го обичам.

Алекс се вцепени.

— Ако не е любов, какво тогава? Плътска наслада?

— Не, аз... не зная. Той ме обича. Имаме еднакви цели, еднакви разбирания. Не бях срещала мъж като него. Мисля, че мога да го обичам.

Александър отиде до вратата, там се обърна още веднъж.

— Ще можеш да обичаш и мен, дявол да те вземе — изръмжа и излезе навън, в дъжда.

Тя гледа известно време втренчено във вратата.

— Любов ли? — прошепна. Александър влюбен ли е в нея? По неизвестна причина тази мисъл съвсем не ѝ беше неприятна. Тя си засвирка тихичко, качи се на таванчето и се пхна в студеното легло.

Алекс гребеше сено за постелка на врания си кон.

— Знаех си, че тук ще те намеря — възкликна със смях Ник. — Чуя ли вкъщи гневния ти глас — продължи с тънка подигравателна усмивка, — зная къде да те открия.

Алекс продължи известно време мълчаливо да работи.

— Елеонор не ти ли създава достатъчно грижи? — изръмжа той.

— Поднесох ѝ днес нещо, което трудно ще смели — отговори самодоволно Ник. — Така ѝ погълна вниманието, че забрави дори името на сестра си. А ти ще се ожениш значи утре сутринта за твоята възлюбена госпожица Джесика, така ли?

— Някой ще се ожени за нея — отговори Алекс и донесе вода на коня. Както му стана навик, на острова работеше, както и днес, гол до кръста, за да се възстанови от запарващите, подплатени с възглавници дрехи.

— Брачната нощ с тази дива котка ще е незабравимо събитие.

Алекс хвърли на Ник мрачен поглед.

— Не мога да спя с нея и ти го знаеш. Веднага ще забележи, че не съм дебел и ще се досети защо е трябвало да се маскирам.

— Можеш да ѝ кажеш истината.

— На Джесика? — изсумтя Алекс. — Та тази жена няма капчица разум. Сигурен съм, че ще ми грабне маската и ще извика адмирала на дуел. Освен това има си и предимства — добави ухилен, — ако наистина не ме обича. Ще улесни ролята ми. Защото прекара ли с мен няколко нощи, сигурен съм, че ще почне да ме гледа с други очи. А хората ще проумеят, че не съм слабакът, за който им се представям.

— Решил си значи да се ожениш, но да не спиш с нея? — изпъшка Ник.

— О, разбира се, че ще спя с нея, но като Черния отмъстител. Алекс ще я храни и ще търпи проклетите сополанковци, а Черния отмъстител ще ѝ се наслаждава.

— Поради което Джесика ще мисли, че нарушава брачния обет.

— Е, само известно време. Докато не реша, че е безопасно да ѝ открия двойната си роля. Пък може и да замина за Бостън, уж да се лекувам. Алекс ще се върне елегантен, а Черния отмъстител ще изчезне завинаги.

— Дано всичко стане, както си го представяш. Свърши ли си работата тук? Нощем ми е доста неудобно на този остров.

— Черния отмъстител ще те закриля — изрече Алекс с толкова дълбок бас, че Ник високо се разсмя.

После двамата се върнаха с лодката на сушата.

Алекс чака цялата вечер Джесика да дойде и поне да се извини за приказките си предишния ден. Но надеждите му останаха напразни.

Елеонор влезе в гостната.

— Слава богу, вече всички са в леглото — въздъхна. — Джес появи ли се?

— Не — измърмори Алекс и впери поглед в празната си кафена чаша.

— Приготвил си всичко за венчавката утре, нали? — Той кимна мълчаливо.

Елеонор го потупа по ръката:

— Всичко ще си дойде на мястото, Алекс. Джесика не е глупава и някой ден ще разбере колко си добър. Трябва само да проявиш търпение, докато ѝ дойде умът в главата.

— Не съм сигурен, че ще го доживея. Мислиш ли, че сега е с Черния отмъстител?

— Мисля, че си седи вкъщи, цупи се и се надява Черния отмъстител най-сетне да я посети.

Алекс удари с юмрук по масата.

— Не желая тя да се среща с него. Ако я посети тази нощ, сигурен съм, че утре няма да се омъжи за мен.

Елеонор хвана ръката му.

— Не съм чак толкова сигурна. В живота има и други важни неща, освен раждането на деца — каза тя и цялата пламна.

— Не и за млада и здрава жена като Джесика — отвърна ухилен Алекс.

— Жена, която ми е помагала години наред да храня седем деца, да ги обличам и да им създавам дом? — възрази му с висок глас Елеонор. — Подценяваш я. — Елеонор се озърна. — Да знаеш къде е Нат? Би трябвало да е вече в леглото.

— Изпратих го при Джес. Да я пита дали има нужда от нещо.

— О, не! — изсумтя Елеонор. — Пратил си Нат при Джес? Не знаеш ли, че той я боготвори? Достатъчно е тя да пролее само една... — Елеонор не довърши, защото видя колко разстроен е Александър. — Ако на Джес ѝ мине наистина глупава мисъл през главата като тази да избяга, например, Нат ще ѝ помогне, Алекс — каза тя и стана от масата. — Трябва да последваш Натаниел и да разбереш какви ги върши.

Алекс се надигна пъргаво от стола и чак тогава си спомни, че е предрешен.

— Не ми се излиза на този студ. Май всеки миг може да завали. Знаеш как ме намокри снощи. Не можеш ли да пратиш някой друг? Някое яко момче като Ник?

— Николай е май прекалено здрав. Не, Алекс, с тази задача трябва да се заемеш сам. Кажи да оседлят коня на баща ти. От месеци не е яхван.

— Този дявол?

— Вземи тогава ата на Адам. Само, за бога, върви.

Алекс се опита пак да протестира, но тревожният глас на Елеонор го избути от стаята. Излезе от къщата и отиде в обора. За щастие никой не видя как мълниеносно оседла коня на баща си. Прекоси покрайнините на града и препусна в бърз галоп през дъжда към къщурката на Тагъртови.

Натаниел спеше на пода с наполовина изядена ябълка в ръка. Огънят в печката догаряше.

— Нат, къде е Джесика?

— О, здравейте, господин Алекс — каза Натаниел и взе да си търка сънените очи. Седна и захапа ябълката.

— Къде е Джесика? — повтори въпроса си Алекс.

— Тя много плака за Черния отмъстител, та затова ѝ казах.

— Какво си ѝ казал?

— Ами че лагерът на Черния отмъстител е на Острова на призраците и че там крие коня си.

Алекс загуби дар слово. Зяпаше момчето с отворена уста.

— Ама не ѝ казах, че ти си Черния отмъстител.

Алекс се строполи тежко на една табуретка.

— Кой друг, освен теб знае? — едва успя да прошепне.

Натаниел преглътна бързо и кръстоса пръсти на гърба.

— Само аз. И Сам. Издебнахме те... Тъй де, аз те издебнах, исках да кажа, Сам си спеше на гърба ми. Мисля, че Сам затова толкова те обича. Ама не се тревожи. Той не може да говори.

— Но ти можеш, малки шпионино. — Алекс придърпа Нат плътно към себе си. — Заслужаваш да ти нашаря задника с каиша. Откога знаеш?

— От второто нападение.

Алекс се облегна на зиданата печка.

— Знаеш го толкова отдавна и не си казал никому?

— Казах на Джесика — отговори Нат, избягвайки прекия отговор.

Алекс изглежда момчето с известно уважение.

— Издал си й значи най-напред, че лагерът на Черния отмъстител е на Острова на призраците, така ли? — поиска с тих глас да се увери.

Нат извърна поглед.

— Беше толкова тъжна. Искаше да поприказва с теб още веднъж, преди да ти стане жена.

Алекс се смая — това момче беше достатъчно интелигентно, за да различи двамата мъже, които Алекс въплътяваше, и да запази тайната за двойствената му роля.

— Добре де, Черния отмъстител ще я посети тази нощ. Но искам ти сега да се прибереш и да успокоиш Елеонор. Тревожи се за теб. Кажи й, че съм тръгнал да търся Джесика.

Момчето кимна сериозно.

— И нито дума на Елеонор за Острова на призраците.

— Разбира се — заяви тържествено Натаниел. — Ако много хора научат тайната ти, англичаните могат да те заловят и да те убият.

На Алекс му се видя твърде унижително животът му да е в ръцете на деветгодишно момче. Но Нат беше нарушил мълчанието само заради любимата си сестра.

— Хайде, прибирай се — каза благо Алекс. — Кажи на Елеонор да ти даде парче ябълкова торта. И чаша хвойнова бира — добави засмян Алекс... Ако някой е заслужил днес чашка, това несъмнено си ти.

Нат така се ухили, че устата му стигна от едното до другото ухо.

— Само така, сър! — каза и излезе в дъжда.

— Джеси — чу го тя да я вика. — Джеси!

Джесика си избърса сълзите и хукна слепешката, завладяна единствено от мисълта, че тича към него. Кракът ѝ се заклеши в чепат клон. Опита се припряно да го измъкне.

— Не, Джесика, внимавай — чу го да казва и в следващия миг вече лежеше в прегръдката му. Той я целуваше жадно и устните му сякаш бяха едновременно навсякъде по лицето и по врата ѝ, притискаше я към себе си, сякаш никога нямаше да я пусне. Тя заби пръсти в мускулите над ребрата му.

— Джеси — каза с глас, в който се смесваха учудване и смях, — липсвах ли ти?

Тя толкова се радваше да го види, че леката подигравка в гласа му не я нарани.

— Не исках да те притеснявам — прошепна. — Ти си победоносен отмъстител. Беше великолепен, когато пръсна позивите. Ти върна на хората надеждите им. Ти...

Той прекъсна с целувка потока от думи, а когато дъхът ѝ секна, коленичи и освободи глезена ѝ от клона. После я вдигна на ръце и я занесе зад дървената преграда, където връзваше коня.

— Обещай ми никога вече да не идваш тук.

— Как разбра, че съм тук? Нат ли ти каза?

Той сложи показалец на устните ѝ.

— Още ли не си се досетила, че те наблюдавам и винаги зная къде отиваш?

— Значи си видял и онези мъже, застанали пред къщи? Знаеш, че трябва да се омъжа. Ти ще...

Той пак я целуна и почна да ѝ развързва корсажа. Дългите му тънки пръсти се плъзнаха под кърпата и бавно я издърпаха.

— Толкова много хубост и толкова хлабаво вързана дрешка — измърмори и зарови лице в гърдите ѝ.

Джесика се облегна на купата сено, остави ръцете и устните му да се плъзгат по тялото ѝ. Той разкопча бързо роклята и гърдите ѝ бяха във властта на ръцете и погледите му. Усети горещите му пръсти върху хладната си кожа.

Той я вдигна пак и докато я целуваше, смъкна роклята от раменете, после бельото — тя лежеше сега гола до кръста.

Само в този мъж имаше доверие и в никой друг на света. Само в неговите прегръдки се чувствуваше сигурна, ако изобщо можеше да позволи някому да има власт над нея.

Сега тя почна да докосва тялото му, издърпа копринената риза, за да усети кожата му под пръстите си. Той побърза да се освободи от трикото, за него беше сякаш нещо най-естествено да се показва гол.

Сложи я да легне на сеното, смъкна ѝ бързо полата по закръглените бедра, устните му следваха пръстите и спряха за миг да нацелуват опитно меката закръгленост на дупенцето ѝ. Целуваше коленете ѝ, прасците, ходилата, а когато устните му се впиха пак в нейните, не носеше вече нищо, освен маската си.

Джесика задиша учестено, усетила кожата му до своята, и как дългите му крака се търкат в нейните.

Когато той проникна в нея, тя не изпита болка, а само радостна възбуда. Желаше го и беше готова да му го покаже.

Той се засмя от удоволствие, усетил нетърпението ѝ, претърколи се с нея в сеното, докато тя се озова над него. Усмихна се, когато зърна на лицето ѝ радост и учудване. Известно време ѝ помагаше в движенията, после се претърколи пак в сеното и легна върху нея. Сега вдигна краката ѝ, накара ги да обгърнат бедрата му. Вдигна високо задничето ѝ, почна да прониква все по-дълбоко в нея.

Забрави да я гледа, мислеше вече само за собственото си удоволствие. Проникна дълбоко в нея, а тя изви гръб, за да приеме последните му, силни тласъци.

Тя стигна с кратък, остър вик до върховния миг, после долепи отворена уста към горещата кожа на рамото му.

— Джеси, любима — прошепна той, притискайки силно потното ѝ тяло към своето.

Мина доста време, преди Джесика да усети, че краката ѝ се вдървяват и да се раздвижи, за да облекчи мускулите си. Но Черния отмъстител не искаше да я пусне.

— Студено ли ти е, миличка? — прошепна.

— Не — отговори тя и целуна ръцете му, обгърнали раменете ѝ така, сякаш се боеше тя да не се опита да го напусне. — Мислех, че вече няма да те видя — измърмори, отпусната и сънena. — Мислех, че онова, което се случи преди малко, няма да се случи никога вече.

Александър ще се почувства наранен, но все ще намеря начин да го успокоя.

Той помълча, заровил лице в косата ѝ. После повтори:

— Александър.

— Да — каза тя със замечтана усмивка в здрача. — Ще се наложи да кажа на Алекс, че не мога да се омъжа за него.

— Да се омъжиш? — попита слисано Черния отмъстител.

— Преди малко каза, че непрекъснато ме наблюдаваш. Значи знаеш за заповедта на адмирала. Утре трябва да се омъжа. Отказвах, докато беше възможно аз да решавам. Но после Алекс ми предложи, известно време мислех, че се налага да се омъжа за него. Но и ти си съгласен да вземем децата при нас, нали?

Черния отмъстител продължи да я прегръща.

— Джеси, не мога да се оженя за теб.

— Да, разбирам, че не можеш да застанеш пред олтара с тази маска. Ще кажа на всички, че съм се запознала с теб по време на риболов. Ти току-що си се завърнал от далечно плаване. Така никой няма да заподозре, че ти си Черния...

— Джеси, не мога да се оженя за теб.

— Заради Алекс? Той знае за теб, той е способен да прояви разбиране. Ще му стане ясно, че...

— Джеси, моля те. Не усложнявай нещата. Не мога да се оженя за теб.

Когато думите, вече повторени, стигнаха най-сетне до съзнанието ѝ, тя се опита да се дръпне, но той я държеше здраво.

— Пусни ме — заповяда тя със стиснати зъби.

— Джеси, трябва да разбереш, че има причини, които ми забраняват да се оженя за теб.

— Само една — каза тя, като се опитваше да се отскубне. — Достатъчно е да ми посочиш само една.

— Трябва да ми имаш доверие.

— Ха! — Тя отметна глава, за да може да види очите му. — Вече разбирам какво представлявам за теб. Женен си? Имаш деца? Какво ли зная за теб? Била съм ти явно много лесна плячка. Присмиваш ли ми се с приятелите си? Колко жени имаш, освен мен...

Той я целуна по устата и я пусна едва когато престана да се дърпа.

— Джеси, имаш право да ми се гневиш. Заслужавам да ме упрекваш. Но те моля да повярваш, че те обичам, само теб и никоя друга.

— Тогава направи така, че да не съм принудена да се омъжа за друг.

— Монтгомъри е импотентен.

Мина време, докато тя проумее какво иска да каже.

— Мръсничко! — изсумтя ужасена. — Допускаш значи, че мога да се омъжа за Алекс само защото е неспособен да върши нещо, което ти владееш до съвършенство?

— Не бих понесъл друг мъж да те докосва. Джеси, обичам те.

Тя се опита да го отблъсне, но той я беше притиснал здраво в сеното. Изглежда го със святкащи от гняв очи.

— Александър е имал право. Според него ти не струваш кой знае колко като Отмъстител, а сега се съмнявам дали и като мъж си нещо много повече.

— Но потвърди току-що мъжествеността ми — възрази невъздържано той. — Хайде да не се караме, Джеси. — И той почна да я целува по шията.

— Така — заяви тя с леден тон, — ще допуснеш значи да се омъжа утре за друг.

— Нямах избор. Уестморланд ти е поставил ултиматум, а аз не мога да се оженя за теб. Щом трябва да е друг, Монтгомъри е най-добрият избор. Той поне няма да те пипне.

Тя се престори, че вече не се брани, но щом усети, че прегръдката му се отпуска, веднага се отърколи по-надалеч.

— Както и ти — допълни тя цинично.

— Джеси! — Той протегна ръце към нея.

Тя награби дрехите си, но едва не омекна пак, като зърна на лунната светлина великолепно то му голо тяло. Все пак мисълта за онова, което току-що ѝ каза, пришпори гнева ѝ. Тя навлече бельото.

— Да не си въобразяваш случайно, че ще се омъжа за друг, а нощем ще се измъквам тайничко, за да лежа в прегръдките ти?

— Джеси, ти не обичаш Монтгомъри.

— Възможно е, но той беше добър с мен по начин, който ти, с цялата си нафукана смелост, никога няма да проумееш. — Стоеше неподвижна, само по бельо, окъпана в лунна светлина. — И нека се

разберам добре, тази нощ е единственият ти шанс. Само сега и никога вече. Ако се омъжа утре за друг, онова, което се случи днес, никога няма да се повтори.

В следващия миг Черния отмъстител вече беше на крака и притискаше голото си тяло към нейното.

— Искаш да живееш като калугерка? Как ще се чувстваш след седмица, ако се промъкна в спалнята ти?

— В нашата спалня, моята и на моя съпруг.

Той ѝ се усмихна.

— Хващаш ли се на бас, че Александър Монтгомъри няма да спи до теб? Даже ако легнеш върху него и го притиснеш с цялата си тежест.

— Александър е добър човек. Та не споменавай, ако обичаш, името му. Това последната ти дума ли е? Значи няма да се ожениш за мен?

— Не мога. Ако имаше и най-малка възможност, щях да го сторя. Но ще те посещавам, Джесика. Ти също можеш да идваш тук, когато поискаш да ме видиш.

Тя навлече гневно роклята.

— Не. Утре ще дам клетва за вяност и мисля да я спазвам.

— Няма да я сдържиш — отговори той с многозначителна усмивка.

— Представа нямаш на какво е способна една Тагърт.

Сватбеният ѝ ден се развиделяваше, навъсен, облачен и дъждовен. Светът изглеждаше не по-малко безутешен от чувствата на Джесика. Беше вирнала брадичка и се опитваше да не мисли за думите на Черния отмъстител. Но не беше готова да играе ролята на трагическа героиня, влюбена в един, омъжена за друг. От днес ще пропъди Черния отмъстител от мислите си. Още докато си го обещаваеше, чу недоверчив смях откъм друго кътче на съзнанието си.

Елеонор ѝ помогна да облече морскосинята копринена рокля, принадлежала някога на майката на Александър, после ѝ заповяда да седи мирно, докато тя се погрижи за сватбената закуска.

Елеонор не се и помъчи да завърже разговор със сестра си за предстоящата сватба, пък и Джесика нямаше настроение да говори за това.

Когато се озова сама в стаята на Адам, изведнъж я обзе тревога и си помисли, че иска да си поприказва все пак преди сватбата с Александър. Надникна през прозореца, видя, че наблизо няма никой и си проправи през задния двор път през трънака към стаята му. Когато мина край прозореца на Соьер, надникна за миг и видя при него Нат, който помагаше на стария човек да се облече. Нат понечи да иде до прозореца, но Соьер задържа насила брат ѝ за ръката и ѝ кимна. Тя отвърна на поздрава му и продължи към стаята на Александър.

Учтиво, доколкото го позволяваха обстоятелствата, почука на прозореца. Не получи отговор, отвори прозореца и се прекачи в стаята.

— Алекс — извика тя, но и сега не получи отговор. Седна в едно кресло и зачака. Той влезе от съседната стая, издокаран в костюм от яркочервена коприна, целият на цветя и клонки в по-тъмно червено, до него роклята ѝ изглеждаше направо мизерна.

Като я видя в креслото, лицето му неволно просия от радост, но миг по-късно стана объркано и ядосано.

— Не бива да седиш в стаята ми. Не си ли чувала, че ако годениците се видят пак преди сватбата, това носи нещастие?

— Искях да ти кажа, че тази нощ бях с Черния отмъстител.

Алекс се любуваше на костюма си пред огледалото.

— Мога да си представя колко трудна е била за тебе тази нощ. Изненадан съм да те сваря на сутринта у дома. Той не те ли вдигна на черния си кон, за да те отведе в златния си замък?

— Алекс, не съм дошла да се караме, а да поговорим. Искях да ти кажа, че ще спазвам свято брачната клетва. Аз няма... — Тя преглътна мъчително. — Няма никога повече да го видя.

Алекс стоя един миг неподвижно, загледан в нея. Тя не можеше да отгатне мислите му.

— Ела с мене, Джес — каза и я преведе през вратата между двете съседни стаи.

— Моята стая е била някога детска, но когато по-големите ми братя и сестри я напуснаха, задържах я за себе си. Майка ми спеше тук, когато някое от нас, децата, се разболееше. Наредих да я приготвят за теб. Имаш собствена спалня.

Джесика се огледа в малката стая, чудесно мебелирана с легло, гардероб, скрин и стол. За пръв път през живота си щеше да има стая само за себе си.

— Алекс, ти си много добър към мен. По-добър, отколкото заслужавам. Кълна се да ти бъда добра съпруга.

— Всеки ден прясна риба на масата? — попита той с усмихнат поглед.

Тя също му се усмихна.

— И по едно дете във всяка стая. Алекс, може ли да премеря този костюм? Червеният е любимият ми цвят.

Костюмът ѝ беше, разбира се, много широк, но от него косата ѝ заблестя, а бузите ѝ придобиха топъл оттенък. Той застана зад нея и докато тя се гледаше в огледалото, сложи ръце на раменете ѝ.

— Джес — каза нежно, — ще ти купя дрехи, от които не би се засрамила и принцеса. — Помълча малко и продължи: — Дрехи, достойни за моята жена. Ще ти бъда добър съпруг, колкото мога по-добър.

Виждаше само лицето му. Перуката му беше в сянка, а крещящият шарен костюм не загрозяваше хубостта на лицето му. Обърна се съвсем спонтанно към него, съвсем естествено реагира и Алекс, като доближи лицето си към нейното.

Устните му вече почти докосваха нейните, когато тихият смях на Николай им попречи.

Александър се дръпна от Джес, като да беше отровна. Ник се засмя покровителствено на младоженката в яркочервен костюм.

— Сестра ви реши, че сте избягала — каза Ник на Джес.

Джес съблече костюма на Александър и понеже той не пожела да се приближи толкова близо до нея, че да го поеме, сгъна го внимателно и го сложи на леглото. Господи, току-що за малко не целунах Александър Монтгомъри, помисли си ужасена. Черния отмъстител ѝ предрече, че ще ѝ е невъзможно да живее като монахиня. Но Александър? Тя се усмихна на абсурдността на тази мисъл и излезе от стаята.

В коридора срещна Елеонор. Лицето ѝ беше преbledняло от гняв.

— Помислих, че в последния миг пак си решила друго — каза тя.

— Имам ли избор? Предложи ми алтернатива и ще я грабна с две ръце.

— Хм! — изсумтя Елеонор. — Не можеш да намериш по-добър съпруг. Ама си твърдоглава, та не го проумяваш.

— Сигурно ще мога, докато спи, да изпробвам всичките му костюми.

Елеонор хвана сестра си за лакътя и я повлече към предния салон, където щеше да стане венчавката.

Церемонията не продължи дълго. Когато венчавката свърши, Джес вдигна към Алекс бузата си, за да я целуне. Той миришеше на канела. Още едно дете, за което ще трябва да се грижа, каза си тя.

Въпреки че беше брак по принуда, по нареждане на омразния генерал Уестморланд, беше все пак сватбата на един Монтгомъри и за гостите беше сложена пребогата трапеза. Е, тук-там си шушукаха, че е наистина ужасно млада и хубава жена като Джесика да бъде пожертвана на дебел, женствен и болнав мъж като Александър. Мъжете мърмореха нещо за властта на парите, а жените смятаха, че златото е лош партньор в леглото.

Неколцина мъже, които се опитваха да поразвеселят Джесика, ѝ пошепнаха, че с удоволствие ще ѝ дават онова, което Александър явно няма да може.

Адмирал Уестморланд дойде за малко да честити на младоженците, сякаш изобщо не бе станал причина за нежеланата венчавка. Джесика вече зина да му каже какво мисли, но Алекс я стисна здраво за ръката и благодари на адмирала.

— Пъзльо — изсъска Джесика на Александър, обърна се и се усмихна лъчезарно на двама хубавци.

— Джес — понечи да се оправдае Алекс, но тя се настани между двамата млади мъже и направо го заряза.

Като се стъмни, Елеонор откъсна насила Джесика от един русокос красавец и я поведе по коридора към спалнята на Александър.

— Ама тъкмо взе да става интересно — разсърди се Джес.

— Можеш да се развличаш със съпруга си.

— Като броя цветчетата по новия му костюм? Ох, Елеонор, причиняваш ми болка. Напоследък взе да ми писва от настроенията ти.

Елеонор мълча, докато стигнаха вратата на Александър.

— Това е подарък от Мариана — каза там и вдигна високо бяла памучна нощница с деколте, украсено с широка дантела.

— Необходимо е повече от една нощница, за да се пораздвижи кръвта на Александър — вдигна Джесика очи към тавана.

— Я престани! — изсъска Елеонор. — На Александър нищо не му липсва, пък и положението ще се оправи, ако го понасърчиш.

— Да го насърча за какво? — попита припряно Джес. — Виж какво, ние с Алекс сме се разбрали. Това е брак по разум. Нали го чу: трябвала му жена да поддържа къщата в ред. Нещо по-различно от този недодялан, шпиониращ руснак, който... Ох! Искам да сваля корсета, Елеонор, не да го стегна още.

— Ще оправиш значително положението, ако гледаш на Александър като на мъж. Сега той е твой съпруг и трябва да се държиш с него като с такъв. Вдигни ръце и облечи това, а сега се пъхни в леглото, за да ти наглася косата.

— Алекс е наредил да ми сложат легло в другата стая.

— Но тази нощ ще лежиш в това. Джесика, чуй ме сега добре. Алекс има нужда да бъде само малко насърчен. Налага се да приложиш към него някои женски трикове. — Тя изгледа заплашително сестра си. — И да не си посмяла да му повтаряш, че е дебел, че можеш да го разиграваш както си искаш и мразиш дрехите му. Бъди мила с него. Вече е твой съпруг.

— Добре де — изпъшка Джесика. — Ще спя тук. И без туй не обичам да спя сама.

Елеонор целуна сестра си по бузата.

— Няма да съжаляваш — каза и излезе от стаята.

Само след миг Джес вече спеше, но се събуди, когато Александър влезе в стаята. Видя го как се разхожда напред-назад, а дебелият му корем хвърля на слабата светлина огромна сянка. Той запали свещ и като зърна Джесика, пое шумно въздух.

— Какво правиш тук? — попита смаян.

Тя усети как гневът се надига в нея.

— Оженихме се тази сутрин, ако случайно си забравил.

— Мислех, че вече спиш в собственото си легло — каза той малко ядосано.

Тя стисна длани и сладко му се усмихна. Никак не ѝ хареса, че се държи с нея като с нежелан гост.

— Александър, това е първата ни брачна нощ.

— Да, зная — отвърна той хладно. — Но съм капнал, боли ме главата и искам да спя.

Наистина изглеждаше уморен. Очите му бяха зачервени, лицето му изпотено. Тя отметна юргана, стана и сложи ръце на раменете му.

— Мога да ти разтрия врата, за ти мине болката. Ела при мен в леглото и аз...

Млъкна, защото Алекс я притисна яко към дюшека.

— Върви си в стаята — кипна той. — Вече ти казах, че искам да спя. И то сам, разбра ли ме най-сетне?

— Добре — каза тя, безпомощна и объркана от гнева му. — Не исках да ти напомням за миналото, Алекс. Искам да кажа, за времето, когато още си бил... нали разбираш.

Александър ѝ беше обърнал гръб.

— Тръгвай — каза дрезгаво, — моля те, върви си.

Джесика отиде сърдита в стаята си и се сгуши под юргана. Веднага заспа, но нещо пак я събуди. Седна в леглото.

— Алекс? — попита тя, чула съвсем наблизо някакъв шум.

— Аз съм — каза нечий дълбок и решителен глас, който тя познаваше твърде добре.

В следващия миг Черния отмъстител беше вече над нея, посегна да ѝ свали нощницата, зарови пръсти в косата ѝ, почна да я целува по

врата и лицето. Беше като прегладняло животно. Той я желаше, имаше нужда от нея.

В първия миг Джесика се вкопчи в него, защото го желаше не по-малко.

Но когато вече почти ѝ беше свалил нощницата, тя се опомни и си даде сметка коя е сега.

— Не, не, не! — възпротиви се тя и го отблъсна. — Аз съм омъжена жена. Върви си!

— Джеси — прошепна той страстно, — дойдох да ти подаря тази брачна нощ.

Тя го отблъсна с все сила.

— Ти не участваше във венчавката, затова сега не можеш да ме имаш. Казах ти го, но ти не пожела да ми повярваш. А сега изчезвай, преди Алекс да се е събудил.

— Хърка така яко, че изобщо нищо не чува. Джеси, моля те!

— Изчезвай от стаята ми! — заповяда тя енергично, но съзнаваше много добре, че още малко и ще му отстъпи. — Ако не се махнеш веднага, ще викам. Заловят ли те, ще те обесят.

— Джеси, не говориш сериозно. Този мухльо Монтгомъри няма никога да спи с теб. Или искаш да прекараш живота си сама в това легло?

— Щом трябва. Тъй или иначе за нищо на света няма да слагам в това легло рога на съпруга си. Ако до половин минута не се ометеш, ще викам.

Той се изправи в цял ръст пред нея, с черните дрехи и с маската на лицето беше сякаш само сянка в тъмната стая.

— Ще проверя дали и след седмица ще разсъждаваш по същия начин. Дали ще ми се опъваш и след като слабосилният ти съпруг почне да те пренебрегва нощ след нощ?

— Няма да ти се дам, дори ако ме пренебрегва години наред.

Той се разсмя, а Джесика осъзна колко неубедително е прозвучал гласът ѝ. Той я целуна леко по бузата, прекачи се през прозореца и тутакси изчезна. На хоризонта вече се развиделяваше, когато тя престана да се върти в леглото и успя да задреме.

Силната ръка на Ник, разтърсваща Алекс за раменете, събуди новоизпечения съпруг.

— Баща ти ме викна преди малко. Иска да го занеса в гостната, а сестра ти ми довери, че имал намерение да те посети в спалнята. Желаете да види младоженците заедно в леглото.

Алекс кимна сънено и се надигна, преди Ник да затвори зад себе си вратата. Изтегна се, докосна с пръсти юргана, измъкна от скрина дълга нощница, а от гардероба перуката с най-дългите къдрици.

Понечи да я сложи, но си спомни мъчителните преживявания от вчерашния ден. Първо, за малко да целуне Джеси и така да се издаде. За щастие Ник го предотврати навреме. След венчавката можеше да мисли само за това, че сега Джесика е негова до края на дните му. Изпитваше за пръв път това гордо собственическо чувство: толкова искаше да я изведе от къщи, да покрие лицето ѝ с воал и да я има само за себе си. Не искаше да допусне друг мъж да я види или да говори с нея.

Боеше се, че е способен просто да я отвлече, ако се приближи твърде много към нея. Значи трябва да стои по-надалеч. Разстояние, на което може да долавя аромата на косата ѝ, е вече опасно за него.

Въпреки това му се наложи да стои и да гледа как един след друг мъжете я канят да танцуват. Беше негова съпруга, но и не беше. Не можеше да я държи здраво в обятията си, дори да я докосва, трябваше да се преструва на уморен и равнодушен, въпреки че толкова искаше да ѝ докаже, че всъщност гори от желание да действа.

Въздъхна с облекчение, когато Елеонор я отведе, но като си представи какво правят двете сега, отново изпита жестока мъка — знаеше, че приготвят Джесика за неговото легло.

След като отведоха Джесика, той остана още часове в гостната. Всички си бяха вече легнали, Алекс беше сам в стаята. Въздържа се да пийне дори от бирата, защото се боеше, че алкохолът може да отслаби волята му. Беше си внушил, че онова, което върши, е от полза за неговата страна, а личните му терзания са жертвата, която Америка заслужава.

Но когато се прибра най-сетне в спалнята и намери там Джесика да лежи с нежни и сънени очи в неговото легло, за малко не предаде отечеството. Разбра, че трябва да я прогони час по-скоро от стаята си, преди да е изгубил самообладание.

Искаше да възнагради Джеси за грубостта си, като се появи пред нея преоблечен като Черния отмъстител. Но това котенце имаше

дяволски инат. Изхвърли го, без това да й струва кой знае какви усилия.

Стоеше сега тук, принуден да се подложи на нови мъчения. Баща му пожела да посети младоженците в общата им спалня. Очакваше естествено да види двамата в общото легло. Алекс изруга тихичко, докато си нагласеше перуката. Баща му иска да знае дали калпавият му син е изпълнил съпружеските си задължения. Алекс провря свити юмруци през ръкавите на нощницата. Сойер никога не би посетил Адам или Кит, за да разбере как са прекарали нощта с избраниците си. Не и любимите си синове.

Отвори бесен вратата към стаята на Джесика. Като видя главата и, която едва се подаваше над юргана, забрави и Америка, и баща си.

Джес се обърна и вдигна очи към него.

— Алекс, какво... какво търсиш тук?

Страхът в гласа ѝ охлади значително устрема му. Той отпусна ниско рамене, изпелтечи плачливо:

— Ник току-що ми каза, че татко е пожелал да посети новобрачните в спалнята им. Баща ми копнее за внучета и не искам да помисли, че е невъзможно. Та би ли дошла оттатък в моето легло? — Той се обърна рязко и се върна в стаята си.

Джесика го стрелна с поглед в гърба. За миг беше помислила, че е разбрал за нощното посещение на Черния отмъстител в стаята ѝ. Испита облекчение, че нищо не знае.

Лежеше тихо и си мислеше как Алекс бе стоял до леглото ѝ. Изглеждаше винаги много по-добре, когато не носеше някой от смехотворните си костюми. Докато прекосяваше в дългата нощница стаята ѝ, не се виждаха нито дебелият му корем, нито тлъстите бедра. Странно, че досега не е забелязала колко е широкоплещест. Скочи от леглото, тръгна към вратата между двете стаи и, покорна на някакъв инстинкт, се погледна в огледалото. Взе гребен и понечи да си среши косата, но после промени решението си. Косата ѝ остана чорлава, но очите ѝ заблестяха очакващо.

Влезе в стаята на Александър.

Той лежеше под юргана, издут над дебелия му корем, и не поглеждаше към нея. Колко гъсти и дълги са миглите му! Странно, че досега не ѝ е направило впечатление.

— Няма ли да ме поканиш в леглото си? — попита съвсем тихо и му се усмихна.

Алекс сякаш се поколеба, преди да отметне леко юргана, за да легне до него. Дръпна се, колкото беше възможно, сякаш не биваше да се допира до нея.

Тя се понамести в леглото.

— Алекс — каза, — мисля, че дюшекът ти е много по-добър от моя. — Погледна го, но той лежеше почти залепен за стената, вдървен като корабна мачта и вперил поглед в тавана.

— Мисля, че трябва да се държим като влюбена двойка. — Приблужи тяло към неговото, но последицата беше, че той сякаш още повече се скова. — Алекс, съвсем не изглеждаш толкова зле. — Докосна с пръст бузата му. — Нали помниш деня, когато насочи пистолетите към Питмън и спаси къщата ни от опожаряване — онази нощ ти се държа като много храбър мъж.

Александър притисна ръце към хълбоците си и изобщо не я погледна.

Тя се приближи още повече и притисна тяло към неговото.

— Алекс — каза меко, прокарвайки пръст по брадичката му, — беше толкова добър с мен и семейството ми. Странно, но на тази светлина изглеждаш почти толкова хубав като братята си. — Той я погледна косо. — Знаех, че ще реагираш на тези думи — засмя се тя и се послуша, защото чу гласове пред вратата.

Алекс не помръдна.

— Хайде — възкликна тя, — прегърни ме с едната ръка! Престори се поне, че сме наистина брачна двойка.

Алекс я послуша с вкаменено лице. Джес се притисна към него и вдигна коляно над корема му. Притисна се към него и си помисли, че тялото му създава всъщност впечатление на много яко — колко широки са раменете му, колко корави бедрата и колко мек коремът. Въздъхна доволна.

Когато се почука на вратата, тя не чу. Когато Алекс извика да влязат, гласът му прозвуча необичайно звънко.

Ник влезе с измършавялото тяло на Соьер на ръце. След нещастieto бащата на Александър се беше състарил за кратко време с години.

— Татко — каза Александър, вече по-тихо. Опита се да седне, но Джесика се беше залепила за него като мида за скала.

Тя отвори само за малко очи, за да се усмихне на Сойер.

— Джес! — изсъска ѝ Александър.

— Остави я да спи — махна с ръка Сойер. — Не исках да ви преча. Представа нямах, че сте още в леглото — излъга той. — Николай, занесе ме на масата за закуска.

Ник изнесе стареца от стаята. Хвърли поглед през рамо и смигна, преди да затвори вратата.

Алекс се понадигна, но Джесика продължаваше да го прегръща през кръста. По челото му изби пот.

— Алекс — прошепна тя и вдигна към него лице, издаващо очакване. Тя настояваше за целувка.

Той се дръпна веднага от устните ѝ.

— Джесика — каза ѝ, — струва ми се, че ти... си склонна май към съвкупление. Мисля, че е възможно. Ако ми шепнеш цинични думи в ухото, хайде, разказвай ми двусмислени истории и танцувай гола пред мен. Колкото по-сладострастно, толкова по-добре. След час ще бъда, може би, в състояние... Ех, ще трябва, разбира се, ти да лежиш върху мен и да свършиш много, ама много бързо. Не бих казал, че проявявам особен вкус към детеродния акт, за мен той е по-скоро скучен и мръсен. Но ако си решила да използваш тялото ми, позволявам ти да го сториш.

Мина време, докато Джесика се пооправи след думите му, после тя се разсмя.

— О, Алекс, колко развинтена фантазия имаш! — Дръпна се от него и стана. — Някой ден ще трябва да ти разкажа нещо за истинските мъже. Горката Сали Хендерсън. — Обърна се, чула как нещо цопна зад нея. Изглежда Алекс беше паднал от леглото, навярно беше посегнал към нещо, но не го беше хванал.

Понечи да се обърне и да му помогне да стане, но той я изгледа гневно и изсъска:

— Ако посмееш да ме докоснеш, ще съжаляваш.

Тя се дръпна.

— Алекс, ти май изпадаш в лошо настроение по-често и от жена! — сопна му се и отиде в стаята си.

— Сега пък каква си я свършила с Александър? — изсъска й Елеонор час по-късно.

— Абсолютно нищо. Остана си недокоснат, какъвто го сварих — отговори Джес, с уста пълна с каша.

— Ако не го познавах по-добре, щях да реша, че е плакал.

— Ако е вярно, не съм била аз причината, Елеонор. Къде са счетоводните книги? Искам да ги прегледам.

До дванайсет по обяд в деня след сватбата у Монтгомърови вече всички бяха разбрали, че се е появила нова господарка. Джесика командваше огромната стара къща както капитан кораба си, а преяждащите, но изхайлазени слуги, жени и мъже, като негов екипаж. Лъснати бяха не само подове и тавани, но и всичко между тях. Тя накара Николай да извади делвите от мазето, за да знае с какви запаси разполагат, прати веднага и ловците на плъхове да си свършат работата.

Джон Питмън се кри толкова дълго в бюрото си, че Мариана реши да посети болни в града, а Соьер нареди да го занесат в гостната и оттам подкрепяше на висок глас Джес, докато тя даваше разпорежданията си. Всички твърдяха, че никога не е изглеждал толкова щастлив.

Александър изчезваше веднага след закуска, а по залез-слънце често още не се беше прибрал. Повечето мъже в Уорбрук решиха, че могат всъщност само да се радват, че не са успели в домогванията си за ръката на Джес. В града мнозина съчувстваха на клетия Александър, комуто се налага, толкова скоро след сватбата, да бяга от къщи.

— Да беше прекарала нощта с мен, нямаше да е от сутрин рано толкова настървена за работа — твърдяха мъжете и ругаеха.

— Седни! — заповяда Елеонор на сестра си. — Накара всички, включително и мен, да капнем от умора. Имаме нужда да си поемем дъх. Къде е мъжът ти?

— Мъжът ми? А, искаш да кажеш, Алекс?

— Да, Алекс. Къде е?

— Представа нямам. — Джес надникна през прозореца и видя Джон Питмън да слиза по хълма към града. — Тоя пък накъде се е запътил?

— На конференция с адмирала. Ще се върне след нея.

— Мислиш ли, че няма се прибере за обяд?

— Джес! — извика Елеонор подир сестра си, вече запътена към бюрото на Питмън.

— Ще ми донесеш ли нещо за хапване в стаята на Александър? — извика ѝ Джес през рамо.

Час по-късно, като вдигна очи, видя Александър, застанал на прага на спалнята си. Седеше кръстато на неговото легло, пръснала наоколо си домоводните книги, които Питмън пазеше като зениците на очите си. Между тях се търкаляха трохи хляб, половин парче ябълков пай, късче сирене, три сливи, дори халба бира.

— Здравей, Алекс, къде се губиш толкова време?

Алекс я гледаше безмълвен. Косата ѝ беше чорлава, роклята донякъде разкопчана, сякаш тъкмо се е обличала и някой ѝ е попречил, а по брадичката ѝ бяха полепнали трохи. Беше хубава и той осъзна още веднъж с болка, че не бива да я докосва.

— Ти какво търсиш тук? — попита навъсено.

— Слагам дома ти в ред. Нали го виждаш на какво прилича. Искаш ли да хапнеш? — Тя му подаде тежко поне половин фунт парче сирене. — Не ме гледай толкова мрачно. По-добре седни. Свали сакото и обувките, махни тази перука. Настани се удобно.

— Нямам намерение да последвам веднага съвета ти само защото се разхождаш повече или по-малко облечена из къщата — каза той остро, докато ѝ подаваше огледало.

Тя си избърса трохите от лицето.

— Ами, като не щеш, недей — каза и се наведе пак над разтворената счетоводна книга. — Още една грешка! Твоят зет не знае да смята. Почти всички колони числа са погрешно сумирани.

Алекс седна на леглото, колкото може по-далеч от нея.

— Я да видя — каза и му трябваша само секунди, за да разбере каква игра играе Питмън. — Джесика, колко чифта обувки си си купила, откакто сме сгодени?

— Аз? Нито един, разбира се. Защо са ми нови обувки? Имам си, нищо, че са кърпени неведнъж.

Алекс погледна обувките ѝ и преглътна.

— Още утре ще променим това. Но ако се съди по тази сметка, миналата седмица си купила три чифта скъпи сатенени обувки.

— Сатенени? Такова разсипничество! Веднъж да стъпя с тях на остра скала и ще ги съсипя.

— Нали видя за какво са похарчени, според него, парите?

— По ме бива в смятането, отколкото в четенето. Я виж тук, Алекс. Пише, че Елеонор е купила на всяко дете по три чифта обувки. — Тя вдигна очи към него. — Защо лъже?

— Защото трябва да представя всяка седмица сметките на баща ми, а той нарежда на касиера да му брои парите. Но и сумите не са верни, нали?

— Сумите са по-малки, отколкото би трябвало да са, като се съберат числата. Разликите са незначителни, но са налице. Освен това, като прегледа човек счетоводните книги една след друга, крайната сума съвпада. Което значи, че твоят зет си пъха в джоба пари. — Вдигна книгите от скута и се изправи. — Алекс, няма да е зле нещо да хапнеш. — Събра остатъците от закуската и ги сложи на масата до леглото. Ако предпочиташ нещо топло, ще ти донеса от кухнята.

— Не, много благодаря! Но сега пък какво правиш, Джес?

— Събличам се, ще си лягам.

— Не, не го прави.

— Алекс, обещавам, че няма да ти се нахвърля насън. Не хъркам, не скърцам със зъби и не заемам много място. Нямам намерение и да танцувам гола пред теб, тъй че няма да настоявам и ти да си изпълняваш съпружеските задължения. Просто не искам да прекарам нощта сама в съседната стая.

— Не, не бива да спиш при мен, Джесика — отсече Алекс.

— Съмнявам се гърбът ти да е достатъчно як, за да ме изнесеш оттук.

— Какво не харесваш в стаята си?

— Не ми харесва прозорецът — отговори тя и струпа счетоводните книги на пода.

Джесика посегна да свали роклята, но Алекс я сграбчи здраво за ръката.

— Заради Черния отмъстител, нали? Изкачва се през прозореца при теб. Искаш да останеш тук, защото не можеш да му устоиш.

— Алекс — простена Джесика, — искам да остана при теб, за да спя спокойно. Пък и не обичам да спя сама. Затова, моля те, съблечи се. Няма да заспя, докато дрехите ти ми блестят в очите.

Алекс седеше на леглото и я гледаше как съблича роклята, но когато посегна към връзките на бельото, извърна глава.

Тя сложи хладна ръка на челото му.

— Алекс, лошо ли ти е? Ужасно си потен. Пак те мъчи онази треска, нали? Хайде, съблечи се. Обещавам ти да не гледам.

Алекс изживя безкрайно дълга нощ. Лежеше неподвижен, Джесика спеше до него като малко дете, а той не можеше да си позволи да я докосне. Допирът на гърдите ѝ проникваше до мозъка на костите му. Нощницата ѝ се беше вдигнала до бедрата и дългите ѝ изящни крака лежаха върху неговите. Отиде по едно време в съседната стая, навлече дълга нощница, но не свали перуката и се върна. Тя спеше, но когато дюшекът се огъна под тежестта му, потърси с две ръце тялото му и го привлече към себе си, като да беше плюшено мече — утехата на всички деца.

Лежеше, вкопчена в него, а той се опитваше да проумее как ще я карат двамата отсега нататък. Не биваше да ѝ открива, че той е Черния отмъстител, вече знаеше, че е успяла да проникне дори в неща, които Питмън смяташе за свои и неприкосновени. Нямаше да му позволи да продължи както той реши борбата срещу своеволията на англичаните, ще настоява да я осведомява за всичко и да се намесва. Джес ще възприеме всички замисли на Черния отмъстител като общи и ще излага живота си на опасност.

Джес сложи коляно на хълбока му и реакцията не закъсня. Мръсни историйки и голи танци, о боже!

Вече се зазоряваше, а той още не беше заспал. Държеше я обятията си, любуваше ѝ се на здрачната светлина, галеше я по косата, прокарваше длан по бузите ѝ, докато не усети, че е стигнал предела на самообладанието си. Накара се да мисли за всички ужаси, изживени в морето. Положи всички усилия да не мисли за чудесния товар, който държи в ръцете си.

Призори най-сетне заспа, изнурен от двете безсънни нощи.

Щом слънцето се подаде на хоризонта, шест от седемте малки Тагъртчета скочиха върху корема му, Самуел, то се знае, с винаги мокрото задниче.

Джесика се отърколи от огневата линия, Алекс измърмори няколко думи от онези, които бе използвал често, за да дисциплинира моряците.

— Леле!... — възкликна впечатлен Филип.

Сам се засмя и скочи върху корема на Алекс.

— Джесика, махни го от мен. Целия ме намокри. Не можеш ли да озаптиш тия хлапета?

Джес вече вдигаше Сам на ръце, но като чу Алекс, веднага го пусна и мокрите пеленки на детето издадоха плъокащ звук. Алекс не го чу, защото Джесика се наведе над него и той можеше да надникне през деколтето на нощницата ѝ.

— А, тук били! — възкликна Елеонор от прага на спалнята. — Марш навън! — заповяда. — Оставете ги поне за малко на мира! Алекс, да не си спал случайно с перуката?

— Тишина! — изръмжа Алекс. — В тази къща май никой не разбира значението на тази дума.

Елеонор затвори вратата зад себе си, а Алекс зяпна смаян как Джесика си съблича нощницата, намъква бельото и се напъхва в роклята.

— Алекс, изглеждаш ужасно. Не спа ли добре? Чакай, ще ти донеса попара с мляко. Откровено казано, и не миришеш кой знае колко хубаво. Мога да ти приготвя банята. Да ти измия косата и гърба. И краката. С този тумбак сигурно ти е трудно да си стигнеш краката.

— Джесика, изчезвай веднага! — процеди през зъби Алекс.

— Сутрин винаги ли си в лошо настроение?

— Вън! — беше всичко, което той все още можа да процеди през зъби.

Джес награби счетоводните книги от пода и излезе.

В края на втория си брачен ден Джесика изпитваше желание да се откаже от намеренията си. Полагаше максимум усилия да бъде добра съпруга, както обеща на Александър, но каквото и да стореше, все не му харесваше. Донесе му поднос със старателно подбрани меки ястия, за да не трябва дълго да дъвче.

Поиска да го нахрани, но той така яростно я отблъсна, че тя прелетя през половината стая. Да не е посмяла да се държи с него като с инвалид — беше изсумтял Алекс. Джес възрази, че според нея той наистина е инвалид. Нали го е виждала неведнъж как върви с мъка и не може крачка да пристъпи, ако тя не го прегърне през кръста и не го подкрепя. Подчерта, че се е омъжила за него с пълното съзнание, че има нужда от специални грижи и тя ще е неговата болногледачка. Беше поела това задължение. Сърдитият му отговор беше заповед да му донесе огромна пържола или изобщо нещо, което да се дъвче.

После той излезе. Когато се прибра, Джес къпеше старателно малкия Самуел в леген, сложен пред пламтящия огън в камината в стаята на Александър. Сам решил да си поиграе с новородените прасенца, но свинята погнала паникьосаното момче през плувналата в рядка тор кочина, добре, че Ник успял да го награби за яката и да го измъкне от вонящата мръсотия. Малко по-късно Ник се опита да утеши разплаканата Елеонор, а Джес изля няколко кофи вода върху главата на малкия, преди да го внесе, за да го изкъпе.

Застанал на прага, Алекс няколко секунди я наблюдава зяпнал, после се обърна и заяви:

— Джесика, държиш се непристойно.

Тя погледна мокрото си, залепнало за тялото, бельо.

— Не съм си измокрила нарочно дрехите, Алекс. Пък ти трябва да преодолееш тази твоя свенливост. Нали ти е известно — женени сме. Сам, мирувай, за да те избърша. Алекс, спомни си времето, когато още си бил мъж.

Той се обърна рязко.

— Аз и сега съм мъж. Божичко, Джес, изглеждаш като, като... — В същия миг Сам се обеси на врата на Александър и силно го прегърна. Алекс се засмя, притисна момчето към себе си и го целуна по още мокрото вратле. — По изключение и ти да миришеш веднъж на хубаво, Сам — каза той. — Искаш ли да ти почета?

Смехът на Сам беше най-красноречивият отговор.

Джес пое момчето от прегръдката му.

— По-добре да го взема, преди на хубавия ти костюм да му се случи нещо неприятно.

— Джес, моля те, поприкрий се. Къщата е пълна с мъже.

— Добре де. Извинявай. Не съм свикнала да живея в къща пълна с мъже.

Минути по-късно тя излезе от съседната стая и се наведе над легена, за да го избърше.

— Джес? — попита я Алекс, — какво щеше да правиш, ако се беше омъжила за твоя Черен отмъстител?

Тя вдигна очи.

— Щях да му помагам. Щях да зная къде и кога ще нападне и щях да съм там, за да му пазя тила. Щях да яздя до него.

— Ами ако той предпочете да крие от теб кога и къде ще се появи следващия път?

— О, сигурно щеше да ми казва — засмя се тя. — Щях да го убедя да го прави.

— Да, вярвам, че би успяла. И докато войниците стрелят по него, щеше да си наблизю, нали?

— Съпругата трябва да споделя с мъжа си и лошото, и доброто.

— Джес, радвам се, че не се омъжи за Черния отмъстител.

Тя премълча.

Три дена след сватбата на Монтгомъри почти целият град се беше събрал долу на кея, вперил очи в адмирала и неговите войници, събрани на предната палуба на една фрегата.

След като адмиралът съобщи на хората, каквото имаше да им казва, те останаха безмълвни цяла минута. Стояха зяпнали, втренчели недоумяващи погледи в адмирала. Защото той им заяви, че трима младежи от Уорбрук са призовани да служат на негово величество. Бяха здрави, яки младежи с атлетично телосложение, и тримата бяха интелигентни и не проявяваха никакво желание да се проявяват като поданици на негово величество.

Един от тях беше Итън Ледбетър.

— Надява се по този начин да прогони Черния отмъстител от града — каза тихичко Джесика.

В следващия миг сърцераздирателният вик на Абигейл изпълни пространството. Всички се обърнаха и видяха как Итън сложи силна ръка на рамото ѝ и я отведе.

Джесика понечи да ги последва, но Алекс я дръпна силно за ръката.

— Остави я на мира — каза той и я повлече към другия край на кея.

Тя се опитваше да се отскубне, но Алекс я държеше здраво и я отведе, въпреки съпротивата ѝ, далеч от тълпата, в близката гора.

— Алекс, ще престанеш ли най-сетне да се държиш бащински с мен. Искам да отида при Абигейл.

— Защо, ако смея да попитам? Джес, трябва да се държиш настрана от всичко това. Адмиралът се надява да покори по този начин

Черния отмъстител. Предполага, че ако Черния отмъстител не е сред посочените трима, той ще се опита да отърве младежите.

Джесика успя да се отскубне.

— Черния отмъстител наистина ще освободи момчетата. Всички в града го знаят.

Алекс вдигна очи към небето и сви ръце в юмруци.

— Джес, адмиралът ще сложи двайсет войника да пазят момчетата. Дори Черния отмъстител не може да рискува да нападне такава сила.

Джес му се усмихна някак високомерно и покровителствено.

— Алекс, страхливите мъже просто нямат представа какво значи да не си пъзльо. За Черния отмъстител е въпрос на чест да освободи тримата младежи.

— Въпрос на чест, така ли? А какво ще кажеш за кръвта? Сокът, който човек изгубва, когато го рани куршум или нож?

Джес се обърна рязко.

— Нямам време да споря сега с теб. И без туй няма нищо да разбереш.

Той я хвана пак за ръката и я накара да го погледне.

— Разбирам от тези неща повече от теб. Толкова си заслепена от Черния отмъстител, че изобщо не се замисляш за последиците от постъпките му. А що се отнася до пъзльото, мога ли да ти обърна внимание, че на няколко пъти съм ти спасявал кожата.

Джесика се наведе напред и връхчето на носа ѝ почти докосна носа на Александър. Беше наистина с цяла глава по-висок от нея, но вървеше обикновено толкова превит, че можеха да минат и за еднакво висока двойка.

— Черния отмъстител ще ги освободи, просто съм сигурна, че ще го направи. Той просто не може да допусне такава несправедливост. Двайсет войника, сто, ако ще и хиляда, за него е все едно. Той не мисли за себе си. Добруването на другите е за него по-важно от собственото. Способен е дори да танцува пред неприятелите си, защото знае, че правдата е на негова страна. Алекс, какво ти стана? Толкова си блед!

Алекс седна на един дънер, а Джес, загрижена за здравето му, го докосна по бузата. Той я привлече към себе си и скри глава на гърдите ѝ.

— Толкова много ли значи той за теб?

— Той значи много за града. Без него нямаше да имаме никаква надежда. Може би един ден всички ние ще намерим смелост да се надигнем срещу англичаните, но засега избраниците сред нас са само неколцина. — Тя го притисна към гърдите си, галеше го по главата, като да беше дете.

— Неколцина, така ли? — попита Алекс. — Мислех, че само твоят Черен отмъстител страда за Америка, само той излага смело гърдите си на английските куршуми.

— Алекс, не ставай пак ревнив.

— Ревнив ли? — Той обърна глава, за да я погледне в лицето, но продължи да я държи за лактите. — Моята съпруга славослови друг мъж, мъж невероятно велик, в сравнение, с когото дори боговете на Олимп изглеждат пъзльовци, а ти искаш от мен да не ревнувам?

— Алекс, боли ме.

— Добре! — Той стана, но не ѝ пусна ръцете. — Тази слаба болка е нищо в сравнение с онова, което би трябвало да понесеш, ако се опитах да се присъединиш към малкото избрани, да се намесиш в освобождаването на трите момчета.

— Не съм казвала, че и аз... Уф, Алекс, пусни ме де!

— Господ да ми е на помощ. Ще накарам да ти изковат хубава надиплена желязна яка и ще те прикова с нея за леглото, та да не посмееш да направиш пак някоя дивотия.

Искаше да му заяви, че ще прави каквото си пожелае, но го погледна в очите и премълча.

— Понякога ужасно заприличваш на Адам.

Алекс веднага се отпусна пак върху дънера и я привлече в скута си, но така, че да не вижда пламъчетата в очите му.

— Закълни ми се, Джесика, закълни се, че ще се държиш настрана от всичко това.

— Алекс, не мога да ти се...

Изведнъж млъкна, защото той я притисна толкова силно, че дъхът ѝ секна.

— Джес, не мога да понеса мисълта нещо да ти се случи.

Джес беше толкова смаяна от признанието, че вдигна брадичката му, за да го накара да я погледне.

— Алекс, защо ме помоли да се омъжа за теб?

— Защото те обичам — отговори простичко той.

— О! — Тя му позволи да зарови отново глава на гърдите ѝ. Двама мъже я обичат — единият — толкова жизнен и красив дявол, не пожела да се ожени за нея и Алекс, който току-що ѝ се призна в любов, но олицетворява всичко, което Черния отмъстител не е: Черния отмъстител почва, без да се замисля и с безогледна дързост, да действа, Алекс обмисля всичко.

— Алекс — каза нежно, — няма да върша лудории. И нищо лошо няма да ми се случи. Черния отмъстител...

— По дяволите! — Александър стана и я стрелна с яростен поглед. — Той няма да успее да ти се притече на помощ. Ще бъде пронизан от куршумите на стоте войника, които ще охраняват новобранците. А кой ще спасява твоя толкова скъпоценен град, ако направят Черния отмъстител на решето?

Тя се поотдръпна от него.

— Алекс, любовта ти към мен не оправдава този ужасен изблик на ревност. Мисля, че има по-големи и по-възвишени ценности от живота на отделния човек. Америка има нужда... Хайде, пусни ме.

Алекс я измъкна от гората и двамата поеха по пътя.

— Няма да те изпускам от очи, докато твоят скъпоценен Итън не напусне града.

— Итън ли? Да не ревнуваш от него? Все още? След всичко, което причини на клетото момче? Алекс, мисля, че имаш твърде странна представа за любовта.

— И за смъртта. Ще те предпазя от нея, та ако ще да тръгнеш по ръце, за да ме откажеш от намерението ми. Хайде да се прибираме. Вкъщи има достатъчно работа, която ще те откъсне от глупавите ти мисли.

— Джесика, слушаш ли ме изобщо? — попита ядосано Абигейл Уентуърт. Очите ѝ бяха хлътнали и потъмнели от мъка.

Джес седна по-изправено. От прокламацията на адмирала минаха два дена. През това време беше работила по двайсет часа на ден. Алекс легна изведнъж тежко болен и трябваше да се грижи не само за него, но и за ужасно занемареното домакинство на Монтгомърови. Освен това Алекс я помоли да провери счетоводните книги от годините, когато е бил на далечно плаване. Тъкмо му вземаше

книга за четене, когато я извика слугинята, на която заръча да измие пода в коридора. После трябваше да се покатери на покрива, защото според Алекс имало разместени керемиди. След това се залови да събере числата в петдесет колони.

Когато ѝ предадоха визитната картичка на госпожа Уентуърт с покана на чай, двамата с Алекс се спречкаха сериозно. Той си беше възстановил здравето толкова бързо и бурно, че Елеонор дойде в стаята му да каже, че пред къщата са се събрали хора, привлечени от високите им крясъци.

Джес заплаши Алекс, че ще избяга посред нощ и той ѝ позволи на посети госпожа Уентуърт. В края на краищата тя е почтена стара дама, пък и с присъствието си на един чай Джесика не излага непременно живота си на опасност, нали така?

— Ето го пак — каза Абигейл, надничайки през прозореца.

Джес погледна и видя Алекс да минава по улицата край къщата, за четвърти път през последния четвърт час. Вдигна високо чашата за чай и му махна.

— Как понасяш подобно нещо? — попита я с мелодраматичен тон Абигейл. — Как издържаш с този... с този капризен, отпуснат мързеливец...

— Остави Алекс на мира! — сопна ѝ се Джес. — Може да не го бива за кой, знае какво, но е добър човек. А сега се грижи за сигурността ми. Итън може да има мускули, но като ум не може да се хване на Алекс на малкия пръст...

— Речено ли е да си прекараме времето да ви слушаме как сравнявате съпрузите си? — измърмори госпожа Уентуърт. — Чака ни много работа, а времето ни е съвсем малко. Джес, идеята ти за циганите ми хареса.

— Жени всякога могат да привлекат вниманието на мъже, най-вече такива, които са далеч от домовете си.

— Черния отмъстител ще ги спаси — каза Абигейл.

— При което ще бъде убит — добави Джесика. — Итън ще бъде пазен от много войници, а те ще внимават естествено за появата на Черния отмъстител. Вие трябва да отвлечете вниманието на войниците, докато аз прережа въжетата на новобранците.

— Спокойно, ще ги залъжа — усмихна се Абигейл. — Мама ми е ушила чудесен костюм. Като ме види с него, Итън ще...

Джесика не можа да понесе повече намеци за мъжката сила на Итън. От последната ѝ интимна среща с Черния отмъстител мина много време. Тя остави рязко чашата си на масата.

— Да се надяваме, че войниците ще проявят интерес към теб — каза тя и не се въздържа от многозначителен поглед към кръста на Абигейл. Толкова отскоро омъжена и вече бременна. Джес се отказваше да мисли, че тя може би никога няма да има дете. Поне не от Александър. Не, не искаше да си спомня как я изхвърли от леглото си. Не можел да спи, ако тя лежи до него, така ѝ каза и все гледаше тя да е колкото може по-надалеч. Представата на Александър за любов се различаваше съществено от нейната.

— Май ще е по-добре да си вървя — каза Джесика и стана. — Алекс може всеки миг да влезе. Ще ушийт ли до утре всичко необходимо?

Госпожа Уентуърт сложи длан върху ръката на Джес.

— Знаех си, че можем да разчитаме на теб, Джесика. Останалата част от града може, щом иска, да се изтяга в креслата и да чака Черния отмъстител да отърве клетниците, но аз знаех, че мога и сама нещо да предприема.

— Сигурни бяхме, че мразиш адмирала не по-малко от нас, защото те принуди да се омъжиш за Александър — добави Абигейл.

Джесика стисна зъби, за да не изтърси заядлив отговор.

— Ти мразиш ли Александър, задето те принуди с доста непочтен номер да се омъжиш за Итън?

Абигейл просия.

— Мисля, че трябва да съм му благодарна.

— Ще успеете ли да се измъкнете от къщи? — попита госпожа Уентуърт Джесика.

— Това ще е навярно най-трудното. Ще успея може би да склоня бащата на Александър да ми помогне.

— Сойер? Но той няма да върши нещо зад гърба на сина си, или? Джесика свъси чело.

— Господин Монтгомъри е... доста разочарован от най-малкия си син, пък и много засегнат от всичко, което ни причиняват англичаните.

Госпожа Уентуърт кимна.

— Тогава е по-добре да си вървиш. Александър пак стърчи пред къщата. Да знаеш, дете мое, че бракът не е само това, което става през нощта. Алекс изглежда много загрижен за теб.

Джес погледна през прозореца и видя, че Алекс вече се качва навъсен по стълбата към верандата.

— Да, така е. Ще се видим утре вечер в десет. Дотогава трябва всичко да е готово. — Тя си тръгна и тъкмо отваряше вратата, когато Александър протягаше ръка да почука.

— За какво си говорихте? — попита веднага.

— Добър ден, Джесика — каза подигравателно Джес. — Прекара ли приятно? Кейкът пресен ли беше? — Тя го погледна в лицето. — Имаме намерение да свалим собственоръчно английското господство и да го заместим със свое правителство. Какво, според теб, може да обсъжда една жена с госпожа Уентуърт? Показа ми копринения плат, който си е купила, и се оплака от слугите, освен това похвали адмирала като приятен гост в дома ѝ. — Джесика сама се чудеше на леснотата, с която лъжите се изнизваха от устата ѝ. Сигурно защото е с благородна цел, обясни си тя.

Алекс я гледаше изпитателно в очите, сякаш за да разбере дали може да ѝ вярва. Хвана я под ръка.

— Хайде да се прибираме. Толкова работа ни чака вкъщи.

Джесика изпъшка.

— Алекс, не може ли да се поразходим? Към Ковашкото заливче например?

Алекс гледаше косата ѝ, лицето, ръката ѝ върху неговата и си представяше усамотената малка пещера на брега.

— Това не бих могъл да преживея — отсече и се запъти към дома на Монтгомърови.

Джесика вървеше до него и си мислеше, че здравето му явно не е цветущо. Усещаше, че се привързва все повече към този мъж. Имаше мигове, в които мислеше даже, че външността му си е твърде добра.

Алекс съблече коприненото сако и го остави на закачалката. Погледна си часовника, после го сложи на скрина до прозореца. Три минути след полунощ. Баща му настоя да играят шах до среднощ, въпреки че Алекс няколко пъти му намекна, че предпочита да си легне. Последните няколко дена, през които следваше Джесика по петите, го

бяха поизтощили. Намираше се, тъй да се каже, в състояние на непрекъсната готовност за действие, убеден, че Джеси непременно ще направи някоя голяма глупост. Затова не посмя да се измъкне и да прескочи до Острова на призраците да хвърли там ватираните дрехи и хубавичко да се пораздвижи. Непрекъснатата близост с Джесика, която търсеше физически контакт с него и навярно несъзнателно извиваше съблазнително тялото си, го възбуждаше до краен предел и подкопа сериозно здравето му. Наложиха се дори да я изхвърли от леглото си, за да спи спокойно поне няколко часа.

Не знаеше всъщност колко дълго ще издържи на тези мъчения, но всеки път, когато решаваше да ѝ разкрие, че той е Черния отмъстител, нещо му попречваше — Итън Ледбетър например, когото искаха да вземат насила във флота на негово величество. Алекс забеляза странните пламъчета в очите на Джесика, бунтовните искрици в погледа на пират и разбра, че е много опасно да ѝ открие колко близко до нея е Черния отмъстител и колко голяма е властта ѝ над него. Защото не може нищо да ѝ откаже. Терзаше се, като си представеше Джес в черно трико, яхнала вран кон, как препуска с развети коси през полето. Англичаните щяха веднага да я заловят.

След прокламацията на адмирала вече не я изпускаше от очи, като се изключи краткото посещение на чай — да утешава госпожа Уентуърт и Абигейл. Дори там не му се искаше да ходи сама. Джесика го помоли толкова мило, направи толкова нисък поклон, че кърпата ѝ падна и откри голите ѝ гърди. Затова се съгласи, преди да се усети какво върши.

С кисела гримаса си спомни думите ѝ за Черния отмъстител: можела да го придума, за каквото пожелае. Алекс предпочиташе да не си представя какво може да измисли Джес, ако разбере, че е омъжена за Черния отмъстител.

Свали жилетката и се канеше да разкопчее ризата, но реши да провери дали Джесика си е в стаята, дали си е легнала и спи. Когато баща му го покани на партия шах, тя беше вече в леглото и спеше дълбоко. Сутринта Соьер и Джес бяха разговаряли цели два часа на четири очи и домашните бяха чули на два пъти как Соьер енергично възразява.

Когато Джесика излезе от стаята на Соьер, изглеждаше малко смутена, но очите ѝ святкаха победоносно. По-късно Алекс бе поканен

от баща си на партия шах. Прие с досада „поканата“. Подозираше, че на Джес са й били необходими цели два часа, за да убеди баща му да изтърпи за известно време присъствието на сина си.

Отначало искаше да откаже поканата, но после избра най-голямата перука, облече розовия костюм и сложи на кутрето смарагдов пръстен. Преди да влезе при баща си, се отби при Мариана, зае от нея сърцевидна мушамичка и си я лепна на брадичката, вляво от устата. Докато проверяваше пред огледалото как му стои мушамичката, Мариана направи гримаса, сякаш всеки миг ще се разплаче.

Понечи да отвори вратата на Джесика и установи, че е залостена. Веднага разбра, че нещо не е наред. След секунда беше в градината и видя, че прозорецът на стаята ѝ е отворен. Един поглед му бе достатъчен, за да разбере, че стаята е празна.

Известно време руга баща си, че е помогнал несъзнателно на Джес да се измъкне, проклинаше и Черния отмъстител, и Ник, който го върна у дома, ругаеше Джесика и себе си. Проклинаше и вносителите на черно трико, но щом стигна до тях, веднага хукна. Трябваше да се добере с лодката до Острова на призраците, да се преоблече, след което Черния отмъстител трябваше да спаси Джесика.

— Разкарай тая вехтория от тук! — извика войничето и половината дузина мъже зад него се събудиха.

Сбръчканата бабичка, с някога ярко пъстра, смърдяща на риба рокля, се свлече бавно от каруцата, подпирайки превития си гръб.

— Ох, няма да лишиш една старица от малко топлинка, а?

— Не може да останеш тук. Изпълняваме заповеди на негово величество английския крал.

Старицата отмести дулото на пушката и тръгна към огъня, простряла ръце към пламъците.

Войничето тъкмо да отвори уста да ѝ се скара, но в този миг от каруцата заслиза божествено създание — хубавица с пищни гърди, изскочили от широкото деколте на блузата.

— Кълна се в пушката си! — изпелтечи войничето, посегна към гърдите ѝ, вдигна ги високо и отново ги покри с блузата.

Междувременно всички войници в лагера вече бяха будни и повечето на крака.

Младата жена се опита да слезе от каруцата, но роклята ѝ се закачи за нещо. За да я освободи, трябваше да запретне полата доста над коленете. Когато я откачи и вече можеше да слезе, всички мъже, с изключение на двамата постови, се бяха струпали край нея, протегнали ръце да помогнат.

— Колко мило от ваша страна — процеди надменно хубавицата и изгледа отвисоко събралите се. — Но както ви чух да казвате току-що на майка ми, не можем да останем и трябва да си продължим по пътя.

Мъжете нададоха високо гневен вик, вперили погледи в младия капитан — своя началник. Очите му святкаха досущ като тези на подчинените. Той пристъпи напред.

— Можем да ви предложим само угасващ огън и груба храна. На ваше разположение са.

Абигейл позволи на младия офицер да я свали от каруцата, а докато тялото ѝ се търкаше в неговото, преди краката ѝ да докоснат

земята, гърдите ѝ се притиснаха към лицето му.

Джесика стоеше в сянката на дърветата и наблюдаваше сценката, която се разиграваше на слабата светлина на огъня. За миг се усети, не по-малко от тези мъже, увлечена от пиеската — Абигейл играеше с нескрито удоволствие ролята си.

В черното трико, което ѝ уши госпожа Уентуърт, Джесика се сливаше със сянката на дърветата в очакване до нея да стигнат звуците на китара. Госпожа Уентуърт беше натоварила на вехтата каруца куп музикални инструменти. Планът ѝ беше да отвлечат колкото може по-силно мъжете от воинските им задължения, за да успее Джесика да освободи пленниците.

— Ще я убия! — чу Джесика вляво от себе си мъжки глас. Беше гласът на Итън, станал свидетел на първите сладострастни змиевидни извивки на тялото на жена си, започваща своя танц.

— Тихо! — заповяда войникът до Итън.

Джес се молеше Итън да не провали плана ѝ. Беше още твърде рано, войниците не се бяха заплеснали достатъчно по танцуващата Аби, но Джес запристъпва към могъщите дъбове, за които бяха вързани тримата новобранци. Стигна лесно и незабелязана до първото дърво, а когато докосна въжетата, с които момъкът беше вързан за ствола, той прояви достатъчно съобразителност и не свали поглед от възбуждащите движения на танцуващата Абигейл. Единственият знак, с който даде на Джесика да разбере, че е освободен, беше бързо кимване с глава. Джесика освободи без усилия и втория пленник.

При Итън не стана така. Втренчил поглед в танца на съпругата си, той така яростно се дърпаше от въжетата, че възлите им се затягаха все по-яко. Наложил се Джесика да измъкне от ботуша си нож и да се залови да ги реже.

Дали поради резките движения на Итън, или тя прекалено избърза, но един от патрулите се взря в дървото, за което той беше вързан. Обърна се и видя острие на нож да проблясва на лунната светлина. Двамата вече свободни новобранци реагираха мълниеносно, единият долепи длани и удари войника по главата. Вторият го подхвана, преди да се е свлякъл на земята.

— Знаех си, че ще дойдете — прошепна единият от новобранците. Шумът от музиката и възторжените ръкопляскания на войниците все повече се засилваха.

Джесика остана в сянката на дърветата и продължи да прерязва въжетата на Итън. Мъжете бяха решили, че е Черния отмъстител.

— Тръгвайте — каза им с колкото може по-плътен глас.

Двамата освободени побързаха да изчезнат в сянката на гората.

— Джесика Тагърт, нали? — прошепна Итън през рамо. — Трябваше да се досетя. Ти измисли цялата тази история, нали?

Изненадана, тя спря да реже въжетата.

— Не спирай! Продължавай! — изсъска Итън. — Все още мога да различа жена от мъж. — Той погледна пак към лагерния огън — там Абигейл прескачаше горящите клони, които няколко войника държаха пред себе си. — Ще я убия!

— Та тя го прави заради теб — изсъска сега и Джес. — Готово!

Щом се видя свободен от въжетата, Итън изчезна мълниеносно в гората. Джес остана зад дървото, за да се намеси, ако стане нужда, ако Итън се реши на някоя идиотщина.

Беше вперила поглед в Абигейл и не обърна внимание на падналия на земята войник, който сега пристъпваше към нея. Вече я повали на земята, вече легеше върху нея, когато тя проумя, че се е оправил от удара и се е съвзел. Отърколи се по-далеч от ножа, който войникът насочи към нея, но ударът последва толкова бързо, че острието се впи в хълбока ѝ. Докато се мъчеше да се дръпне по-надалеч, ръката му докосна гърдите ѝ.

— Жена! — изсъска той и миг по-късно краката му бяха между нейните и той притискаше горещи, мокри устни към устните ѝ.

Джесика се задържа. Но мъжът беше много по-силен от нея. Държеше с дясната си ръка китките ѝ, а лявата вече шареше по панталона.

После той изведнъж се кротна.

Джесика продължаваше да се бори, но изведнъж разбра, че се е отлепил от нея или по-скоро някой го е метнал надалеч. Вдигна очи към нощното небе и видя Черния отмъстител да стои над нея с изваден кинжал.

Той ѝ подаде мълчаливо ръка, вдигна я от земята и я изправи пред себе си. Виждаше как гневно святкат очите му зад маската.

— Аз... ние... — подхвана тя.

Той я дръпна за ръката и я поведе към коня. Джес сложи ръка на левия си хълбок и усети как кръвта се стича от прободната рана. Но не

поиска да се оплаче.

Той я вдигна или по-скоро я бутна върху седлото, качи се зад нея и препусна навътре в гората.

Докато галопираха между дърветата, усети в лицето си хладния вятрец и се посъвзе. Седеше, обляна в лунна светлина, върху коня на мъжа, когото обичаше, а той я прегръщаше със силните си ръце. Мигът беше прекрасен, но по особен начин и смущаващ. Нещо не се връзваше, но не разбираше какво. Нали нападението мина успешно, разбира се само ако Аби и госпожа Уентуърт се приберат невредими. Но и нещо друго не беше наред.

Тя се обърна в седлото — поемаше шумно въздух, защото болката преминаваше сякаш с нажежено желязо през тялото ѝ.

— Спри! — заповяда. — Трябва веднага да спреш!

Черния отмъстител се взря на бледата лунна светлина в лицето ѝ, дръпна юздите на коня. Устните му веднага се озоваха върху нейните, той я целуваше по лицето, по очите.

— Не, моля те, недей! — прошепна тя и отметна глава, а устните му намериха шията ѝ. — Къде ме водиш?

— У дома. В нашия дом, в Ковашкото заливче, там можем да се любим цяла нощ. Решил съм и да ти насиня дупето, задето си била толкова глупава, да се...

— Моля те, недей, не искам да се караме.

— Нямам намерение да се карам с теб, Джеси, любима.

— Трябва да ме заведеш вкъщи.

— Нали това правя.

— Не, искам да кажа, в моя дом и при Александър.

Тя се беше вкопчила здраво в него и сега усети как гърбът му се изпъна като стоманена струна, а гласът му прозвуча твърд, корав като тялото му.

— При Александър? Искаш да се прибереш при този окичен с дантели, пъшкащ пъзльо, след като току-що ти спасих живота?

Джесика се усети изведнъж сякаш разкъсана на две. Искаше да препусне с Черния отмъстител към пещерата, макар да знаеше, че ще се карат дали да спи с него, или не — ех, да ѝ прости господ, знаеше, че ще изгуби спора. Но съзнаваше не по-малко ясно и че е длъжна да се прибере при Алекс.

— Той не е добре. Ако види, че ме няма в стаята, ужасно ще се притесни.

Погледът на Черния отмъстител сякаш се заби в очите ѝ.

— Джес, да не би да обичаш този човек?

— Александър? Бих казала не. Но той ужасно се тревожи за мен, а има слабо сърце. Моля те, върни ме при него. — Джес усети как кръвта се стича по бедрото ѝ. Може би раната бе причината да се държи така странно. Последното, което си пожелаваше в този миг, беше да се скара с Черния отмъстител. Но искаше Александър да я обгради с грижи.

Черния отмъстител слезе от седлото, после я пое и я свали на земята.

— Мисля, че си знаеш пътя за вкъщи — каза хладно. — Ще се моля никой да не те зърне в тези дрехи. — Той обърна коня и я остави сама насред гората.

Джес сподави стон, защото болката прониза пак хълбока ѝ. До Монтгомърови трябваше да мине цели две мили, а се боеше да върви пеш. При всяка стъпка раната зейваше и сега усещаше как кръвта се стича вече по крака ѝ.

Черния отмъстител я остави в началото на индианска пътечка, която щеше да я отведе до задната страна на къщата на Монтгомърови. Тя тръгна, но се спъна, облегна се за миг на един ствол, после направи още няколко крачки.

Сълзи на облекчение напълниха очите ѝ, когато видя пред себе си дома на Монтгомърови и отворения прозорец на стаята си.

Беше ѝ трудно да се изкачи и се беше подала едва наполовина в стаята, когато видя Александър да седи там. Очите му святкаха от гняв.

— Кълна се в бога, занапред изобщо няма да напускаш тази стая — посрещна я той. — Ще те окова тук, ще те уморя от глад, ще те...

— Алекс, помогни ми, ранена съм — едва успя да промълви, преди да се озове вътре.

Той я хвана, преди да се е строполила на пода, и я сложи на леглото.

— Алекс — прошепна тя.

Той не отговори, а разкъса дрехите ѝ.

— Също като Черния отмъстител — засмя се тя и се усети най-сетне на сигурно място.

Той я остави да лежи гола до кръста, отиде в съседната стая и се върна с фенер, чисти превръзки и леген с вода. Беше свалил жакета си. Залови се да промива внимателно раната на хълбока ѝ.

— Сърдиш ли ми се, Алекс? — попита тя с потрепващи от болката устни.

Той я обърна да легне на здравия хълбок, изми кръвта от ребрата и бедрата ѝ.

— Алекс, трябваше да го направим. Не можахме да допуснем да отвлечат трите момчета. Адмиралът щеше да почне да изселва всички мъже. Знам ли, Натаниел можеше да е следващият.

Алекс продължи да промива мълчаливо раната ѝ.

— Разбираш ме, нали? Всичко стана както го бяхме замислили. Изобщо нямахме проблеми. — Тя млъкна, защото отвън долетя силен шум. — Какво е това?

— Изстрел — отвърна кратко Алекс и притисна гърба ѝ към леглото. Въпреки нескрития гняв беше много внимателен. Помогна ѝ да седне и взе да ѝ бинтова ребрата.

— Алекс, можеш поне да се възхитиш от нашия план. Госпожа Уентуърт се преоблече като... — Млъкна, защото Алекс се обърна да извади от скрина чиста нощница.

— Алекс, кажи две думи. Докато се изкачвах през прозореца, се заканваше, че ще ми наговориш куп неща.

Той ѝ нахлузи нощницата през главата, сложи я пак да легне, вдигна ѝ краката и я засъблича от кръста надолу.

— Алекс, мисля, че не е мило от твоя страна да не желаеш да говориш с мен. Черния отмъстител се появи чак в края на акцията и поиска да отида с него. Но аз предпочетох да се върна тука, при теб.

Той ѝ хвърли поглед, който тя не можа да разбере, покри я с юргана, взе от нощното шкафче фенера и легена с обагрената от кръвта ѝ вода и излезе. Затвори вратата зад себе си.

Джесика лежа известно време в тъмното, толкова смаяна от поведението му, че дълго не можа да измисли обяснение. После си каза: защо да се чувствам засегната, че Александър ми се сърди? Направих нещо добро за целия град.

Мислеше си за плана и колко добре го осъществиха. После си спомни лъжливата история, която измисли, докато си приказваха с госпожа Уентуърт на чаша чай.

Видя се пак и как освобождава тримата новобранци, третирани от тираните англичани като пленници. После си спомни как Алекс ѝ каза, че я обича и се тревожи заради опасностите, на които може би се излага.

Мислеше, разбира се, и за това как Черния отмъстител ѝ спаси живота.

Спомни си колко сигурна беше, че именно Александър ще се погрижи за раната ѝ. На този свят има неотразимо привлекателни и страстни мъже, но и друг тип мъже, способни да се грижат за някого, ако се разболеете.

Държеше тялото си неподвижно, за да не се отвори раната и да не почне пак да кърви, стигна така до вратата и я отвори. Ръката ѝ трепереше.

Алекс седеше, запретнал ръкави до лактите, в кресло до прозореца и пушеше дълга пура, втренчил поглед в някаква точка, навярно долу в градината. Не се обърна, когато Джес влезе. Дори когато тя се промъкна между креслото и прозореца, пак не я погледна.

— Алекс, наистина ужасно съжалявам — каза тя меко. — Но трябваше нещо да се направи, така го чувствах. Наистина ли не разбираш? Случва се човек да може да мисли само за онова, което смята за свой дълг. Не исках да се изложам на опасността да ме ранят. Не исках да съм непокорна съпруга и да ти причиня мъка. Баща ти се опита да ме откаже, но аз трябваше да осъществя плана си. Нима не разбираш? — Умоляваше го да я разбере. Но той беше като Елеонор — дълбоко уязвен, че не е постъпила както се очакваше от нея.

— Умолявам те, Алекс — прошепна тя.

Той най-сетне я погледна.

Джесика видя мъката в очите му, разбра какво страдание му е причинила. Чувствата на този мъж бяха лесно раними като тялото му.

— Алекс — протегна към него ръце.

С израз на примирение и прошка, поне така реши Джес — той също протегна към нея ръце.

Тя се покатери в скута му като малко момиченце. Беше се стигнало някак дотам да го възприема като свой приятел. Не беше

неин любовник и не беше, разбира се, истински съпруг, но пък неин приятел. Нацупи се, накара й се, но Джес знаеше — той ще й даде сигурност.

— Беше ужасно, Алекс. Толкова ме беше страх. Ръцете ми така трепереха, че едва разрязах въжетата на Итън. Да си чул нещо ново? За Абигейл и госпожа Уентуърт? Да беше видял само Аби как танцува!

Алекс я притисна към себе си, доколкото беше възможно, без да навреди на раната й.

— Елеонор беше у Уентуъртови. Адмиралът удрял с юмруци по вратата на спалнята на госпожа Уентуърт и Елеонор му отговаряла.

— Елеонор? — възкликна смаяна Джес. — Та аз не съм споделяла с нея замисъла си. Не посмях, защото скрупулите й са повече и от твоите.

— Тя е интелигентна и много разумна жена, нещо, което не може да се каже за теб.

— Мисля, че се прибрах вкъщи и при тебе, нали? Знаех, че Черния отмъстител не може да ми помогне и дойдох при теб.

— Само за да ти превържа раната, нали? — каза тихо Алекс.

— О, Алекс, нямаш причина да се оплакваш. Черния отмъстител искаше да отида с него, но аз му връчих празна кошница.

Устата на Александър се превърна в тънка ивичка.

— Отпратила си го само защото не е носел кошница с бинтове — за всеки случай, ако измайсториш още някоя глупост например. Представяш ли си какво ще бъде сега отмъщението на адмирала?

— Не — отговори тя тихо.

— Един от постовите е бил убит, навярно от твоя Черен отмъстител, тъй че адмиралът е твърдо решен да намери виновника още тази нощ. Каза, че мъртвият войник държал в ръка окървавен нож. Смята, че кръвта е на Черния отмъстител, а пък аз реших по погрешка, че е било работа на Итън. За да открие виновника, адмиралът е заповядал да съберат всички млади мъже в кметството, там ще ги накарат да се съблекат голи. Ще заповяда да обесят всеки, който има прясна рана от нож.

— А жените?

— Войниците са се заклели до един, че могат веднага да разпознаят циганките.

Джесика застина в прегръдката му.

— Алекс, ако разберат, че Абигейл и госпожа Уентуърт са се преоблекли като циганки...

— Може би трябваше, да помислиш за това, преди да хукнеш към гората и за малко да останеш там. Колкото и да ми се иска да те държа до утре сутринта в обятията си, предпочитам сега да поспиш.

— Къде ще ходиш?

— Да видя дали мога да помогна на хората с нещо.

Джесика слезе от скута му.

— Алекс, трябва да си почиваш. Здравето ти...

Той не я изслуша, а се наведе така, че връхчето на носа му докосна нейното и процеди през зъби:

— Значи сега се тревожиш за здравето ми? Скланяш баща ми да съзаклятнически срещу мен, караш ме да изтърпя мъките на ада, докато седя цялата нощ тук и те чакам, после се прибираш с отворена кървяща рана и почваш да ме баламосваш, че друг можел да застраши здравето ми. Английската армия е едно нищо в сравнение с мъките, които ми причиняваш ти, Джесика Тагърт.

— Монтгомъри — каза тя тихо. — Ти се ожени за мен, ако случайно си го забравил.

Алекс се дръпна.

— Можеш да се ожениш за теб, но не и да те променя. А сега чуй ме добре: искам да си легнеш и да заспиш. Ще кажа на всички вкъщи, че си болна и Елеонор ще се грижи за теб.

— Само още миг, Алекс. Адмиралът няма ли да поиска да говори и с мен? Зная, той вярва, че мъж е освободил новобранците. Но може да му хрумне, че аз съм била танцьорката.

Алекс впери гладен поглед в деколтето на нощницата ѝ.

— Има неща, които една жена не може да скрие. Тъй че теб няма да разпитва. — И с тези думи излезе от стаята.

Джес наведе очи и установи, че в сравнение с Абигейл тя е женско същество с плоски гърди. Намръщи се и се изпъна в леглото на Александър. Той пък каква роля играе сега и какво ли мнение има за тялото ѝ? Но нали в това отношение е, тъй или иначе, неспособен на каквото и да било.

— Джеси!

Джесика се опитваше да не чува виковете, къртящи наоколо. Сигурна, че са плод на фантазията ѝ. Сигурна, че все още никой на този свят не желае дума да ѝ продума след нападението преди два дена. Алекс е бесен и я поглежда само с присвити вежди. Елеонор непрекъснато ѝ чете конско, а Натаниел се качва в скута ѝ, моли я никога повече да не излага живота си на такива опасности. Джес нямаше представа откъде знае Нат за авантюрата ѝ, но той знаеше.

Елеонор я натовари с грижи за децата, та дано се позамисли какво е причинила на семейството.

Елеонор настояваше още Джес да стои по-далеч от съгражданите си, за да не изпита неприязънта на уорбрукчани. Адмиралът си изкара гнева върху собствениците на кораби. Вече заповяда да конфискуват два от най-тежко натоварените.

Днес Джесика се измъкна за малко от къщи, за да наmine при госпожа Уентуърт. Адмиралът бе забранил да разпитват Абигейл. Госпожа Уентуърт ѝ довери, че Аби успяла да го убеди, че се радва на раздялата с Итън, защото била принудена да се омъжи за него, а тя предпочитала всъщност по-зрели мъже.

— Дъртият морж вярва на всяка нейна дума и докато Итън се крие в гората, няма да се усъмни в приказките ѝ.

— Поне дотогава ще е сигурна за кожата си. А как е господин Уентуърт?

Госпожа Уентуърт пребледня.

— Мисля, че в това отношение не съм по-добре от теб. О, не! Виж, Алекс идва насам.

Двете жени побързаха да се разделят.

Джесика отиде и до пещерата в Ковашкото заливче. Предпочиташе да тича, вместо да върви, но раната ѝ пречеше. Елеонор реши, че няколко часа на чист въздух ще ѝ се отразят добре. Да си проветри и мозъка, та да не измисли пак някоя щуротия.

— Джеси.

Обърна се обърна рязко и видя Черния отмъстител, застанал в сянка над стръмния бряг.

Тя насочи към него, като да беше оръжие, лопатката за миди.

— Да не си посмял да се приближиш към мен. Ти си виновен за всичко. Ако не се беше появил в Уорбрук, всичко това нямаше да се случи.

— Така ли? — учуди се Черния отмъстител и се облегна на скалата. — Мислиш, значи, че тогава Джон Питмън нямаше да си присвои всичко в този град, притежаващо някаква стойност?

— Здравсти! Така е, само че ти замести Питмън с адмирал Уестморланд. Все едно дяволът просто да е издухал някакво непослушно момче и да е заел мястото му.

— Джеси, наистина ли вярваш, че само аз съм виновен за всичко? Да не се беше намесила, англичаните още преди седмици да са ме обесили. В освобождаването на Итън изобщо не съм участвал. Нямах намерение да спасявам трите момчета от участието им.

— Нещо подобно ми заяви и Алекс — отвърна Джесика с нескрита горчивина в гласа. — Твърди, че ти не би се опитал да го предотвратиш.

— От което следва, че съм пъзльо, нали? — попита Черния отмъстител, присвил красивите си устни.

Тя се обърна отново към брега, затърси с поглед отдушниците на мидите.

— Никога не съм те смятала за страхливец, но трябваше да освободим Итън и другите двама новобранци от ръцете на англичаните.

— Така ли? Защото Абигейл просто не може се лиши за няколко месеца от толкова деен в правенето на деца съпруг? На Итън няколко месеца във флота нямаше да му се отразят зле.

— Трябваше да покажем на адмирала, че не може да прави с нас каквото му скимне. Ние не сме мълчаливо покорни деца на англичаните. Ние сме...

— Ти май си си изгубила ума. Сега адмиралът е бесен и само се чуди как да накаже Уорбрук.

— Ума ли? Ти пък какво разбираш от ум? Алекс каза...

— По дяволите тоя твой мъж. — Черния отмъстител пристъпи към нея, привлече я в прегръдката си и я целува, докато тя усети как тялото ѝ омеква. — Той събужда ли такива чувства у теб? Кара ли те да викаш от страст?

— Моля те, остави ме на мира — извърна глава Джесика. — Умолявам те, престани да ме измъчваш.

— Не те измъчвам повече, отколкото ти мен — отвърна той рязко. — Преследваш ме даже в съня ми. Не минава секунда да не мисля за теб. Ти...

Тя го отблъсна решително.

— Но ти допусна да се омъжа за друг — изсумтя Джес.

— Не за истински мъж, само за един...

— Няма да закачаш Александър, разбра ли?

Очите на Черния отмъстител така засвяткаха зад маската, че издадоха учудването му.

— Накара ме да те върна вкъщи, при него. Виждам, че ще те загубя заради една пъстроцветна дъга — една шарения — нищо повече.

— Александър е много повече, отколкото си мислиш. Той прие в дома си и мен, и моите братчета и сестричета. Не губи търпение с тях, чете им, пее им, превързва раните им, а също и моите. Побеснява, когато се излагам на опасност и рискувам да загина. Той...

— Той спи ли с теб?

— Ох, божичко, не — отвърна тя бързо, както винаги, без да се замисля. — Искам да кажа, че Алекс ми е приятел.

Черния отмъстител взе ръцете ѝ в своите, погали с връхчетата на пръстите си кожата ѝ.

— Като те слушам, почва да ми се струва, че с удоволствие би спала с него.

— Чуй, пусни ме да си вървя — замоли го тя — боеше се, че още малко и няма да му устои. — Аз съм омъжена жена.

— Е, да. — Устните му почти докосваха нейните. — Свързана си с мъж, който не може да ти даде онова, което аз мога. Позволи ми да те любя, Джеси. Нека ти даря усещането, че си истинска жена. Забрави пауна, за когото си се омъжила.

Тя пак се опита да го отблъсне.

— Да не би случайно да ме ревнуваш от Александър?

— Разбира се. Та той те има през целия ден, а аз те виждам рядко и за минути. Кажи ми, какъв е вкусът на неговите целувки в сравнение с моите?

— Александър не ме целува — измърмори тя. — Правиш го само ти.

Сега той се дръпна и я изгледа смаяно.

— Не те е целунал нито веднъж? Но ти би искала да го целуваш, нали? Желаете да легнеш с него, нали?

Джес приглади полата си над коленете.

— Ти май си губиш разсъдъка. Александър е мой приятел. Мога със същия успех да помоля Елеонор да спи с мен. До жена ще изпитам същата наслада, каквато и до Александър — измърмори тя. — Но сега си върви, моля те, и ме остави на мира. Не искам никога повече да те виждам.

Черния отмъстител стоеше с ръце на хълбоците, с полуотворена уста, сякаш чул току-що зловеща новина. Джес погледна към брега.

— Върви си, идва някой. Може да е Алекс.

Черния отмъстител сякаш се свести от замайване.

— Дали пък твоят съпруг не се среща с друга жена?

— Вече съм сигурна, че умът ти нещо е пострадал. Той не можа да намери жена, съгласна да се омъжи за него, камо ли пък да легне. Тръгвай! Или искаш англичаните да те хванат?

В следващия миг Черния отмъстител вече беше изчезнал зад скалата.

Шумът беше от сърна, която се появи над пещерата, но Джесика се радваше, че нещо е прогонило Черния отмъстител. Знаеше, че не би му устояла още секунда. Само като го видеше, тялото ѝ почваше да трепери. Толкова много време мина, откакто лежа за последен път в прегръдките на мъж.

Тя заби лопатката в дупката на мидата. В прегръдките на истински мъж, разбира се, който знае как да зарадва и тялото, и душата ѝ. Изпитваше угризения, че е издала на Черния отмъстител какви са отношенията им с Алекс, но беше като разкъсана между тези двама мъже. Плътски беше вярна и на двамата: не наруши брачния обет и не изневери на Алекс, но не спеше с мъжа си и така предаваше Черния отмъстител.

— Та аз изобщо нямам — изрече високо — изобщо нямам съпруг. И заби с все сила лопатката в дупката на мидата.

— Ти ще престанеш ли най-сетне да ме навикваш? — изкрещя Джесика на Елеонор. — Вече ти казах, че нищо не съм му сторила на Александър. Поне нищо ново. Занесох му ядене, дори му нарязях месото. Не знаей как можех да съм по-мила с него. Казах даже, че дрехата му стои добре и придава хубав цвят на лицето му. Какво още се иска от мен?

— Тогава защо гледа толкова мрачно?

— Представа нямам. Не желае да говори с мен за здравето си. Мислиш ли, че има болки?

— Само болките, които ти му причиняваш.

— Аз? Не съм сторила нищо, което да...

Прекъсна ги силен удар, защото вратата се блъсна в стената. Мариана се втурна в стаята с пламнали бузи и сияещи очи.

— Чухте ли? Италиански кораб е хвърлил котва в пристанището. Някой каза, че Адам може да е на борда.

— Адам? — възкликна Джесика и пребледня.

— Да, да! — потвърди Мариана, въздъхна и затвори за миг възторжено очи. — Най-големият ми брат. Адам, борецът, Адам, най-красивият. Адам е дошъл да ни спаси.

— Англичаните ще изгорят града ни до основи, ако още някой почне да ни спасява — каза Елеонор.

Джесика огледа вехтата си, кърпена рокля.

— Не мога да застана пред Адам с тези дрехи. Искam да имам рокля, хубава като червения костюм на Александър. Хайде, не стой така, Мариана, косата ти на нищо не прилича.

— Да, да, разбира се — възкликна Мариана и хукна.

— Само не казвай на Александър, че се гласиш за... — извика Елеонор подир Джесика. Но тя беше изчезнала зад близкия ъгъл. — Адам! — възкликна високо и опипа собствената си коса. Трябва, навярно, и тя да се поиздокара, преди прочутият Адам да се появи.

Джесика отвори вратата на Александър. На лицето ѝ се четеше оживление и очакване.

— Какво има? — попита Александър и затвори книгата.

— Нищо. — Джес взе да рови в един сандък в ъгъла на стаята. — О, Алекс, толкова искам да ми купиш червена рокля, нали ми обеща.

Алекс веднага скочи от креслото и я хвана за ръцете.

— Да не отиваш на среща с Черния отмъстител? — попита и я стрелна сърдито.

— Сега нямам време за твоите изблици на ревност. Мариана каза, че току-що е хвърлил котва кораб от Италия и че Адам може да е на борда.

— Адам? Моят брат Адам?

— Ами да, разбира се, точно този Адам. Алекс, иди кажи на баща си.

— Аз ли трябва да му съобщя, че Адам Безукорния, ще си е скоро у дома?

Тя пусна капака на сандъка.

— Александър, защо не ми кажеш какво те мъчи? От няколко дена само ми намираш кусури.

— Това е единственото, което мога да правя с теб, нали така, мое мило невинно женче?

Изразът на лицето ѝ се смекчи.

— Значи това било, спомняш си времето, когато още си бил мъж. Алекс, кълна ти се, че няма да спя нито с Черния отмъстител, нито с Адам или с когото и да било друг. Нямах никакъв повод да ревнуваш. Да си виждал синьото ветрило на майка си?

— Искаш да носиш сатен за посрещането на брат ми? Искаш да стъпиш на този мръсен вонящ кей в копринена рокля?

Тя преброи до десет, за да запази спокойствие.

— Алекс, ти носиш всеки ден и по всеки повод сатен. А сега ще ми помогнеш ли да се облека?

— Ще имаш да вземаш! — извика той и изтича от стаята.

— Мъже! — каза пренебрежително Джесика и избърза по коридора да потърси сестра си. Дано тя ѝ помогне да се преоблече.

Когато корабът спря на кея, там се беше събрал почти цял Уорбрук, готов да поздрави първородния син на семейство Монтгомъри. Само че той не беше на борда. Капитанът не беше чувал за Адам Монтгомъри, нито знаеше къде може да е.

Сякаш по команда, всички на нея проявиха нескрито разочарованието си.

Джесика се дръпна на три пъти от Александър, защото вече не понасяше ревнивото му мърморене. Испита, разбира се, и съчувствие към него, защото на брат му бе оказано внимание, на което би имал пълно право и той. На Адам, то се знае, никой нямаше да се присмива. Разочарована, Джес видя как моряците свалиха по трапа двајсет и три кожени куфара, последвани от три камериерки.

— По-добре да се прибера, за да може татко да си поплаче на рамото ми — измърмори Алекс на ухото на Джесика. — То може и на теб да ти се е доревало.

Джесика тъкмо се канеше да каже на мъжа си какво мисли, когато чу приятен женски глас да вика:

— Александър, ти ли си?

Александър погледна покрай Джес и на устните му цъфна радостна усмивка.

— Софи — прошепна той.

— Александър, значи си ти.

Джес се обърна и видя мъничко, прекрасно облечено тъмнокосо същество с красиво лице, засенчено от розова, украсена с дантели, пътна шапчица. Жената гледаше очаквателно Александър с усмивка на хубавите устица.

— Алекс, едва те познах. Откога носиш перука? И защо си така превит? Ами този костюм...

Забележките ѝ нямаше да имат край, ако Александър не я беше прегърнал и не беше ѝ затворил устата с целувка.

Това накара тълпата, която вече се разотиваше, веднага да спре.

— Какво посрещане само! — измърмори Софи.

— Бъди така добра и подхвани играта. Каквото и да става, прави се, че не забелязваш — прошепна ѝ Алекс и се дръпна от нея.

Джесика ги наблюдаваше с огромно любопитство. Хващаше се на бас, че нея Алекс никога не я е целувал така. Не че си беше пожелавала да го стори, но нямаше и да го спре.

— Джесика — каза Алекс, — това е графиня Таталини. Софи — да ти представя съпругата си. Софи и аз се познаваме от времената, преди да ме хване онази треска.

— Треска ли? Алекс, да не си болен? Затова ли си навлякъл този костюм?

Алекс я прегърна през кръста и силно я притисна.

— Вече не съм болен, но бях. Джес, може ли да наредиш на мъжете, които още се мотаят тук, да занесат багажа на графинята у дома? Ще ни погостуваш, нали?

— Всъщност не би трябвало, защото само минавам.

— Изобщо не желаем да те слушаме, нали, Джес?

Джес не му отговори, защото наблюдаваше как графинята притиска тяло към бедрото на Александър. Нея май изобщо не я смущаваше, че е толкова дебел и му се налага да върви приведен, а здравият цвят на лицето му сигурно се дължи на грим.

— Джесика — изрече Алекс с познатия ѝ плачлив тон, — трябва да ми помогнеш. Усещам, че силите ме напускат. Хайде, ти се разпорежи за багажа, а графинята ще се погрижи за мен.

Алекс се облегна тежко на рамото на графинята. Хубавицата не каза нито дума, докато двамата не се озоваха сами в една стая у Монтгомърови. Там вече се обърна към него:

— Искam да ми обясниш какво става тук. — Тя протегна ръка и смъкна перуката от главата му. — За миг реших, че си се остриган нула номер. Алекс, какви си ги забъркал този път?

Алекс се разсмя, прокара ръка през косата си и се отпусна в креслото.

— Софи, не подозираш колко добре ми идва този въпрос. Представа нямаш колко ми е хубаво да чуя пак от жена упрека, че не съм онова, което изглеждам.

— Аз пък се радвам да чуя, че си щастлив. — Графинята потропна нетърпеливо с малкото си краче. — Алекс, на теб може да ти доставя удоволствие, но не и на мен. Защото след четиринайсет дена трябва да съм в Бостън, за да посрещна там съпруга и децата си. Ако не пристигна навреме, той ужасно ще се разсърди.

— Както последния път, когато се измъкнах през балкона?

Софи се разсмя.

— В дъжда и чисто гол. Когато съпругът ми се омете, не можах да те открия. Толкова се тревожех. Помислих, че кучетата да са те разкъсали. Вместо това...

— ... беше една камериерка. Виновен ли съм, че ме съжали? След което трябваше да докажа колко съм й благодарен. Нали бях гол, благодарността ми си личеше, опасявам се, твърде силно.

— Ей, ти! — прекъсна го тя, но после високо се разсмя. — Няма значение, какво ще кажа на мъжа си, все едно няма да ми повярва, като му обясня, че съм живяла при теб.

— При мен и съпругата ми, в къща, претъпкана с най-любопитните хора на света.

— Съпругата ти е хубавица, може би малко мъчно схваща, но за жена това не е недостатък, нали? Важна е хубостта. Заради нея ли се обличаш така? Отвратителното нещо ей тук, не е коремът ти, нали?

Алекс погали с любов издутината под дрехата.

— Памучна възглавница, парче канап, пистолет, нож и съвсем мъничко от самия мен. — Той чу шум и надникна през вратата. — Джес идва насам. — Грабна перуката, надяна я с привично движение върху косата и повеси рамене, та фигурата му заприлича на голяма въпросителна.

— Сложете ги тук! — извика Джес на мъжете, натоварени с многобройните куфари на графинята. — Предположих, че ще я настаниш в стаята на майка си. — След като носачите струпаху куфарите до стените, Джес остана да стои на прага.

— Джесика — изрече Алекс с глас, издаващ крайно изтощение, — би ли ни оставила за малко сами? Стари приятели сме, имаме толкова неща да си кажем. Защо не прегледаш в това време счетоводните книги за по-по-миналата година? Или попитай камериерките на Софи, доволни ли са от стаите си.

Джес поглеждаше ту единия, ту другия, после кимна отсечено и излезе.

— Гръм да те удари, дано! — ядоса се Софи на Алекс. — Ако мъжът ми се осмели да разговаря само веднъж по този начин с мен, ще му отрежа ушите и ще му скалпирам оная работа...

Алекс се наведе към нея и я целуна.

— Вярвам, че би го направила, също и Джес, но ако вярваше, че съм истински мъж.

— Мъж ли? Че какво очаква тя от един мъж, ако даже ти не можеш да й го дадеш?

Алекс пак я целуна.

— Софи, подобряваш с всяка изминала секунда настроението ми. Забеляза ли как те гледаше Джесика? Щом трябва да си чак след две седмици в Бостън, можеш да поостанеш някой и друг ден. Направи ми услуга. Искам да живееш тук, у дома и да накараш съпругата ми да ревнува.

— Човек не бива да кара съпруг или съпруга да ревнуват, а да се старае това да бъде избегнато.

— Още не си чула цялата ми история.

Софи се настани удобно в креслото и разпери широко поли.

— Аз съм чудесна слушателка.

— Какъв долен, кучешки, отвратителен номер, Александър Монтгомъри! — каза възмутено Софи. — Двама мъже преследват клетата жена, но тя не притежава всъщност нито един.

— Сама си я играе тази игра. Разправя на Черния отмъстител, че било по-добре той никога да не се е появявал в Уорбрук, после заявява на Алекс, че Черния отмъстител е единствената надежда на града. И тя не знае какво иска.

— Аз пък съм с впечатлението, че много добре знае какво иска. Обича страната си, затова помага на Черния отмъстител. Обича семейството си, затова се омъжва за човек, за когото знае, че ще помогне на нейните братчета и сестричета, въпреки че този мъж не може да легне с нея. Дава обет за вярност, за да спаси семейството. Защото ти си я проклел да се види принудена да го стори. Горкото, горкото момиче.

— Тя първа почна. Нямах никакво намерение да играя тук ролята на Черния отмъстител, но Джесика ми се присмиваше и внушаваше на всичко живо, че съм тлъст и мекушав.

— Не бих я упрекнала. Наистина изглеждаш ужасно. Нищо чудно, че никоя жена не е искала да се омъжи за теб.

— Е, да, но ти не ми повярва.

— Наистина, но ние с теб доскоро... — Тя млъкна и очите ѝ заблестяха. — Какво искаш всъщност от това девойче?

Алекс взе ръцете ѝ в своите.

— Софи, аз я обичам. Може би винаги съм я обичал. Помня, че все се мъкнех след нея, когато тя, още дете, хукваше подир някой от по-големите ми братя, и всеки път успявах да ѝ погодя някой номер.

Всичко, което тя вършеше, ме вбесяваше. За майка ми Джесика беше чудесно момиченце. Все ни повтаряше, че Джес е най-силната личност в семейство Тагъртови. Аз пък исках да докажа, че някой ден, ако се озова в положението, в което е Джесика, ще стана на свой ред опора на семейството. Само че аз бях изтърсачето, имах си татко и двама поголеми братя. Джесика не ме удостояваше с поглед, каквото и да правех, за да привлече вниманието ѝ.

Софи го погали леко по бузата.

— Не мога да ѝ кажа, че аз съм Черния отмъстител. Ще направи някоя невероятна глупост. Сигурен съм.

— Мисля, че вече я прави. — Софи погледна Алекс през полуспуснати мигли. — Открий ми истинската причина да не ѝ кажеш, че ти си Черния отмъстител.

Александър се усмихна и ѝ целуна ръцете.

— Искам тя да ме обича. Мен, Александър. Да ме обича заради самия мен, а не защото нося черна маска и препускам на вран кон. Любовта на Джесика е много важна за мен и искам да зная, че тя ми принадлежи. Да съм сигурен, че ще ме обича и когато остарея и вече няма да мога да яздя. Да съм сигурен, че дори ако свърша като баща си, моята прекрасна Джесика няма да ми слага рога с първия срещнат левент.

— Алекс, искаш тя да обича един полумъж.

— Сигурно е така, но тя заряза Черния отмъстител и дойде при мен. Вярно, кървеше от прободна рана, имаше належаща нужда от помощ, но все е по-добре от нищо. Е, ама каза на Черния отмъстител, че ѝ било все едно дали ще легне до мен или до сестра си.

— Алекс, искаш прекалено много от една жена. Първо от твоята Джесика, а сега и от мен. Ако искаш Джесика да обича не само плътското в теб, как може да ти помогне ревността?

— Прекарвай част от времето си с мен. Джес идва само ако някое от малките има нужда от помощ или внимание, или ако е ранена. Но ако види как друга жена, хубава, интелигентна, умна, с удоволствие ми посвещава времето си, може това да събуди любопитството ѝ.

Софи се засмя.

— Мисля, че мога да обичам Александър дори ако тя не го обича. Вярно, не съм те виждала като Черния отмъстител. Я кажи, в тази роля представяш ли се като много дързък и романтичен герой?

— О, да, и вселяващ страх. Няма опасност, пред която Черния отмъстител да се стъписа. С изключение на Джесика, разбира се. Е, съгласна ли си да останеш и да ми помогнеш?

— Добре — отстъпи Софи и въздъхна. — Но трябва да ти кажа, че според мен жената трябва да знае, че нейният съпруг е и неин любовник. Ще помогна жена ти да почне да те ревнува.

19

— Джесика — каза Елеонор, като се мъчеше да говори спокойно.
— Онази жена те смята за глупачка.

— Тя прави Алекс щастлив.

— Много щастлив. На тебе все едно ли ти е, че двамата се заключват за часове в стаята й?

— В нашата стая — възрази раздражено Джесика. — В стаята, която е на Александър и моя.

— Аха, значи не ти е чак толкова безразлично.

— Елеонор, какво ще направиш, ако някоя жена флиртува с твоя огромен руснак?

— Ще й отрежа всичко, което докопам.

Джесика бодеше с вилицата из яденето.

— Да, но графинята е всъщност толкова чаровна. Вчера се е занимавала целия следобед със Самуел.

— С което даде на Натаниел възможност да върши щуротии. Да знаеш случайно откъде му е дошла тази рибарска лодка?

— Каква рибарска лодка? — попита загрижено Джес.

Елеонор седна до масата срещу сестра си.

— Притеснена си все пак от присъствието на тази жена, нали?

— Ни най-малко. Знаеш, че Алекс и аз нямаме истински брак. Той каза, че...

— Какво каза?

— Каза, че ме обича. Но предполагам, че тогава още не си беше спомнил за любовта си към графинята.

— Джес, защо не се бориш с нея за съпруга си? Защо не отидеш при Алекс и не му кажеш, че го обичаш и ще подпалиш косата на тази жена на главата й, ако не се омете за трийсет секунди оттук?

Джесика стана от масата.

— Аз да съм влюбена в Алекс? Каква гротескна мисъл! Той знае само да мърмори, да пъшка и...

— ... да ти спасява живота, да те чака цяла нощ, да се грижи за теб, да те глези и...

— ... непрекъснато да ме навиква. Къде е сега графинята? Може пък да намеря друг начин да се отърва от нея.

— Когато я зърнах за последен път, седеше в градината пред кухнята. Джесика, какво си намислила?

— Ще помогна на страната си — заяви Джес и излезе навън.

Джесика нямаше никакво намерение да споделя с Елеонор или с когото и да било колко ѝ пречи присъствието на графинята. Кога, по дяволите, се е влюбила в Александър? Доскоро вярваше, че признак за любов е лудо туптящото сърце. Свързваше любовта с онова, което изпитва към Черния отмъстител, или поне вярва, че изпитва към него. Но напоследък е много по-щастлива, когато вижда Алекс, по-щастлива, отколкото през минутите, прекарани с Черния отмъстител.

След нощта, когато я раниха, Черния отмъстител се появи на два пъти под прозореца и. Но желанието да излезе и да го последва ставаше все по-слабо. Знаеше, че може да прекара чудесна нощ в обятията му. Но нищо повече. На другия ден щеше да се чуди какво я е прихванало и да търси компанията на Алекс.

Откакто Алекс се върна в Уорбрук, прекараха заедно много часове. Тя уж не държеше много на него. Отначало той дори ѝ досаждаше с желанието си да е все край нея, но с течение на времето присъствието му се превърна дори в необходимост за нея. А сега, когато вече истински желаеше да е с Александър, него го нямаше.

Джес не можеше да се сърди на графинята, задето се чувства привлечена от Алекс, та той умее да бъде и много чаровен. Разказваше така хубаво истории за морски приключения, че тя сякаш усещаше вятърът да брули лицето ѝ, а когато четеше любовни истории, караше я да се изчервява.

Той възстановяваше постепенно щетите, причинени от Питмън на богатството на семейство Монтгомъри. За седмиците, откакто бяха женени, двамата отново сложиха в ред домакинството в дома. В работата бяха чудесна двойка.

Но ето че се появи тази графиня, която се радваше на всяка дума на Александър, гледаше го с възхищение и с очи, които му казваха колко е силен и чудесен. Алекс пък се държеше така, сякаш всички

Тагъртови бяха изчезнали от света. Цялото му внимание беше посветено на хубавата италианка.

Джес стоеше в най-далечния край на градината и наблюдаваше графинята, седнала под едно дърво, наметната с дебел шал и с разтворена книга на коленете. Джес искаше да ѝ каже да напусне Уорбрук и да остави съпруга ѝ на мира. Само че не можеше. Първо — Алекс щеше да си умре от смях при толкова глупава постъпка, второ — нямаше да забрави този неин изблик на ревност. Щеше да се грее на спомена за него като на слънце, да се фука и да измисля още какви ли не унижителни за нея неща, за които мъжете имат много развинуто въображение, когато смятат, че са спечелили.

Не, трябва да измисли нещо по-добро, за да се отърве от графинята.

— Здравейте — каза Джес и жената вдигна към нея хубавото си лице. — Доволна сте, надявам се, от престоя си в Уорбрук. Не можах да ви отделя достатъчно време, но се надявам, че Алекс има грижата.

— Да — каза предпазливо графинята. — Много внимателен домакин е, благодаря.

Джес се усмихна и седна на стената близо до нея.

— Алекс обясни ли ви какво става сега в Уорбрук? Разказа ли ви на какъв гнет сме подложени всички?

Графинята отвори широко очи.

— Не, всъщност не. Спомена май нещо, но...

Джес се наведе напред. Графинята веднага се дръпна, сякаш от страх, че Джес може да я удари.

— Питам се дали не можете да ми помогнете — продължи Джес. — Толкова сте хубава, а имам нужда от подкрепата на красива жена.

— Така ли? — възкликна графинята, явно заинтригувана. — Как мога да помогна?

— Чували сте навярно за адмирал Уестморланд, нали? Англичаните са го пратили да залови Черния отмъстител. Още не е успял. — Джесика се усмихна. — Някои от нас помогнаха на Черния отмъстител в смелите му действия.

— Александър ми разказа за вашето участие в няколко нападения, както той ги нарече. Английските войници... — Тя млъкна

и погледна Джес право в лицето. — Не ми е разказал всъщност кой знае колко.

Аха! — каза си Джес, разказал ѝ е значи за онази нощ! Тя съдържа усмивката си.

— Да, правим каквото можем, за да помогнем на Черния отмъстител. След последното му нападение адмиралът наказва града, като конфискува товара на корабите. В няколко случая конфискува и самия кораб. Боя се, че скоро ще го направи пак. Трябва да ми помогнете да разбере дали е така.

— Аз ли? — попита графинята. — Но как мога да ви помогна?

— Адмиралът е на квартира у госпожа Уентуърт, а тя ме покани на чай. Вчера адмиралът е получил от Англия запечатан документ, много искам да разбере какво пише в него.

— Но какво трябва да правя аз?

— Адмиралът си пада по хубави жени, а вие сте хубава. Искам да привлечете вниманието му, пък аз ще претърся в това време неговото бюро.

Софи се усмихна на комплиментите на Джес, но после стана сериозна.

— Ами ако ви хванат? Какво ще стане, ако адмиралът разбере, че съм ваша съучастничка?

— Ще ни обесят.

— О! — На Софи ѝ трябваше известно време, за да го смели.

— Софи, ако позволите да ви наричам така, — вие можете да се справите блестящо с тази задача. Само като си помисля какъв успех имате при Алекс...

— Как да ви разбирам? Алекс и аз сме стари приятели.

— Да, и се радвам, че той ви има. Алекс е и мой приятел, а се радвам, когато приятелите ми са щастливи.

— Да не би да ревнувате?

— Ни най-малко. Той заслужава да бъде щастлив, а нещата, на които може да се радва, са толкова малко.

— Може би има друг мъж, когото истински ревнувате? — попита Софи. И се наведе на свой ред напред.

— Алекс е мой съпруг.

Софи се засмя.

— А как стоят нещата с Черния отмъстител, за когото слушам толкова често? Наистина ли е толкова привлекателен и красив, както се твърди?

— Нещо повече дори — засмя се Джесика. — Е, съгласна ли сте да ни помогнете в онова, което искаме да направим в дома на госпожа Уентуърт?

— Черния отмъстител е съвсем различен от Алекс, нали?

— Изобщо не могат да бъдат сравнявани. Ако се страхувате, направо си кажете. Ще ви разбере. Но искам да знаете, че ако ме хванат, няма да ви издам.

— Хм. Нямаше ли да е чудесно, ако можехте да обедините интелигентността на Александър с мъжествеността на Черния отмъстител? Бихте имали възхитителен съпруг.

— Подобно човешко създание не съществува. Човек притежава или ум, или хубост. Никога и двете. Та ще ми помогнете или не?

Софи изгледа критично Джес.

— Само ако си ушите за случая подходяща рокля. Какво си мисли всъщност вашият съпруг? Наистина ли нямате поне една прилична рокля?

— Алекс ми даде всички рокли, които са били някога на майка му.

Графинята изрече нещо доста язвително на италиански.

— Алекс обеща да ми купи червена рокля.

— Така ли? Но не я получихте? Елате, Джесика, чака ни много работа. Трябва да съберем най-добрите шивачки в града.

— Шест?

— Колкото по-скоро си свършат работата, толкова по-добре. За колко часа сме канени утре на чай, на среща с въпросния адмирал?

— За четири след обед.

— Трудно, но не и невъзможно.

Докато Джесика и Софи прекосяваха гостната, при което графинята произнасяше сто думи в секунда, Джес смигна на сестра си.

— Какво си й направила на Софи? — настояваше да разбере Алекс.

— Не разбирам за какво говориш, Алекс — отвърна с невинен поглед Джес. — Само я поканих при госпожа Уентуърт на чаша чай.

Да, зная, че ми нямаш доверие. Затова помислих, че тя ще може да ме контролира.

— Не, нямам ти доверие и то с основание. Освен това мисля, че Софи не трябва да напуска къщата, придружавана от теб. Знае ли човек какво може да се случи.

Джесика разтвори още по-широко очи.

— Не проумявам какво имаш предвид. Просто предложих на твоята гостенка да се присъедини към нашата компания, нищо повече.

Алекс я изглежда подозрително.

— Нямам ти доверие.

— Как можеш да казваш нещо толкова отвратително на собствената си съпруга? Видя ли каква рокля поръча Софи да ми ушийт за случая? От червена коприна.

Алекс се почеса по тила, където потта и пудрата се бяха превърнали както винаги в паста, от която го сърбеше.

— Ще те придружа на това парти.

— Какво? — не се сдържа Джесика. — Много мило от твоя страна, исках да кажа.

— Наумила си нещо, Джес, и трябва да съм там, за да ти попреча да направиш пак някоя глупост.

Половин час по-късно Джес питаше Софи:

— Ще можете ли да забавлявате едновременно адмирала и Алекс?

— Разбира се — отговори самонадеяно графинята. — Мога да го направя и с пълна зала мъже.

— Добре — въздъхна с облекчение Джесика.

Само че графинята не сложи в сметката появата и на Джесика. Когато камериерката на Софи фризира буйната коса на Джесика и я облече в силно деколтираната червена рокля, възникна вероятността мъжете изобщо да не обърнат внимание на друга жена.

Джес влезе в стаята на Александър, за да му се представи.

Харесва ли ти роклята?

Александър остана безмълвен.

— Александър — попита Джес, — лошо ли ти е?

Алекс седна.

— Хайде, Джес, закъсняваме. — Софи избута Джесика през вратата, после се обърна и изсъска на Александър: — Я се стегни и не ставай овца. Тя е изнуряващата те твоя съпруга, не го забравяй! — Софи погледна Джес, застанала в коридора с профил към нея. — Хубост като нейната може да събуди омраза. Няма да позволя на съпруга си да се запознае с жена ти. Хайде, съвземи се най-сетне и тръгвай. В края на краищата сам си си избрал безбрачието. Нищо чудно, че краката вече не те държат.

На следобедния чай при госпожа Уентуърт Джес трябваше да се справи с известни затруднения. Дни наред Алекс не беше свалял очи от графинята. Сега сякаш не подозираше за съществуването ѝ. Следеше със стъклен поглед всяко движение на жена си и с това ужасно я ядосваше. Софи разказваше една забавна история след друга, но Алекс не я слушаше. Беше вперил очи в жена си, забравил напълно, че в стаята има други хора.

Джесика хвърли на Софи пълен с горчивина поглед и посочи с глава Алекс.

— Александър — изрече остро Софи, — защо не ни разкажеш как си ловил риба в каналите на Венеция?

Алекс трепна. Софи се наведе силно към адмирала, за да може той да надникне в деколтето ѝ, след което адмиралът веднага подкани Алекс да разкаже споменатата история. Щом той я подхвана, Джес се извини на госпожа Уентуърт и се отдалечи в посока към небезизвестната пристройка до къщата.

Щом се скри от погледа на гостите, бързо изкачи стълбата към стаята на адмирала. Знаеше, че разполага само с няколко минути, за да потърси документа и се опита да си свърши работата колкото може по-добре. Вече искаше да се откаже, когато зърна от книгите на една етажерка да се подава нещо бяло. Дръпна го, погледна плика в ръката си и вече се канеше да го отвори, когато чу зад себе си глас:

— Знаех, че ще ви намеря тук.

Джес се обърна и видя един от адютантите на адмирала.

— Толкова дълго се забави, че бях сигурен — чакаш ме тук.

Джес продължаваше да държи плика, но успя да го скрие сред диплите на роклята. Не помнеше да е виждала този мъж. Но той явно

беше убеден, че тя го желае. Джес преглътна остра забележка на тема мъжка суетност и му се усмихна.

— Аз, аз бях тръгнала към къщичката, но видях, че тук има отворен прозорец. Всеки миг може да завали, та влязох да го затворя.

Лейтенантът прекоси за две секунди стаята.

— Знаеш, че между нас няма тайни. Отдавна искаш да се видим. Разбрах го по погледите ти, когато се срещаме на улицата. Сигурно си прегладняла за истински мъж, след като са те дали на такъв слабак.

Джесика се дръпна от лейтенанта, заобиколи тичешком бюрото, преследвана от офицера, който се приближаваше все повече към нея.

— Кажи къде можем да се видим.

Ръката на Джес се плъзна по бюрото и напипа нож за разрязване на книги. Нямаше никакво желание да позволи на този мъж да я докосне.

— Ще те направя най-щастливата жена на света. Ще ти дам онова, което твойт съпруг не може.

— За онова, от което има нужда съпругата ми, ще се погрижа сам, тъй че много ви благодаря — долетя глас откъм прага.

Двамата се обърнаха и видяха Алекс, облегат на рамката на вратата. Носеше розов костюм, а дългата перука с къдрици му стигаше до раменете. Но очите издаваха, че женствената му външност лъже.

Лейтенантът се дръпна от Джесика.

— Сър, нямах намерение да се отнеса с неуважение към тази дама.

Острият поглед на Александър не се смекчи и Джес видя как по челото на лейтенанта избиха ситни капчици пот.

— По-добре ще е май да се върна в салона — измърмори той, заобиколи бюрото и тръгна към вратата.

Александър се дръпна, за да го пусне да мине, без да свали нито за миг поглед от младежа.

Джес се озова с три крачки до вратата.

— Струва ми се, Алекс, че ужасно го уплаши — каза тя. Опита се да се промъкне край него в коридора, но той протегна ръка и ѝ препречи пътя.

— Какво търсиш тук? — На лицето му нямаше и сянка от усмивка.

— Прозорецът беше отворен и аз...

Алекс ѝ хвана ръката, вдигна я високо и взе ножа за книги, който тя още държеше.

— Не ме лъжи, Джес. Дошла си в стаята, за да се срещнеш с този мъж, така ли?

Тя изпита едновременно облекчение и яд.

— Хубав е, нали?

Алекс я хвана за рамото и силно го стисна.

— Чуй ме, ако те спипам още веднъж с друг мъж, ще те...

— Какво ще направиш? Ще прекарваш още повече време с графинята? Би ли отдръпнал, ако обичаш, ей това? — посочи тя с поглед корема му, който ѝ препречваше пътя към коридора. Как се осмелява да я упреква за нещо, което сам върши вече цяла седмица?

— Джесика! — подхвана Алекс, но тя се промъкна край него и излезе от стаята. Щом слезе по стълбата, напъха писмото, което още държеше в лявата си ръка, в деколтето и се върна в салона.

Вечерта у Монтгомърови Софи заразпитва Джесика, която свари да проверява сметките на домакинството, за изминалата седмица.

— Какво сте казала на Алекс? От няколко часа е непоносим.

— Докато стоях в стаята на адмирала, цъфна някакъв нахален лейтенант и се опита да ми определи среща. Алекс се появи преди мъжът да е станал нагъл, но ме обвини, че съм го била насърчила. Въобразява си навярно, че на мен там това ми е било работата, да печеля вниманието на някакъв глупав английски военен.

— Ревността действа благотворно на съпрузите — каза Софи. — Но трябва да сте всеки ден облечена като днес.

— Да ловя мидите с червена рокля? Те ще си пукнат от смях.

— Една дама може да си намери и други занимания, освен ловенето на миди.

— Като например да си шие рокли, да флиртува с хубави млади мъже и да съзаклятничи зад гърба на съпруга си?

— Радвам се, че не плетете интриги — каза саркастично Софи. — Джес, ще ми заемете ли черното си наметало? Трябва да изляза за малко.

— На ваше разположение е — каза Джес, без да вдига очи от сметките.

Софи наметна пелерината, свали качулката ниско над очите. На половината път към къщичката черна фигура ѝ препречи пътя. Глас с особен акцент, който не можа да разпознае, каза:

— Чаках те. — Софи веднага разбра, че пред нея е прословутият Черен отмъстител и явно я е сбъркал с Джесика. Отлично знаеше, че мъжът е всъщност Александър, само че преоблечен, но пак ѝ беше трудно да го възприеме. Очите в процепите на черната маска святкаха заплашително.

Отвори уста, да му каже, че греши, но усети на шията си върха на кинжал.

— Нито дума — каза той с глас, от който по гърба ѝ полазиха тръпки. — Смъквай дрехите.

Софи понечи да протестира, но той притисна още по-силно кинжала в кожата ѝ.

— Не ми възразявай, Джесика! Тази вечер ще взема каквото ми принадлежи.

Начинът, по който го каза, извика у Софи желание да се покори на волята му. Погледна го в очите и разбра, че копнее за този мъж.

С треперещи ръце задържа връзките по дрехите си. Забрави, че не е жената, която той желае. Роклята ѝ се беше свлякла наполовина, когато Алекс най-сетне разбра грешката си.

— Софи — изпелтечи той и дръпна кинжала от врата ѝ.

Графинята не помнеше друг път да е била толкова бясна. Пред нея стоеше легендарен герой, беше споделил с нея току-що чудесното си желание, а сега се държи като момче, което майка му е заловила на местопрестъплението.

— Александър — каза с подobaващо строг тон, — защо се промъкваш в тъмното и нападаш жените като бандит?

Той се ухили и Софи усети как се поддава за втори път на чара на този мъж. Беше невероятно привлекателен с черната си маска.

— Очаквах Джесика.

— Александър, свали маската. — Надяваше се да се справи с него по-лесно, ако е в познатия облик.

— Не — продължи той да се смее. — Джесика вътре ли е?

— Какво си намислил? Същото, което се опита да направиш току-що с мен? Алекс, трябва да сложиш край на това. Първо я караш

да те ревнува като Алекс, после я нападаш, преоблечен като герой от драма. Трябва да ѝ кажеш истината.

— Ти май я обикна, нали?

— Да, харесвам я и съжалявам, че се съгласих да съзаклятничая срещу нея. Вдругиден трябва да тръгвам и ако дотогава не ѝ кажеш, ще го направя аз.

Черния отмъстител се облегна на едно дърво.

— Ужасно ще ми се ядоса.

— И с пълно право.

Черния отмъстител се изправи.

— Да, но наградата, която ме очаква, ако нямаме вече тайни, си заслужава — каза замечтано, сякаш в този миг си представяше каква ще е наградата. — През деня ще съм Алекс, но през нощта, насаме с Джесика — Черния отмъстител.

— Завиждам ѝ — въздъхна Софи и промени темата — Е, ще ѝ кажеш ли?

— Да, мисля, че е време да ѝ кажа. Утре ще отидем двамата на разходка и ще ѝ покажа кой е Черния отмъстител.

Той целуна нежно Софи по устата и отново изчезна в мрака.

Когато Софи се върна в малкия салон, където Джесика беше преглеждана счетоводните книги, там нямаше никой. Софи откри Джес в стаичката до спалнята на Александър. Там цареше невероятен хаос.

— Няма го — изпъшка Джес.

— Кое?

— Документът, който взех от бюрото на адмирала. Искан да изчакам Александър да излезе от къщи, и тогава да го прочета, но вече не го намирам сред вещите си.

— Да не сте го изтървала по пътя?

Джесика я погледна разстроена.

— Не, бях го скрила ей тук.

На Софи ѝ трябваше време, за да разбере какво значи това.

— Някой го е откраднал и следователно някой знае какви са намеренията на адмирала. А вие нямате никаква представа за съдържанието на документа?

— Не. Не можах да го прочета, защото Александър все се въртеше наблизо. Ако Питмън го е открил и знае, че аз съм го откраднала от бюрото на адмирала, тогава...

— Много скоро ще разберем. Седнете и ме оставете да помисля. Възможно е някое от вашите братчета и сестричета да е намерило листа и да си е направило от него корабче. Но ако е попаднал в ръцете на господин Питмън, ще се наложи да ви изведем час по-скоро от Уорбрук, преди войниците да са дошли да ви отведат на бесилката.

— Да — прошепна Джес и седна на леглото.

— Алекс, не е ли малко късно за разходка с кабриолет? С твоето крехко здраве ще е май по-добре да си останеш вкъщи и да си почиваш. Софи смята...

— Сега не ми се изслушва мнението й.

Джес се усмихна в тъмното и се вкопчи в капрата. Известно време нежната хубава графиня бе принадлежала само на Александър. Сега Софи прекарваше повече време с Джесика и децата, отколкото с Алекс. Графинята мислеше всъщност днес да си заmine, но сутринта заяви, че е готова да им гостува още някой и друг ден.

— Само за да видя какво ще стане — добави тя, без да обяснява какво по-точно има предвид.

— Ти топло ли си облечена? — попита Алекс.

Джес се загърна още по-плътно в дългата пелерина с качулка.

— Не аз трябва да внимавам за здравето си, Алекс. Още колко време мислиш да караш? Не е ли по-добре да се връщаме?

— Сто-о-ой! — извика Алекс на конете и дръпна юздите. — Пристигнахме. — Слезе от капрата и мина откъм Джесика, за да ѝ помогне, но тя вече беше скочила на земята.

— Оттук можеш да видиш цял Уорбрук — каза Алекс и се залови да разпряга конете.

— Алекс, вече е десет часът вечерта. Мисля, че трябва да се прибираме. Тъй че не разпрягай конете.

Но Алекс продължи да смъква такъмите. Боеше се, че Джес може да се вбеси, ех, мъничко да се поразсърди, като разбере, че нейният съпруг и Черния отмъстител са едно и също лице. Нямаше всъщност никакво основание да се гневи, но с жените знае ли човек? Ех, не беше изключено и да прояви достатъчно разум и да проумее, че е искал да помогне на страната си, но да опази и нея. Все пак, ако съди по положението на нещата, едва ли ще прояви разум. Много по-вероятно е да демонстрира, както винаги, неотстъпчивостта и ината си. Той се

усмихна на лунната светлина. Е, все ще успее да я укроти. Ще почне да я гали и...

— Алекс, толкова странно се усмихваш. Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш най-сетне каквото имаш да ми казваш, и да си тръгваме? Мократа трева ще ти съсипе новите обувки.

Той сложи букаи на конете, после прегърна Джес през рамо.

— Ела с мен до онова хълмче, да се насладим на гледката.

— Алекс — каза тя нетърпеливо, — цял живот съм се наслаждавала на гледката на нощния Уорбрук. Стотици пъти точно от това хълмче. Момент! Алекс, да не си купил нов кораб? Това ли имаше да ми казваш?

Той я обърна с гръб към градчето, за да го погледне в очите.

— Джесика, дойдох да ти съобщя нещо много по-важно от купуването на нов кораб.

— Има една гемия за продан, можем да я използваме за...

Той сложи пръст на устните й.

— Сега ме чуи, Джесика. Да седнем тук и да си поговорим с теб за мъже и жени, за доверие, дълг и чест...

— Добре, само че ако си простудиш краката или нещо друго...

— Случва се човек да върши тъкмо онова, което трябва да върши. Може другите хора да не смятат, че трябва нещо да се прави, но...

Мислите на Джесика бяха другаде, слушаше Алекс с едното ухо, загледана в панорамата на града под себе си. Както гледаше, зърна изведнъж факли, които се движеха. Сигурно някой разтоварва посред нощ кораба си, реши тя.

— ... освен това ние се учим да си прощаваме и да се приемаме взаимно, въпреки недостатъците, които смятаме, че откриваме у другите, ние...

Джес наблюдаваше неподвижно сцената там долу. Факлите се движеха сега по-бързо, но се отдалечаваха от кея. Тя сви вежди и се възря по-внимателно в тях. Още факли се запускаха надолу по улиците.

— ... истината е, че ти предизвика всичко това, Джесика. Без теб много от онова, което последва, нямаше да се случи. Не ти се сърдя, но те моля да не го забравяш, когато ти казвам...

Сега Джесика различи на лунната светлина тъмна фигура. Отначало не можеше да разбере какво е, но фигурата се приближаваше към хълма и с всяка изминала секунда я виждаше все по-добре.

Веднага скочи на крака.

— Той е! — изрече слисана.

Все още седнал на земята, Алекс я погледна.

— Кой?

— Черния отмъстител. Хората там долу преследват Черния отмъстител.

Алекс се надигна с всезнаеща усмивка на устните.

— Джес, можеш да ми повярваш, че човекът, когото са погнали там долу, не е Черния отмъстител. Може да е някой сляп пътник, пристигнал току-що с кораб, или някой...

— Ей там! — извика тя и посочи между дърветата. — Ей там, при сградата на съда. Казах ти, това е Черния отмъстител и, о боже, виж, виж, прерязали са му пътя за бягство. — Тя вдигна поли и хукна към конете. — Трябва да му се притека на помощ.

Никога не беше виждала Алекс да тича толкова бързо. И на сън не си бе представяла, че може да се движи толкова пъргаво. Настигна я, дръпна рязко черното наметало от раменете ѝ, наметна го върху своите и продължи към конете. Освободи мълниеносно единия от букаите и се метна на гърба му, преди Джес да е направила две крачки.

— Прибирай се вкъщи! — успя да ѝ викне Алекс, докато се отдалечаваше в галоп върху неоседлания кон и пришпорваше впрегатното добиче да препуска както никога през живота си.

Джесика стоеше като онемяла. Известно време изобщо не проумяваше какво се е случило. Допреди малко Алекс ѝ разправяше надълго и широко нещо за любов и патриотизъм, а в следващия миг вече препускаше с нейното наметало на раменете върху впрегатния кон.

Джес се върна бавно като сомнамбул на хълма и се загледа в онова, което ставаше долу. Видя как Алекс слиза в неспирен галоп по склона, право към групата с факлите. Но не можеше да проследи по-нататъшния ѝ път в тъмното. Вече беше трудно да различи вдясно от нея и движенията на Черния отмъстител.

— Моите двама мъже — каза тя и бързо си пое дъх.

Нейните двама мъже, преследвани от армия английски войници.

Зърна пак Алекс, когато факлите го осветиха за кратко. За миг там долу настъпи объркване, а после хората с факлите се обърнаха и хукнаха подир Алекс, а Черния отмъстител, преследван от втора група войници, видя пред себе си свободен път за бягство.

После факлите и конниците изчезнаха от полезрението ѝ. Джес седна на земята и зарови лице в длани. Защо трябва Алекс да върши такава глупост? — се питаше. Защо рискува здравето си, за да помогне на мъж, когото смята за глупак?

Джес остана цял час на хълма. Видя как факлите се скриха в гората, после се появиха отново в края на града. Видя как факлите претърсват на двойки улици и улички и поемат най-сетне към кея.

— Загубили са следата им — прошепна Джес и тръгна към коня. Трябва да се прибере и да помогне на Алекс. Черния отмъстител може да препусне, накъдето си иска, дори към обятията на любимия съпруга. Но Алекс ще има нужда от нея.

Не беше лесно да кара кабриолета само с един кон надолу по стръмния хълм, но Джес и не мислеше за трудностите, които ще ѝ създаде кабриолетът. Беше погълната от една-единствена грижа: да си е у дома, когато Алекс се върне.

Беше наблюдавала преследването от хълма и знаеше къде войниците претърсват града, затова успя да заобиколи тези места. Не искаше да среща униформените и да е принудена да им обяснява къде е вторият ѝ кон и какво е направил съпругът ѝ с него.

Стигна до дома на Монтгомърови, без да срещне не само тълпата, но дори един-единствен английски войник. Предаде кабриолета и коня на коняря и вече се канеше да се оттегли в стаята си.

Сойер я извика през отворената врата и преди да разбере какво ѝ е, тя вече плачеше на рамото на стареца и му разказваше какво се е случило.

— Обичаш го, нали? — каза Сойер и я загали по косата. — Обичаш сина ми повече от твоя хубавеляк, твоя дързък Черен отмъстител?

— Да — изхълца Джесика. — Алекс все се оплаква и хленчи, създава ми куп главоболия, но той е наистина много добър човек. Помага колкото може, особено като се има предвид състоянието му. Но това тази нощ беше прекалено. Не може да препуска като луд, без да навреди на здравето си.

Сойер я притисна още по-силно към себе си.

— Сега съм загрижен за твоето здраве. Мисля, че е време да се сложи край на тази игра на криеница. — Той я отдръпна от рамото си. — Иди си в стаята и чакай там Алекс. Искам утре в четири часа да дойдете двамата при мене на чай и се погрижи Алекс да не намери претекст да се измъкне. Доведи го за чая.

— Ако здравето му позволи — изхълца Джес. — Трябва непременно да му стопля вода, да си натопи измръзналите крака.

Сойер отметна къдриците от челото на снаха си.

— Да, почни да го глезиш още тази нощ, защото утре вечер навярно няма да имаш желание да го правиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Утре заран ще разбереш. А сега върви и се погрижи за съпруга си. Ще се видим утре на чая.

— Да, сър — Джес целуна свекъра си по бузата и излезе.

— Кой беше? — попита той Ник.

Алекс успя да се изплъзне в последния миг от войниците на краля и да се прибере у Монтгомърови, а там, в тъмния храсталак зад конюшната се натъкна на Ник.

— Представа нямам — изпъшка Ник. — Доколкото зная, твоят адмирал е получил известие, че кораб с контрабандна стока трябва да акостира в пристанището. Решил да претърси кораба през нощта.

— Да, но човек преоблечен като Черния отмъстител, е помамил войниците надалеч от пристанището — каза ядосано Алекс. — Някой, който е решил да се представи за мен.

— Твоята Джесика къде беше по това време? Тя май...

— Беше с мен — изсумтя Александър. — Отидохме двамата с кабриолета до Облия хълм, исках да ѝ открия там, че аз съм Черния отмъстител. Но тя тъкмо тогава погледна към града, където Черния отмъстител препускаше по улиците, заобиколен от английски войници с факли в ръце. Едва успях да стигна, преди онзи идиот да се види притиснат отвсякъде.

— Искаш да кажеш на Джесика, че ти си Черния отмъстител? — попита Ник и изгледа Алекс с крива усмивка. — Не забравяй, че това жребче ще изрази мнението си за теб.

— Защо, мислиш, я заведох по-далеч от града, за да ѝ го кажа? Не исках Питмън да чуе какво конско ще ми прочете. — Въпреки явното притеснение в гласа му, Алекс се усмихваше. — Откровено казано, радвам се, че ще го научи. Между нас вече няма да има тайни.

— Нито отделни спални.

— Хайде да се прибираме — каза Алекс и си намести перуката. — Утре ще изляза с Джес още веднъж и ще ѝ кажа всичко. Дотогава искам да разбера кой си е присвоил ролята ми.

Джесика трябваше да чака няколко часа, преди Алекс да се върне и да се изкачи през прозореца. Изглеждаше ужасно. Дрехите му бяха мръсни и мокри, перуката извита накриво, лицето му издаваше крайно изтощение.

— Джес! — каза смаян. — Отдавна трябваше да си в леглото.

— Ти също — Тя му помогна да се изкачи през прозореца, заведе го до леглото, накара го да седне. Коленичи, изу му мокрите обувки и панталона, уви студените му крака с топъл пешкир.

— Джес! — възкликна весело Алекс. — Какво значи това? Какво правиш?

— Алекс — погледна го тя умоляващо, — биваше ли в твоето състояние да препускаш така лудо! Можеше да загинеш. Сърцето ти не е свикнало на такива изпитания.

Той я наблюдаваше напрегнато.

— Тревожила си се за мен?

— Разбира се. Хайде, свали мокрото бельо, добре де, няма да гледам, и си легни. Ето ти суха перука, ако мислиш, че ще припадна при вида на плешивата ти глава. Сварих ти супа. Щом легнеш, ще те нахраня.

Алекс смъкна за нула време бельото, навлече презглава суха нощница, намести перуката и се пхна под юргана. Провеси рамене, дано заприлича на инвалид, и викна на Джес, че е готов.

Тя сложи чиния гореща супа до леглото му, върза под брадичката му салфетка и почна да го храни.

— Как ти скимна да хукнеш като луд надолу по хълма? — попита го с глас, в който укорът беше примесен със закачка.

Той я погледна над лъжицата.

— Не исках да заловят твоя Черен отмъстител. Нали значи толкова много за теб.

Очите на Джесика в миг се напълниха със сълзи.

— Алекс, рискувал си живота си за този мъж само защото го обичам?

Алекс сви рамене, за да каже, че не му е оставало нищо друго. Тя се усмихна, наведе се, целуна го по челото и продължи да го храни.

— Много благородно от твоя страна, но за мен здравето ти е по-важно от добруването на Черния отмъстител. Той може да се справя и сам с трудностите, няма нужда от твоята... Алекс, зле ли ти е?

Той я хвана за ръката и така я дръпна, че тя седна на леглото.

— Повтори какво каза току-що!

— Казах, че Черния отмъстител наистина много го бива да се излага на опасности, но умее, мисля, и да се измъква сам от тях. Не искам ти да си рискуваш живота, за да го...

— Не това, кажи колко си се тревожила за здравето ми.

Той държеше ръцете ѝ в своите, а очите му заприличаха на ястребови.

Джес сведе поглед към ръцете си и се изчерви.

— Виж какво, Александър, аз може допреди време да съм казвала едно или друго за дрехите ти, за твоя мързел, знам ли за какво още. Но всъщност много те харесвам.

— Колко много?

Джес не вдигна глава.

— Толкова, че и да ме обичаш?

Джес се качи на леглото до него, обгърна тялото му с ръце и крака, сложи глава на рамото му.

— Алекс, Черния отмъстител не е истински. Той е само плът. Харесвам те повече от него, затова се притесних тази вечер толкова много за теб. Може и да не ти е писано дълго да живееш, но ще направя всичко, което е по силите ми, за да продължа дните ти. Закълни ми се, че втори път няма да се втурнеш да спасяваш Черния отмъстител.

— Мисля, че такава клетва мога да дам — заяви Алекс и притисна Джес още по-силно към рамото си.

— Какво искаше да ми разкажеш тази вечер? — попита тя сънено.

— Сега не е най-подходящият момент да ти го казвам — отговори той, без да я пуска от прегръдката си. — Не бива да развалям мига. Утре ще разбереш.

— След чая при баща ти — измърмори Джес.

Седнал в леглото с Джес в прегръдката си, Алекс я галеше по косата. Не можа да заспи. Загледан как слънцето се подава бавно иззад хоризонта, все си повтаряше, че животът може да е толкова прекрасен. В този миг притежаваше онова, което най-много желаше: любовта на Джесика. Знаеше, че тя ще го обича, каквото и да ѝ се изпречи на пътя — болести, дълги до раменете перуки, някоя и друга малка лъжа относно формите на тялото му или вечерните му занимания. Малко съпрузи са имали такава чудесна възможност да се убедят в любовта на съпругите си.

Той се усмихна и я привлече още по-силно към себе си. Утре вечер ще ѝ каже всичко и тя ще го разбере. Щом е проявила достатъчно женственост и го е заобичала въпреки непривлекателната му външност, сигурно ще е достатъчно жена и за да го разбере.

Ех, няма да е излишно, каза си с усмивка, да махна за всеки случай от стаята всичко чупливо. Възможно е Джес да не разбере веднага. Но той ще я укроти. О, не ще и дума.

— Изглеждаш чудесно, Джесика — каза Сойер Монтгомъри. — Това ли е червената рокля, която ти ушиха по нареждане на графинята? Алекс, не мислиш ли, че е направо великолепна?

Алекс мълчеше.

— Мисля, че роклята му харесва — засмя се Джес.

Софи местеше поглед от нея към него.

— Днес изглеждате особено щастливи. Какво се е случило?

Джес сложи чашата на масата.

— Радвам се, че снощи не успяха да хванат Черния отмъстител. Ти да си научила нещо ново?

— Само че се е изплъзнал на англичаните, а хората са успели да разтоварят контрабандната стока.

Джес доля чашата на Александър, който по-скоро лежеше, отколкото седеше в креслото. Знаеше, че обича да ядосва баща си.

— Чудя се само как е могъл Черния отмъстител да разбере, че тъкмо на този кораб има контрабандна стока?

— И аз с удоволствие бих разбрал. Допускам — от документа, получен от адмирала, но аз не съм го давала на Черния отмъстител. Аз самата не успях да го прочета, преди да ми го откраднат.

— Допускаш ли Черния отмъстител да го е откраднал от стаята ти? — попита Сойер.

— Посред бял ден? Знам ли...

— Какво? — възкликна Александър, изведнъж събуден от унеса си. — Ти си откраднала писмо от бюро на адмирала? Затова ли те сварих в стаята му?

— Алекс, моля те, успокой се.

Алекс скочи така рязко, че креслото му се прекатури, за малко и масата за чай.

— Софи знаеше ли? Помогна ли ти? Ще ви извия вратлетата и на двете. Ти и проклетата ти червена рокля. Да не беше тя, веднага щях да разбера какво си наумила. Хайде, Джесика, помогни ми...

— Седни! — изрева Сойер и сложи рязко край на тирадата на Александър. — Не позволявам в мое присъствие да разговаряш така с една дама.

Алекс се отпусна пак намръщен в креслото. Очите му казваха на Джес, че по-късно ще се върне на темата.

— Искам да целунеш жена си и да ѝ се извиниш. Тоя избухлив нрав си го наследил от майка си. Не е бивало един Монтгомъри да крещи на жена. — Алекс остана да седи, стиснал зъби.

— Предложението ми харесва — заяви Джес. — Избухването на Александър изобщо не ѝ направи впечатление. Боеше се само гневът да не претовари сърцето му.

Сойер не откъсна гневен поглед от сина си, докато той не хвана ръката на Джесика, не я докосна с целувка и не смотолеви нещо неясно.

— О-о! — проточи, явно разочарована, Джес.

— По дяволите! — изрева повторно Сойер, без да ѝ обръща внимание. — Не, не, не съм възпитал син като теб. Нали те видях как целуваше своя миниатюрен италиански флирт, въпреки че не притежава и половината от женствеността на Джес. Толкова малко ли си мъж, та не те бива даже да целунеш съпругата си?

Алекс размени ядосани погледи с баща си, после награби Джес и я привлече в обятията си, въпреки чайната масичка помежду им, тъй че

чаши и парчета торта се затъркаляха по пода. Целуна Джесика с цялата страст, насъбрана в него през последните седмици.

— Сега доволен ли си? — сопна се Алекс на баща си и натисна Джесика да седне в креслото. — На вас никога няма да угодя, но да целуна жена си все още ме бива — отсече той и излезе от стаята.

Сойер наблюдаваше Джесика, която продължаваше да седи като замаяна.

— Хайде, иди при него — каза той меко.

Джесика се надигна бавно и тръгна към вратата. Докато вървеше по коридора, всичко ѝ се мерзелееше. Чу гласове и спря.

Елеонор и Софи седяха в стаята на Софи.

Джес влезе, затвори зад себе си вратата, облегна се на нея и след още миг успя криво-ляво да се овладее.

— Александър е Черния отмъстител — успя да изрече с огромно усилие.

— Да, миличка, той е.

Джес седна. Толкова много мисли нахлуха едновременно в главата ѝ. Тя е омъжена за Черния отмъстител.

— Аз ли съм последната, която го научава?

— Положително не си ти последната — отвърна ѝ Софи.

Джес си пое дълбоко дъх.

— Кой още знае?

Елеонор вдигна очи от ръкоделието.

— Чакай да помисля, — ами Николай, Натаниел, Сойер навярно, Сам и...

— Сам? Но той е на две години! Защо трябваше аз последна да разбера?

— Изглежда Алекс се е боял, че ако разбереш, ще се изложиш на опасност, а може и да загинеш.

Джесика помълча, опитваше се да смели новината. Как е могъл да запази толкова добре тайната си? А тя защо не отгатна истината?

— Ти как разбра?

Елеонор се усмихна.

— От жената, която се грижи за дрехите ти, нищо не можеш скри. Мъжете са уверени, че малки зелени джуджета им перат дрехите и ги подреждат в шкафа. На Алекс и до днес не му е минало през ума,

че на два пъти съм му прала и съм му крила черното трико. Трябваше да го окачвам под нощницата си да съхне.

Джес изгледа през трепкащи клепачи сестра си, после се обърна към Софи.

— А вие?

— Познавам го от Италия. Знаех, че никога не е боледувал от треска.

— А Нат? — обърна се Джес към Елеонор.

— Доколкото мога да си обясня, Сойер е пращал Нат да разбере кой се крие зад маската на Черния отмъстител. Нат е вървял тайничко по петите на Алекс... Нали го знаеш как никне, където не си го сял.

— Значи затова Нат и Сам бяха в непрекъснат възторг от Алекс — проумя най-сетне Джес. През живота си не се беше чувствала толкова глупава. — Но Сойер се изказва винаги толкова саркастично за Алекс — каза с надеждата, че не е единствената, която не е знаела.

— Алекс не допуска, че баща му знае тайната, а господин Монтгомъри предпочете да не разсейва заблудата на сина си, че баща му нищо не подозира. Мисля, че според Сойер, щом Алекс няма доверие в него, и той не бива да проявява доверие към своя син. В семейство Монтгомъри мъжете умеят да пазят тайна един от друг, дори от съпругите си — засмя се Елеонор.

Доверие, помисли си Джес. Това обяснява всичко — доверието.

Разумът ѝ се бе върнал. Замисли се за последните няколко седмици.

В брачната им нощ Алекс я изпъди от стаята си, а малко по-късно Черния отмъстител се изкачи през прозореца. Друг път Алекс се опита да ѝ внуши, че Черния отмъстител е неспособен да предвижда последиците от постъпките си, а когато тя повтори на Черния отмъстител думите на мъжа си, той кипна. Когато сандъците с барут полетяха във въздуха, уплаши се, защото кръвта на Черния отмъстител лепнеше по ръцете ѝ. Но беше спасила всъщност от англичаните Алекс. Алекс, който изживя с нея страха, но я остави да страда, вместо да ѝ разкрие истината. Пак Алекс направи необходимото Итън да се ожени за Абигейл.

— Как е почнало всичко? — запита се Джес. Как можеше Алекс да я подлага на такива душевни терзания? Черния отмъстител ѝ

казваше, че я обича, но тези двама мъже, не, този мъж я прекара през ада.

Софи и Елеонор ѝ разказаха всичко, което знаеха за Алекс: как се е превърнал в Черния отмъстител и как е успял да запази тайната си от града.

— Черния отмъстител не пожела да се ожени за мен — прошепна Джес. — Умолявах го, но той отказа. Твърдеше, че Алекс не можел да спи с мен.

— Как, какво? — попита Елеонор. — Не разбрах какво каза.

— Добре де, но снощи, докато седяхме с Алекс горе на хълма, кой е бил Черния отмъстител? — Божичко, как не ѝ направи впечатление с каква сила се метна Алекс на гърба на впрегатния кон? Тревожеше се само за здравето му. — Ще види той, тепърва ще му съсия аз здравенцето — измърмори Джес.

— Никой не разбра кой беше — каза Софи. — Мисля, че този въпрос занимава в момента твърде много и Алекс.

Джес стана.

— Александър ще трябва дълго да си блъска главата над въпроса. Ще се погрижа за това — каза тя и излезе от стаята.

Беше вече късно, когато Джес нахлу в стаята, която деляха с Алекс. Сърцето ѝ биеше лудо, дишаше задъхано и пресекливо.

От лицето му веднага изчезна самоувереният, самодоволен израз.

— Какво има?

— Не мога да ти кажа, болното ти сърце няма да го понесе.

— По дяволите сърцето ми! — извика той и я хвана за ръцете. — Джесика, какво се е случило?

Тя си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Става дума за Черния отмъстител.

Самодоволният израз цъфна отново на красивото лице на Александър.

— Да, съкровище, знаей, че си разгадала тайната му.

Джес вдигна длан към челото. В този миг беше въплъщение на смутената женственост.

— Може ли жена да обича едновременно двама мъже? Тебе, защото си интелигентен, и Черния отмъстител, заради целувките му тази вечер в гората?

Алекс се усмихваше, както може да се усмихва само мъж, убеден в превъзходството си.

— Разбира се, че е възможно, любима, ако целувките му... Ти какво каза? В гората ли? Тази вечер? Но кога?

— Ами преди малко. Допреди мигове бях в обятията му. О, Алекс, ти си ми толкова добър приятел. Мога да споделя с теб и най-съкровеното, нали? Мразя тайните, ти също, нали?

— Какви тайни? Целувките ни тази вечер? Джесика, мога да ти обясня. Имах причина за всяка своя постъпка — погледна я умоляващо.

— Не, не, целувките — каза Джес и скръсти ръце над гърдите. — Ръцете му, тялото му. Когато ме докосна тази вечер, аз...

— Кой те е докосвал?

Тя го изгледа смаяно.

— Александър, обикновено не схващаш толкова бавно. Говоря за целувките на Черния отмъстител, разбира се. Когато ме докосна тази вечер, аз...

— Черния отмъстител те е целувал тази вечер? Освен мен в стаята на баща ми те е целувал днес и друг?

— Знаех, че ще ме разбереш. Онова, което изпитваме един към друг, Черния отмъстител и аз, не е само страст. То е и близост на духа. О, Алекс, толкова искам да го забравя. Ще се опиташ ли още веднъж да ме целунеш, да ми помогнеш да го забравя?

След секунда слисано колебание Алекс я прегърна и страстно я целуна.

Джесика остана известно време със затворени очи в обятията му. После се изправи и попита натъртено:

— Защо не се напрегнеш още малко? Много е важно, Алекс.

Той премигна, после я целуна по лицето, по врата и ушите, а ръцете му се плъзгаха трескаво по тялото ѝ. Джес се дръпна и въздъхна.

— Все още не е същото. Изглежда, че съм от жените, способни да обичат само един мъж. Алекс, винаги ще си бъдем приятели, но що се отнася до плътското, нищо не мога да ти обещавам.

За миг той сякаш онемя.

— Ще ида май да си легна — изпъшка Джес и му обърна гръб. Алекс я дръпна за ръката и я накара да се обърне към него.

Смъкна перуката от главата и откри гъста черна грива.

— Джес, аз съм Черния отмъстител — заяви тържествено.

Джес го изгледа учудено, с широко отворени очи.

— О, Алекс, косата ти пак е пораснала.

— Не е пораснала пак, винаги е била такава.

— Я да видя. — Той наведе глава и тя огледа косата му. — Тук-там още е поизтъняла, но не се притеснявай, и последните плешивинки ще изчезнат. Сигурна съм, че се дължи на добрите грижи, които полагам за теб. А сега те моля да ме извиниш, наистина имам нужда от почивка — и тя тръгна към вратата между стаите им.

— Джес, не ме ли разбра преди малко? Аз съм Черния отмъстител.

— Да, разбира се, че си ти, мили, а аз не мога да ти опиша, Алекс, колко благотворно ми действа ревността ти — усмихна му се тя

нежно.

— Трябва да те ревнувам от себе си? Та нали аз съм...

— Алекс, мисли за здравето си — сложи тя пръст на устните си.

— Никакви силни възбуждения. Много мило, че искаш да съм добре, но помни, че не можеш да измамиш жена, целувала и двамата мъже. Тази вечер целунах и Черния отмъстител, и теб, повярвай, целувките им бяха толкова различни.

Той покри лицето ѝ със страстни целувки.

— Черния отмъстител целува по-хубаво от мен току-що?

На Джес ѝ трябваше малко време, за да се овладее.

— Да, — каза най-сетне. — Лека нощ, Алекс.

Обърна се и затвори вратата под носа му.

В стаята побърза да си налее чаша вода, за да я изпие, но предпочете да я излее върху лицето си.

— Май ще е по-трудно, отколкото си представях — измърмори. Още цялата разтреперана, Джес си легна, а към вечерната молитва добави още една молба:

— Всемогъщи боже, прости ми лъжата! Но ако някой си го е заслужил, това несъмнено е Александър Монтгомъри.

Тази вечер дълго не можа да заспи. На два пъти се събужда и всеки път чуваше как Алекс се разхожда неуморно напред-назад в съседната стая. Усмихна се, повтори си, че е омъжена за Черния отмъстител, обърна се на другата страна и отново заспа.

На зазоряване се протегна с удоволствие и се замисли над наученото предишния ден. Още не можеше да повярва, че двамата ѝ мъже са всъщност един и същи човек. Но явно ѝ доставяше удоволствие да свиква с тази мисъл.

Разбира се, че не е готова да позволи на Алекс да сподели щастието ѝ, поне все още не. Не е пожелал да ѝ открие, че е Черния отмъстител, защото я е смятал за твърде глупава и неспособна да пази тайна, или за прекалено лекомислена, или за каква ли не още — кой го знае какви недостатъци ѝ е намерил.

Докато си мислеше колко често Александър я бе принуждавал да брани Черния отмъстител или какви ужасии беше казвал Черния отмъстител за Алекс, чу как някой сваля резето между двете стаи, пхна се бързо под юргана и се престори на заспала.

— Джеси.

Тя се обърна по гръб и го изгледа сънено. Беше без перука, но с възглавница на корема. Очите му бяха зачервени от безсънието, изглеждаше направо капнал.

Никога дявол не е изглеждал толкова приличен на ангел. Джесика му подари най-сладката си усмивка.

— Добре ли спа, Алекс? — Само дето не мъркаше, защото си спомняше колко често Черния отмъстител я е карал да плаче.

— Искам да поговорим.

Тя седна в леглото.

— С удоволствие, Алекс. Винаги съм готова да те слушам, каквото и да имаш да ми казваш. — Той седна на табуретка до леглото, вперил очи в ръцете си, опрени на дюшека.

— Алекс — каза тя меко, — разбирам, че случилото се снощи те измъчва. Ясно ми е, че страдаш, задето баща ти е така разочарован от теб. Но аз винаги съм му напомняла добрите ти постъпки. Не се притеснявай, той рано или късно ще се убеди, че и ти струваш нещо. Излишно е да се представяш за Черния отмъстител, за да си спечелиш неговата или моята симпатия.

Алекс не вдигна глава.

— Джес, ще ми кажеш ли, когато се убедиш, че аз съм Черния отмъстител?

Изчака той да я погледне, постара се да отговори протичко и невинно:

— Ако се убедя, ще те намразя, Алекс. Няма да мога да разменя вече дума с теб, още по-малко да продължа да живея до теб. Ще е наистина ужасно. Ще значи, че именно ти твърдеше, че Черния отмъстител е неспособен да преценява последиците от постъпките си. Ще се окаже, че когато повторих тези думи пред Черния отмъстител, направила съм го пред теб, а ти ми се ядоса и ме накара да се чувствам нещастна. Ще значи още, че теб съм умолявала да се ожени за мен, господи, какво унижение, а ти си знаел, че ще се омъжа за теб. Не, Алекс, не мога да повярвам, че в един-единствен мъж са могли да се съберат толкова низост, лъжа, коварство и подлост. Бих намразила с цялото си сърце негодника, решил да играе с мен цялата тази грозна игра.

Тя млъкна и се усмихна.

— Не, Алекс, ти си добър човек и затова те обичам. Зная, че при други обстоятелства и ако не беше загубил здравето си, щеше да постъпиш не по-малко мъжествено от Черния отмъстител, но не вярвам, че можеш да бъдеш толкова безчестен, Александър Монтгомъри, та да си едно и също лице с Черния отмъстител.

Очите ѝ святкаха, когато го погледна.

— Това дава ли отговор на въпроса ти, Алекс?

Той кимна пребледнял.

— Ще продължиш ли да носиш перуките, въпреки че косата ти е поникнала отново?

— Ами аз... не съм мислил за това — каза той дрезгаво.

Тя се наведе напред и прошепна до бузата му:

— Още е редичка. Ще е май по-добре да я покриваш и да се молиш още да се сгъсти. Засега изглеждаш по-добре с перука.

Три дена Джесика правеше всичко възможно да вгорчи живота на Александър и то по начин, за който никой, освен Елеонор не можеше да я упрекне. Обслужваше го като безпомощно дете, говореше с него като с палаво момченце, но се стараеше и да го напруга сексуално.

Беше си ушила още една рокля, от смарагдовозелен сатен; тънка дантела, останала от майка му, закриваше донякъде дълбокото деколте. Насаме в стаята Джес махаше дантелата от деколтето и се навеждаше толкова често над Алекс, че я заболя гърбът. Но като виждаше как почва да се поти, веднага се усещаше богато възнаградена за болките.

На обяд му нарязва месото, вдигна укоризнено пръст, за да го накара да си изяде зеленчука, забрани на децата да скачат по корема му, стараеше се всякак да подчертава колко е немоощен.

Елеонор я следеше с гневни погледи, а очите на Софи блестяха от удоволствие. Тя заяви даже, че ще продължи още веднъж престоя си с няколко дена.

Нито Мариана, нито Питмън откриха нещо необичайно в държането на Джесика.

Джес не пропускаше и възможност да повтори на Алекс, колко се радва, че той не е Черния отмъстител. Бързаше да потвърди, че да беше вярно, щеше да го помоли да ѝ обслужи с черния си костюм, да го облече и да препусне. Напругна въображението си, за да му обрисова

каква чудесна двойка можеха да са като господин и госпожа Черен отмъстител. Ако ли пък се случело в края на краищата да ги обесят, как щели да увиснат на въжетата един до друг.

Всеки път, когато рисуваше тази картина с ярки багри, Алекс пребледняваше все повече, а Джес усещаше как гневът ѝ расте. Как е могъл да я смята за толкова глупава?

На третия ден след обяд тя подсказа недвусмислено на Алекс, че ще ходи до пещерата на брега. Беше толкова потиснат, че се наложи да го каже три пъти, за да я чуе най-после.

Тя влезе в гостната и свари там Елеонор, наведена над огъня в печката.

— Крайно време е да престанеш — изсъска Елеонор. — Този мъж те боготвори, а ти го караш ужасно да страда.

— И аз пролях по негова вина някоя и друга сълза. — Джесика надяна на един шиш корен от смрадлика и се залови да го пече.

— Сега пък какво си наумила?

— Приготвям едно малко „лекарство“ за съпруга си — отговори Джесика, усмихна се на сестра си и хвърли овъгления корен в тенджерата с вряща вода. После изрязва най-обгорените части и го занесе на Алекс.

— Изпий това, скъпи — каза с тон, с който се говори на възрастни и болнави хора. — Веднага ще се почувстваш по-добре — Тя му подаде купичка с топла отвара.

Алекс я помириша и направи гримаса.

— А не, трябва да си изпиеш лекарството. Бъди добро дете и го глътни. — Беше с гръб към него, но го наблюдаваше с крайчеца на окото. Видя го как излива през прозореца смрадливата течност.

Обърна се към него, усмихна се и пое купичката.

— Добро момче, а сега си легни и поспи. Мама трябва да посвърши едно — друго.

Само две минути по-късно Джесика изтича навън и хукна надолу към Ковашкото заливче. Съобрази, че Алекс ще се прехвърли най-напред с лодката на Острова на призраците, за да се преоблече и чак тогава ще дойде при нея. Беше сигурна, както, че две и две е четири, че Черния отмъстител ще се появи в пещерата на брега. Беше готова за срещата.

Джес така се зарадва да го види, че не беше много сигурна дали ще осъществи плана си. Когато той се затича към нея, за пръв път установи колко много си приличат с Александър. Ръцете им са същите, Черния отмъстител имаше и походката на мъжете от семейство Монтгомъри — стъпваше пъргаво, с изпънати назад рамене, пък и устните им имаха същата извивка.

Джес разтвори обятия за Черния отмъстител. Как е могла да не види, че устните на Александър и тези на Черния отмъстител са съвсем еднакви? Как е могла да вижда добре устните на единия, и да не обърне никакво внимание на устните на другия?

Ръцете на Черния отмъстител бяха едновременно навсякъде и Джес трябваше да си наложи да изрече веднага каквото беше намислила, за да не се откаже.

— Знаеш ли, косата му е почнала да расте по малко, но още е толкова рядка, че да му дожалее на човек. А устата му мирише лошо, на гнило.

Зъбите на Черния отмъстител я хапеха леко по врата.

— Какво? — измърмори той.

Струваше й известни усилия да си събере мислите.

— Боя се, че съпругът ми умира. Дръж ме по-здраво, моля те. Толкова е хубаво да усещаш яки ръце по тялото си. Алекс е толкова слаб, че трябва аз да му придържам ръцете, за да не се отпуснат. О, моля те, люби ме.

Той изтърва връзките на корсажа на роклята й, които току-що бе почнал да разхлабва.

— Искаш да спя с теб? Но нали си омъжена жена, нали си свързана с друг мъж — поотдръпна се той.

— Вярвам, че Алекс ще прояви разбиране — протегна тя ръце към него.

— Ще прояви разбиране, ако друг мъж спи със съпругата му? Никой мъж не е способен на такова нещо. Никой здрав и разумен мъж, искам да кажа.

Тя обви ръце около шията му. Черния отмъстител свали ръцете й.

— Ами ако дойде тук да те търси?

— Няма. Дадох му отвара за сън. Ще спи като мъртъв цялата нощ. Няма да ни попречи.

— Ти си го отровила? — попита той ужасен.

— Само го замаях. Исках да спечеля време за срещата ни. Знаех, че тази вечер ще дойдеш при мен. Усещах го. Ела тук. Имаме цялата нощ за любов.

— Мислех, че си почтена жена, Джесика Тагърт. Но трябва да призная, че не си.

— А кой си ти, та да ми говориш за чест? Нали ти ме насърчи да се омъжа за друг? Нали ти се промъкна през брачната нощ тайничко в стаята ми, докато моят клет, болен съпруг лежеше само на няколко крачки от нас?

— За мъжете е друго.

— По дяволите друго! — изруга тя и с това още повече го шокира. — Пръждосвай се, махай се от очите ми! Откровено казано, предпочитам своя плешив, с лошо миришеща уста и нескопосано целуващ съпруг, пред теб. Той поне проявява разбиране. — И тя изтича от пещерата.

Когато си стигна у дома, усети все пак някакви угризения на съвестта. Излизаше, че Алекс трябва да страда, защото я обича. Боял се е да ѝ разкрие, че е Черния отмъстител, от страх тя да не го намрази.

Но в същия миг си спомни всички унижения, на които я бе подлагал, било като Алекс, или като Черния отмъстител. Решението ѝ да го накара да си плати се възвърна.

На другата сутрин Елеонор я дебнеше в коридора.

— Джесика, трябва веднага да сложиш край на всичко, което причиняваш на Александър. Той изглежда с всеки изминат ден все по-зле. Можеш ли да ми обясниш защо непрекъснато си духа на ръцете и ги мирише? Тази заран ме попита дали носенето на перука може да му развали косата?

Джес се разсмя.

— Не му причинявам нищо, което да не е заслужил. Само като си помисля какви мъки трябваше да понеса заради него...

— Да, вярно, причинихте си взаимно много страдания. Но мисля, че трябва да му кажеш, че знаеш.

— Още не.

— Джесика, ако не му го кажеш в най-скоро време, от него няма да остане много. Не смее да хапне нещо, което ти си му сготвила.

Джесика се разсмя.

— Да не си казала на Черния отмъстител, че имаш намерение да отровиш Александър?

— Нещо такова.

Вървеше все още усмихната по коридора, когато Джон Питмън я спря. Тя полагаше обикновено всички усилия, за да го избягва, и се радваше, че къщата на Монтгомърови е достатъчно просторна и това е възможно.

— Искам да купя вашата пещера на брега.

— Какво? — попита Джесика. Не беше сигурна, че е чула добре. Пещерата до къщата на Тагъртови не струваше пукната пара.

Питмън повтори молбата си и този път ѝ предложи доста кръгла сума в злато.

Ако притежавам капчица разум, време е да го използвам, каза си Джесика.

— Съгласна — засмя се тя. — Пещерата е ваша. — Но ще положа всички усилия да разбера защо искате да я имате, добави наум.

Джесика дебна тайно Питмън два дена и две нощи, преди да успее да се промъкне подире му. Старателно избегна да спомене на Алекс, какво е намислила, за да не се почувства задължен „да я спасява“.

Тя се изкачи през прозореца, готова да следва Питмън. Държеше се на достатъчно разстояние, защото знаеше къде ще ходи.

При вехтата къща на Тагъртови Питмън поспря, озърна се, после измъкна изпод дрехата си лека мрежа и близо до падинката я метна в морето.

— Лови нощем риба — каза си Джес. Но защо ли? Следващия миг огромна тежест се стовари на гърба ѝ и нечия ръка ѝ запуши устата.

— Тихо! — чу в ухото си гласа на Александър.

Опита слаба съпротива и тихичко изстена, когато той я пусна.

— За малко да ме удушиш. Ти пък какво търсиш тук?

Той легна до нея на земята. Носеше най-малката си перука и скромнен кафяв костюм.

— Чух те как се промъкваш през тревата зад къщата и реших да разбера какво си намислила.

— А ти защо не спеше? — Лицето му беше съвсем близо до нейното и той ѝ хвърли толкова пламенен поглед, че Джес направо се стопи. — Напоследък страдам от безсъние.

Джес се опита да прикрие колко е объркана.

— Алекс, влажният въздух ще навреди на здравето ти. Настоявам да си...

— Тихо, ти казах! — изсъска той, както наблюдаваше Питмън между две дървета. — Кажи какво става тук и не ме лъжи, Джесика.

Тя се усмихна в тъмното. Просто не проумяваше как е могла да вярва, че Александър и Черния отмъстител са две различни лица.

— Питмън ми предложи цяла кесия злато за земята ми.

— За това късче земя? — повтори недоверчиво Алекс.

Джес го изгледа ядосано.

— Какво прави той, според теб, в момента? — Джес се понадигна, за да вижда по-добре. — Тъкмо извади пълна мрежа миди, сега ги отваря и ги захвърля.

Алекс също се надигна и погледна към брега.

— Тази мида не я ли пъхна в джоба?

Джес се ухили.

— Миди в ленен сос.

Алекс направи гримаса.

Джес седна в тревата, Алекс се наведе над нея и тя го загледа. Памучните бинтове в панталона му бяха дебели и покриваха мускулестите бедра, но яките му хълбоци се очертаваха ясно под крачолите — мъже, прекарвали години наред върху люлеещите се палуби на корабите, имаха такива стоманени хълбоци.

— Де да беше Черния отмъстител тук — каза замислено Джес. — Той щеше да знае какво да направи.

Алекс седна до нея в тревата, без да изпуска Питмън от очи.

— Доколкото си спомням, ти каза, че той имал мускули, но нямал акъл.

— Да, но когато смелостта го подтиква да действа, разбира инстинктивно като животно какво трябва да се направи.

Александър сведе клепачи.

— Джес, ще се срещаш ли пак с него?

— Не както си го мислиш. Той се опита да ме придума да спя с него, но аз отказах. Аз съм вярна съпруга.

— Ти си една малка лъжкиня!

— Виж, тръгва си — прекъсна го Джес, отърколи се под тялото на Александър и се притисна към топлата му кожа. Ако наистина владееше нещо, то беше изкуството да накара Александър да млъкне.

Той сякаш забрави за Питмън, легна в тревата и почна да я целува.

Джес усети как я обзема слабост.

— Алекс — прошепна тя, — не мислиш ли, че трябва да проверим какво правеше тук Питмън?

— Ей сега — измърмори той и потърси отново устните ѝ със своите.

— Алекс! — Тя го отблъсна с все сила. — Отначало не можех да те придумам да ме целунеш, а сега не спираш. Хайде да се махаме от тук. Страх ме е да не настина — излъга тя. Усещаше наистина, че кръстът ѝ е силно изпотен. Трябва да сложа час по-скоро край на цялата тази история, каза си тя, инак направо ще се разтопя.

Успя да се измъкне изпод тялото на Александър и се изправи с пламнало лице, задъхани гърди и тяло, лудо зажадняло за неговото. Вдигна поли, обърна се бързо и изтича към водата.

Алекс вече не беше до нея и разсъждаваше ясно. Знаеше, че зад колибата има още няколко стари мрежи, избра най-добрата. Когато се върна в падинката, Александър стоеше на брега.

Не се решаваше да го погледне. Ако срещне още няколко страстни, изпълнени с копнеж погледи, ще се свлече пред него върху мокрия пясък.

— Джеси.

— Иди оттатък, Алекс, и намери няколко остри камъка. Ще наловя миди, а ти ще ги отвориш. И да не си посмял да ме докосваш! Хайде, върви!

Алекс се подсмихна, но я остави на мира, а тя му хвърли първите миди.

— Джес, да ти кажа правичката, съвсем не съм толкова болен, колкото си мислиш. Като те гледам толкова прекрасна на лунната светлина, мисля, че всъщност бих могъл да те...

— Да ме какво?... — попита тя припряно. Дали пък не го е наказала достатъчно? Дали не е наказала достатъчно и себе си? Може би сега трябва да му каже, че знае.

Алекс се приближи към нея.

— Я виж. — Той вдигна ръка и тя зърна на лунната светлина между палеца и показалеца му едра, съвършено оформена перла.

— Перли? — прошепна смаяна. — В тия води? Нищо чудно, че Питмън иска да купи моето късче бряг. Алекс, той ще натрупа тук цяло състояние.

Алекс продължаваше да разглежда перлата, без да се обръща.

— Питам се какво ѝ се е случило?

— Какво да се е случило на кого? Хайде да отворим и следващата мида.

— С перленото колие на майка ми.

— С перленото колие на твоята... Алекс, нима искаш да кажеш, че тези перли са били присадени в мидите?

— Мислиш ли, че Питмън ще открие дупчиците, пробити в перлите? На тази светлина не ги виждам, но ми се струва, че дупчицата е била запушена с восък.

— Запушена? Присадени? — повтори Джес: — Натаниел! Това е негова работа. Чакай само да те докопам!

Алекс пусна перлата в джоба си.

— Моят зет е злоупотребил с пари на семейство Монтгомъри, сега иска с откраднатите пари да купи земята ти. Следователно парите ще си останат в семейството.

— Баща ти — каза Джес.

— Точно така. Баща ми. Тоя хитър дърт дявол. През ум нямаше да ми мине, че е наясно какви ги върши зет му с имотите ни.

— Сигурно е готов да си отскубне и осакатените крака, само и само да защити децата си — каза Джес, но Алекс, изглежда, не я слушаше. — Може би е искал да пощади сестра ти.

Алекс се запъти към колибата.

— Хайде да си вървим.

— Да, трябва да си отспиш.

Алекс продължи мълчаливо по пътя и Джес трябваше да се напегне, за да върви в крак с него. Вече у дома, той я остави в стаята ѝ със заповедта да не мърда от там. Джес се нареди да изнесе поредната си лекция за здравето му, но погледът, който ѝ хвърли, я накара да млъкне.

— Кълна се да не излизам от стаята — обеща тя и седна на ръба на леглото. Наистина имаше намерение да си удържи на думата.

Алекс кимна и излезе. Мина по коридора до стаята на момчетата, вдигна заспалия Натаниел от леглото и го занесе при баща си. Пусна Нат върху пухената завивка на стария.

— Какво, по дяволите, става тук! — изрева Сойер.

Алекс запали фенер.

Нат седеше в леглото, а Сойер се въртеше наляво и надясно в усилията си да седне.

— Хей, господин Алекс — каза Нат. — Случило ли се е нещо? Алекс извади перлата от джоба и я хвърли на баща си.

— Да ти се вижда позната?

Сойер погледна Нат, после сина си.

— Може би.

— Колко парчета си натъпкал в мидите, Нат?

Нат направи гримаса, подсказваща, че се кани да избяга. Не искаше да си навлича гнева на нито един от тези мъже.

— Мисля, че е открил тайната ни — каза Сойер. — Ама бая време ти трябваше — добави, поглеждайки Алекс.

Мина известно време, преди Алекс да проумее какво иска да каже баща му.

— Какво по-точно знаеш? — попита тихо.

Сойер издържа погледа на сина си.

— Не съм отгледал страхливци.

Алекс не знаеше да се смее ли или да се възмути. От дълги седмици мразеше баща си, а баща му е знаел от самото начало тайната му.

— Не отричам, добре си опази тайната.

— Същото мога да кажа и за теб. Но ако неколцина в този дом не бяха те прикривали и бранили, отдавна да си мъртъв.

— Джес ми помогна няколко пъти, но тя помагаше на друг мъж, не на съпруга си. Изобщо не подозира, че аз съм Черния отмъстител.

— Нищо подобно, много добре знае! — възкликна Нат и веднага млъкна под строгия поглед на Сойер.

— Какво? — извика слисан Алекс. — Нат, ако не ми кажеш на часа истината, ще ти шиbam задника, докато стане син и зелен. Джесика знае ли, че аз съм Черния отмъстител?

Сойер протегна ръка към сина си.

— Разбира се, че знае. Знае го, откакто я целуна в стаята ми. Реших, че достатъчно дълго си я измъчвал и сложих край на това изтезание. Джес е добро момиче и не заслужаваше онова, което ѝ причини.

— Но тя твърдеше, че моите целувки не били... и косата ми не била... — Млъкна и поклати глава. — Ще ми плати за това.

— Платила си е предварително — изсумтя Сойер. — Не можеш ли да забравиш за миг жена си и да се съсредоточиш върху перлите? Значи Питмън вярва, че ладийката край брега е претъпкана с перлени миди?

Алекс му разказа как са проследили Питмън.

— Той е поискал да купи земята ѝ, предложил ѝ четворното на реалната цена.

— Купува я с мои пари — измърмори Сойер. — Кажи на Джес да го раздава. Ще си върна парите на семейство Монтгомъри до последното пени.

— Представа нямах, че знаеш за мошеничествата му.

Сойер хвърли на сина си леден поглед.

— Какво можех да сторя? Да обвиня собствения си зет? Да го завлека пред съда? Все още се съобразявам със семейството, ако разбираш какво значи това.

Алекс само се усмихна. Толкова се радваше, че баща му не го е смятал за немошен страхливец, че вече нищо не можеше да го ядоса. Взе да си играе с дантелената маншета.

— Колко перли успя да насадиш в мидите и колко от тях е открил Питмън?

— Ако приспадна перлите, които е намерил днес, мисля, че са останали три. Сигурен съм, че Питмън ще вдигне цената, ако Джес го баламосва още известно време.

— Ами ако открие, че сме го минали?

— Прекалено е алчен. Както е известно, алчността заслепява. Е, хайде, засега стига. Вие двамата сте млади и можете да се лишите от сън, но аз не. Нат, марш в леглото. А ти, момче — обърна се той към Алекс, — ще идеш при жена си и ще сложиш край на тази игра на криеница. Можеш да ѝ имаш доверие.

— Да, предполагам — каза разсеяно Алекс. — Хайде в леглото, Нат! — заповяда той и заведе момчето до вратата. После, покорен на някакъв импулс, се върна при баща си, прегърна го и го целуна по бузата. — Благодаря ти, че си вярвал в мен.

— Хм — избърса си носа баща му. — Когато правя момче, то си остава момче и нищо не може да го промени.

Алекс се засмя.

— Но мога ли да се меря с Адам и Кит?

Сойер погледна Алекс, сякаш пред него стоеше човек, който не е с ума си.

— Като ги видя пак, ще им кажа какво мисля за тях и за това, че не се върнаха да ни помогнат, когато имахме нужда. Ще им кажа и какво мисля по въпроса, че ти се наложи да спасяваш сам целия град.

— Сойер хвана ръката на Александър. — Ще им кажа колко добра работа свърши, докато го спасяваше. Успя, освен това да си спечелиш за съпруга хубавица като Джесика — поусмихна се Сойер, — и то без да си сваляш перуката. Ти си истински Монтгомъри, моето момче, и то от най-добрите.

Алекс излезе от стаята на баща си с чувството, че е пораснал там с поне двацет сантиметра.

Елеонор се разсмя, когато видя сестра си, помъкнала; две кофи с гореща вода.

Джес изгледа сърдито Елеонор.

— Ти си виновна — изсъска Елеонор. — Нали ти реши да продължиш да си играеш на криеница. Кажи на Александър истината, признай — знаеш, че той не е болен.

Джес стисна здраво дръжките на кофите.

— Той вярва, че съм сигурна в близката му смърт. Докато смята, че не може да ми има доверие, и да ми се изповяда, аз също не мога да се издам какво зная.

Елеонор вдигна ужасена ръце.

— Ти докара нещата дотам, че му е толкова трудно да ти признае истината. Добре де, робувай си на ината. Обслужвай го, докато ти окапят пръстите. Все ми е едно.

— Много благодаря — отговори Джес и изчезна с двете кофи в коридора.

— Та той знае — каза Софи. — Александър знае, че е разпознала в него Черния отмъстител.

— Разбира се, че знае — каза Елеонор, — но хайде да ги оставим да си продължат любовната игра.

— Щом стана дума за любовни игри, да ви попитам къде бяхте вчера вечерта вие и онзи хубавец, руснака?

Елеонор се изчерви.

— Хм — каза Софи. — Мисля, че ще отложи пътуването с още един ден. Не мога да понеса мисълта, че няма да присъствам на края на тази заплетена история.

— Ето ти банята за краката — каза нежно Джес и сложи легена с топла вода на пода пред него. Минаха два дена, откакто проследиха

Питмън до падинката край къщата на Тагъртови и тя вече сериозно се съмняваше дали Алекс наистина е Черния отмъстител. Изглеждаше болен, прекалено слаб, за да става от леглото, не искаше да се храни, лежеше с полуотворени очи и Джесика вече мислеше, че се е излъгала. Възможно ли е този болен мъж да е Черния отмъстител?

Малко преди залез-слънце Алекс най-сетне заспа и Джесика излезе. Отиде на двора, пое дълбоко студения въздух, после хукна към гората. Преди да осъзнае какво прави, вече беше стигнала до падинката край брега.

Стоеше, загледана в залеза, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Знаеше, че се самосъжалява, но беше безсилна срещу това чувство. Изглежда нямаше да притежава нито един от мъжете, които обичаше.

— Джеси.

Обърна се и видя на гаснещата вечерна светлина Черния отмъстител застанал до падинката. Пристъпи към него, но той се дръпна.

— Два дена те чаках тук. Имам да ти казвам нещо важно.

Джес си избърса сълзите. Ето, сега той ще ѝ признае, че Александър и Черния отмъстител са един и същи човек. Ще я освободи от страха, че може и да не е вярно. Ще я увери, че напразно се бои, защото Александър не е болен. Най-сетне ще докаже, че има доверие в нея.

— Размислих над думите ти при последната ни среща. Стигнах до заключението, че си права.

— Да — усмихна се Джес. Значи е права. Значи заслужава доверие и не е толкова глупава, колкото си е мислил, значи достойна е да научи истината.

— Никак не ми е лесно да го кажа, но разбрах най-сетне, че трябва да уважавам мнението ти. — Той вдигна рязко глава. — Ти си омъжена жена и трябва да се съобразиш с това. Синтия Кофин поръчала да ми предадат, че за нея ще е удоволствие да ѝ отделям от времето си. Отсега нататък ще се срещам с нея и ще те оставя на твоя съпруг. — И той ѝ обърна гръб.

Гневът се разля като разтопено желязо по жилите ѝ. Метна се със силен скок върху гърба му, вкопчи се с една ръка здраво в него и силно го удари с другата.

— Ще те убия, Александър Монтгомъри. Ако докоснеш друга жена, ще забия жива мида в оная ти работа и...

Той я завъртя от гърба на гърдите си и я целуна. Тя смъкна маската от лицето му.

— Значи си ти — прошепна.

— Мъжът със зловещите устни. Безгръбначното животно, за което се омъжи.

Той я вдигна с две ръце във въздуха, а тя го заудря с крак.

— Ти ме направи нещастна. Нашата брачна нощ! Плаках до сутринта. Изкачи се като крадец през прозореца ми.

— А каква беше онази история с Итън Ледбетър? Не ми ли каза, че никоя жена нямало да ме вземе? Не твърдеше ли, че никоя можела да се омъжи за мен само заради парите и че добрите Монтгомъри не са се озовали на призива да се приберат? Не ме ли направи за посмешище на всичко живо, а? Бях с простреляно рамо и кървах, а ти ме обвини, че съм пиян.

Тя го целуна по лицето и прокара ръце през косата му.

— А какво ще кажеш за случая, когато те спасих от избухващите сандъци с барут? Кръвта ти лепнеше по ръцете ми, а ти седеше до мен, жив и здрав, но не продумваше дума, въпреки че бях полумъртва от тревога за него... тоест... за теб?

— А помниш ли, че като се срещнахме после, ти плака на гърба ми?

Тя го прегърна силно.

— О, господи, как можеш да си толкова различен? Алекс е толкова чувствителен и внимателен, а Черния отмъстител толкова... — Млъкна и го погледна. — За щастие маската прикриваше големия ти нос, иначе всеки в графството веднага щеше да разбере, че си ти.

— Моят голям нос? — повтори той заканително. — Я да видим сега къде мога да завра големия си нос.

Джесика писукаше от удоволствие, докато той ѝ сваляше роклята, после лицето му последва пръстите и я загали по гърдите. Сложи я да седне като малко дете в скута му и продължи едновременно да я съблича и целува.

— Не съжаляваш ли, че не ти се падна Адам? — попита, докато устните му се плъзгаха към гърдите ѝ.

— Алекс, ти си единственият мъж, когото обичам. Няма значение колко души въплътяваш едновременно — все едно си единственият, когото обичам.

Той я сложи на земята, а устните му прокаряваха бавно горещи кръгове около пъпките на гърдите ѝ, по пъпа и бедрата. Ръцете ѝ го търсеха и тя въздъхна нетърпеливо, когато усети плат под пръстите си.

Алекс смъкна бързо трикото и легна до нея.

Джес го побутна от тялото си.

— Искам да те виждам целия. Искам наистина да се уверя, че си Алекс.

Алекс се засмя тихичко и лежа неподвижно, докато тя го оглеждаше внимателно на гаснещата светлина на деня.

Джесика виждаше за пръв път и лицето, и тялото му. Познаваше доста подробно и едното, и другото, но лицето на Александър бе увенчавало всякога едно гротескно тяло. Сега докосваше с ръце плоския му, стегнат корем и го гледаше в лицето — наистина чертите на Александър.

— Доволна ли си? — попита той.

— Все още не — отговори тя и заопипва все по-надолу, докато усети члена му под пръстите си.

Александър престана да се смее, когато тя го привлече към себе си.

— Ужасно много време мина, Джес.

— Да — беше всичко, което тя успя да промълви, когато той се наведе над нея.

Галеше бедрата ѝ отвътре, после отвън, докато тя нетърпеливо го пожела.

— Алекс — прошепна, а той проникна в нея леко като във вода, която се плиска пред носа на кораба.

Той се движеше съвсем бавно и внимателно, докато и двамата усетиха, че страстта им е стигнала върха. Джес го обърна бързо настрани, накара го да легне по гръб и се качи върху него. Отвори за миг очи и се засмя на слисването му. Единственият мъж, на когото се бе отдавала, носеше маска, Александър познаваше досега само като безформен инвалид.

Не мислеше вече за нищо, когато Александър я привлече към себе си и загали задничето ѝ, докато тя се движеше ритмично над него.

Най-сетне, когато вече едва понасяше мъчението на страстта, Алекс я сложи отново под себе си, а тя обгърна кръста му с крака. Така двамата стигнаха едновременно до оргазъм.

Джес лежа още дълго вкопчена в него, не искаше да го пусне, сякаш се боеше, че може пак да изчезне.

Явно разбираше чувствата ѝ, затова се освободи със смях от прегръдката.

— Е, кой съм сега за теб, Черния отмъстител или Алекс?

Тя стана изведнъж сериозна.

— За града трябва да си останеш Александър. Ако се промениш, хората веднага ще се сетят, че ти си Черния отмъстител.

— Имаш ли нещо против да се превръщам нощем в Черния отмъстител? — попита, докато я целуваше по врата.

— Твое право е да нападаш всекиго, когото свариш в леглото си.

— Така значи! — разсмя се Александър. — Мислиш ли, че ще можеш да спиш с мен?

— Винаги съм мечтала да спя с теб — протестира тя и също се засмя. — О, Алекс, сега разбирам защо не искаше да лягам до теб. Знаел си — веднага ще забележа, че ти...

Той я целуна.

— Мислех, че ще се сетиш. Но когато те целунах в стаята на баща си, ти разбра, нали?

— Хм, може би.

Той почна да я гъделичка.

— Откровено казано, Александър, мразя те — взе да я имитира с висок фалцет. — Как ме нарече? Лъжлив, коварен нехранимайко? А косата ми, още ли е доста редичка?

— Самата истина, Алекс.

Той потри коса и лице в гърдите ѝ.

— Предстои ти да се реваншираш за куп неща.

— Ще ми трябва може би целият ми живот.

— Поне толкова — каза той със сияещ поглед. — Е, хайде да се прибираме. Трябва да се появя на вечеря като Александър, а през нощта ще те нападна като Черния отмъстител.

Джесика се изкикоти.

Двамата още се смееха, когато адът ги застигна. Бяха така погълнати един от друг, че не забелязаха шестимата мъже, които се

бяха промъкнали в пещерата с фенери, покрити с черни кърпи.

По изревана от някого команда всички смъкнаха кърпите, вдигнаха високо фенерите и Алекс се озова легнал в кръг от ярка светлина, заобиколен от шестима мъже, които си облизваха устните.

Алекс се опита, доколкото му беше възможно, да закрие с тялото си Джесика от погледите на мъжете, докато тя си събираше бързо дрехите и ги навличаше презглава. Пред тях се изправи адмиралът, а през рамото му надничаше Питмън.

— Александър Монтгомъри, арестувам ви в името на краля за държавна измяна — изкънтя гласът на адмирала.

Питмън пристъпи напред, грабна маската на Черния отмъстител, която Алекс беше захвърлил небрежно на една скала, и му хвърли унищожителен поглед.

— Ще те науча как да си играеш с мен. Наистина ли си въобразяваше, че няма да забележа какво става с перлите?

— Но, Алекс... — подхвана Джес, но той я накара с движение на ръката да млъкне.

— Махнете тези фенери, за да може тя да се облече — каза Алекс. — Ще дойда с вас.

— Алекс, не! — извика Джес.

Адмиралът кимна на хората си да обърнат фенерите. Алекс вече стоеше изправен пред него — не по-малко горд в голотата си, отколкото преди с маска и кинжал.

Джесика се облече в тъмното, поглеждаше към Алекс, който навличаше на светлината на фенерите черното си трико. Черната коприна, стойката му, широките рамене, плоският корем, който вече не беше покрит с възглавници, издаваха недвусмислено кой е.

Не се озърна нито веднъж, когато войниците го изведоха от пещерата.

— Намерих го и го загубих само за една нощ — простена Джес, а после хукна да тича.

— Арестуваха Алекс! — извика Джесика и тръшна зад себе си вратата на трапезарията у Монтгомърови.

— О, божичко! — възкликна Елеонор и така силно зариде, че цялото ѝ тяло се разтресе.

— Защо? — попита Мариана. — Да не е заслепил слънцето с великолепните си дрехи?

Джесика не се и опита да сдържи гнева и страховете си.

— Защото е Черния отмъстител! — изкрещя тя. — А твоят мъж го е предал.

Николай влезе в стаята, преди Мариана да успее да отговори. Веднага отиде при Елеонор и я привлече в обятията си.

— Алекс?

Елеонор се отпусна на рамото му.

— Но това е просто смешно — каза Мариана. — Със същия успех можех и аз да съм Черния отмъстител. Та Александър щеше да умре от глад, ако Джесика не му режеше месото. Като измерят окръжността на корема му, веднага ще го пуснат.

Горещи сълзи се стичаха по лицето на Джесика.

— Той няма дебел търбух. Изобщо нищо не му липсва. Той е съвършен, той е... — Гласът ѝ се задави от сълзите.

— Съвършен ли? — повтори Мариана. — Александър? Но той е тлъст и... — Запъна се и отвори широко очи. — Искаш да кажеш, че Алекс е всъщност Черния отмъстител?

Никой не си направи труда да ѝ отговори.

— Трябва да кажа на баща му — изхълца Джес и се опита да си върне самообладанието. Изтича по коридора и се втурна в стаята на Сойер.

Той само я погледна и пребледня.

Прошепна:

— Алекс?

Джес направи същото, което правеше често, когато се чувстваше зле — хвърли се в прегръдката му.

— Питмън го е издал. Разбрал е номера с перлите и е побеснял. В тази огромна къща е толкова лесно да шпионираш някого. Адмиралът арестува Алекс.

Сойер я галеше по гърба, остави я да си поплаче на рамото му. После я отмести и каза:

— Трябва да измислим план за действие.

— Те ще го обесят. Моя Алекс.

— Престани! — заповяда ѝ Сойер. — Никой не може да обеси един Монтгомъри. Могат да ни разстрелят, случва се да умираме от рана с кинжал или да ни смаже огромна бъчва, но никой никога не ни е бесил. Разбра ли? Сега си вземи кърпичката, избърши си сълзите и да помислим какво да правим. Първата ти работа е да ми доведеш Елеонор и руснака на Александър, после онази италианка и накрая малкия Натаниел. Дай на Мариана чаша уиски, заповядай ѝ да си легне. Ще се опитаме още тази вечер да измислим план.

Оказа се, че Софи разсъждава най-разумно. Елеонор, Джесика и Натаниел успяха да не се разплачат, а Сойер и Николай бяха побеснели от гняв.

— Какви са им доказателствата, че Алекс е Черния отмъстител? — попита Софи.

— Той е мой син — изрева Сойер. — Повече от очевидно е, че е мой син...

Софи целуна стареца по челото и хвърли поглед на Джес. После предложи нещо умно:

— Сигурна съм, че имаме време. Не вярвам адмиралът да обеси Алекс още утре. — Вдигна ръце, за да спре протестите. — Убедена съм, че ще иска да се изфука с успеха си. Ще докара още англичани да видят какво е свършил. Аз поне не се съмнявам, че е ужасно суетен.

— Госпожа Уентуърт трябваше да му даде кристалното си огледало, за да се любува на новата си униформа — обади се Елеонор.

— Така си и мислех — каза Софи. — Добре ще е да разполагаме с още един човек, способен да играе ролята на Черния отмъстител. Ако, докато Алекс е в затвора, бъдат извършени нови нападения... — предложи тя, поглеждайки към Николай.

— По-висок е от Алекс. Хората веднага ще разберат, че не е Черния отмъстител — възрази Джес.

— Хората нищо не забелязаха и когато аз бях Черния отмъстител — измърмори Елеонор.

Всички се обърнаха, а тя се размърда нервно на стола.

— Намерих документа, който Джес открадна от адмирала. Паднал на пода и течението го отвяло под шкафа. Разбрах, че ще претърсят кораба, когато екипажът слезе да преспи на сушата, Алекс и Джесика бяха заминали с кабриолета, та облякох черното му трико и подмавих войниците по-надалеч от кораба.

— За малко да платиш с живота си! — извика Джес. — Да не бях случайно горе на хълма, да не се бях загледала в града, да не те бях зърнала случайно, войниците щяха да те заловят като едното нищо. Алекс ти спаси живота.

— Да, но ако ти не...

Софи застана между двете скарани сестри.

— Мисля, че имам план, който може да свърши работа, но първо трябва да разберем какво е наменил адмиралът. Джес, вярвате ли, че дамите Уентуърт ще помогнат на Алекс?

— Този град е готов да се претрепе, само и само да му помогне — заяви тържествено Джес. — Той направи толкова много за жителите му.

— Мисля, че идеята ми е добра.

— Знаех си, че ще го спипам — хвалеше се адмиралът на вечеря у Уентуъртови. — Нито за миг не ме е заблуждавал с дебелия търбух и перуките. Подозирах го от самото начало.

Госпожа Уентуърт остави рязко чашата с вино, а съпругът ѝ я ритна под масата по пиццата.

— Добра работа — измърмори госпожа Уентуърт.

Абигейл беше така зашеметена от новината, че дума не пророни. Значи Джесика Тагърт в края на краищата все пак е спечелила. Не само богат мъж, но и най-желания ерген на десетилетието. А тя, Абигейл, трябва да се задоволи с едно посещение седмично при Итън, който още се крие в гората. Вместо в английската армия, сега е беглец.

— За всичките му престъпления ще заповядам да го обесят. Щом пристигнат и другите офицери, ще намаже въжетото — заяви адмиралът.

— Заповядайте, адмирале — каза госпожа Уентуърт, — вземете си от пресните рогчета. Изпекох ги специално за вас. Имате ли представа кога ще пристигнат офицерите в Уорбрук?

— В края на седмицата. Ще заповядам още в събота сутринта този предател да бъде обесен.

Абигейл изтри бързо няколко сълзи от миглите си, скри лице в рамото на майка си, за да не може адмиралът да го вижда. Питаше се какво ли прави сега Джесика. Вдигна глава и погледна майка си. Джесика умее да крои планове. В това отношение я познава не по-зле от къдриците на косата си.

— Трябва да утешим Монтгомърови — измърмори Абигейл. — Навярно са смазани от мъка.

— Ще заповядам да обесят всеки, който се намеси в тази история — заяви важно адмиралът. — Както разбрах, онзи старец, Соьер Монтгомъри, бил свикнал той да управлява града. Но сега Уорбрук има нов градоначалник.

Госпожа Уентуърт заби поглед в чинията си.

Когато корабът на Ник се върна, Елеонор се срещна в един часът през нощта на кея с Джесика и Николай.

— Е? — попита тихо и притеснено, когато Ник слезе по трапа. — Донесе ли?

— А целувка? — закачи я той.

Елеонор хвърли многозначителен поглед към Джесика — тя стоеше зад него, явно капнала от умора.

— Проблеми със собствениците на кораба?

— Държаха се с Ник, сякаш корабът е негов — отговори Джес.

— Руснаците винаги се отнасят с голямо уважение един към друг.

— Само на нас гледат като на боклук, нали? — изсумтя Елеонор.

— На, вземи — заповяда Джес на сестра си и ѝ подаде голям моряшки чувал.

— Намерил си!

— Купихме всяко гърне черна боя, което открийхме в Бостън. Всички готови ли са, и разпределени? Не ни остава много време.

— Готови сме! — Елеонор сложи ръка на рамото на Джесика. — Адмиралът е насрочил процеса за утре. Ветровете бяха благоприятни и

офицерите му пристигнаха ден по-рано, отколкото очаквахме.

— Значи гражданите на Уорбрук ще трябва да работят цялата нощ — каза решително Джес.

— Да, но дрехите няма да изсъхнат до утре заран — поде Елеонор, но веднага млъкна. — Е, ще ги навлекат мокри. Джес, можа ли да поспиш поне малко?

— Не, не е! Цяла нощ се е разхождала над главата ми по палубата, та и аз не можах да мигна — изпъшка Ник.

— Изглеждаш ми доста свеж — възрази му Елеонор. Ник я прегърна през кръста и я привлече към себе си. — Тръгвай, работа ни чака.

Малките Тагъртчета сноваха цялата нощ от къща на къща, промъкваха се в сенките на фасадите през уличките, даваха шепнешком указания и обяснения.

Уентуъртови изпълниха дълга си, като дадоха шумен прием в чест на адмирала и неговите приятели офицери и се постараха да отвлекат мъжете от всичко извън стените на техния дом.

Джесика заръча на Мариана да отвлече някак съпруга си.

— Ако се наложи, ще преспим с него — отсече категорично.

Мариана пребледня.

— Мисля, че дължа на Алекс тази услуга. Толкова съжалявам, че не повярвах в него.

— И аз съжалявам, че не повярвах в него — прошепна Джес.

В отсъствието на Джес Елеонор се опита да посети Александър. Но стражата не я пусна в килията му. Двойна редица въоръжени войници обкръжаваше сградата, в която беше затворен, и тя не успя да се промъкне край тях.

На зазоряване Елеонор сложи децата да си легнат — по лицата им личеше, че са капнали от умора. Следвайки някакъв импулс, накара вече облечената Джесика да се пхне в леглото при тях.

— Не шавай, че ще ги събудиш.

Джес бе толкова уморена, че не протестира, а веднага заспа.

Процесът на Александър с английски съдии беше същински фарс. Те бяха уверени, че е виновен още преди процесът да е почнал. Когато го отведоха със завързани на гърба ръце до скамейката на подсъдимите, той още носеше черното си трико.

Съвсем малко уорбрукчани присъстваха на процеса — няколко момичета, които въздишаха шумно, вперили очи в Александър, застанал с изпъчени гърди, изправени рамене и леко разкراчен пред съдниците си.

— Успокойте присъстващите! — заповяда един съдия.

Слуга донесе черната маска на Александър — Черния отмъстител и му я върза пред лицето. Подсъдимият изобщо не помръдна.

Момичетата в залата отново въздъхнаха и сякаш всеки миг щяха да припаднат.

— За мен няма съмнение, че той е Черния отмъстител — заяви един от съдиите, а останалите кимнаха.

Адмиралът оглеждаше самодоволно офицерите, които го заобикаляха. Много държеше да им направи силно впечатление.

— Да бъде обесен!

Слугата хвана Алекс за ръката и тъкмо се канеше да го отведе, когато някакъв мъж влетя през прозореца и парчета стъкло се разхвърчаха из залата. Беше облечен в черно от глава до пети и носеше на лицето си маска като тази на Черния отмъстител.

— Така значи! Повярвахте, че сте ме хванали, нали? — извика победоносно мъжът.

— Какво значи това! — изрева със страшен бас един от съдиите.

— Нали уж сте заловили бандита — обърна се той към адмирала.

— Залових го — изрева в отговор адмиралът. — Този тук е измамник.

Хаос и шум изпълниха съдебната зала, защото войниците се втурнаха подир новия Черен отмъстител, който успя да се качи на балкона. Хубавите девойчета с рокли на волани се запречкаха на преследвачите и няколко голобради войничета се препънаха в красивите им нежни крачета. Наложиха се да успокояват няколко момичета с разкъсани рокли.

— Хванете го!

През прозорец на срещуположната страна в залата влетя още един Черен отмъстител.

Всички замряха за миг, дори двете войничета, които се търкаляха с две хубави девойчета по пода на залата.

— Хванете го!

— Кого от двамата, сър?

— Всички, и двамата! — изрева адмиралът.

Единият Черен отмъстител успя да избяга през строшения прозорец, а първият, а може да беше и вторият, бе заловен.

— Свалете му маската! — заповяда адмиралът. Съдиите вече се бяха върнали по местата си, както и офицерите, поканени в Уорбрук на разноски на адмирала, за да станат свидетели на неговия триумф. Те вече си разменяха присмехулни погледи.

Войниците смъкнаха маската на Черния отмъстител.

— Абигейл Уентуърт! — извика слисан адмиралът. Съдиите се хилеха, офицерите се смееха, а войниците, заловили Абигейл, я опипваха.

Двете крила на вратата откъм северната стена се разтвориха шумно.

— Заловихме го, сър. — Четирима войници въведоха още един Черен отмъстител. Вцепениха се, зърнали Александър, който продължаваше да стои с черната си маска на подсъдимата скамейка, до него Абигейл в черен панталон от трико. Смъкнаха маската на поредния Черен отмъстител.

— Езра Кофин — извика някой в залата.

Отвори се и южната врата.

— Заловихме го, сър.

Офицерите вече се превиваха от смях, предоволни, че присъстват на унижението на този нафукан адмирал. Съдиите се опитваха, доколкото им беше възможно, да запазят достойнството си.

— Какво да правим сега? Да освободим всички или да ги обесим до един? — попита тържествено един от съдиите.

— Погледнете през прозореца! — извика някой. След секунди в залата останаха само съдиите, адмиралът и Алекс, защото всички останали изхвърчаха навън, за да не изпуснат зрелището.

В Уорбрук гъмжеше от Черни отмъстители. Те бяха насядали по покривите, на камбанарията на църквата, някои бяха яхнали потни врани коне. Двама добре подплатени с възглавници Черни отмъстители стояха на една веранда и раздаваха от едно кюпче масло, друг, висок към сто и петдесет сантиметра Черен отмъстител, държеше за ръка висок деветдесет сантиметра Черен отмъстител, а на бедрото му беше стъпил още един — шестдесет сантиметра висок и се опитваше да си

смъкне маската от лицето. Четирима войници много се стараеха да хванат Черен отмъстител с тънка талия и дълги бедра. Куц, много подозрителен Черен отмъстител, дърпаше подире си крава с черна маска.

Съдиите постояха няколко минути до прозореца и заеха отново местата си.

— Пуснете го! — заповядаха уморено и понеже в залата вече нямаше кой да изпълни заповедта, съдията, седнал в края на пейката, запретна полите на тогата, извади нож и преряза въжетата на гърба на Александър.

— Но той е Черния отмъстител! — изрева адмиралът. — Пускате го, за да ми създава пак неприятности, така ли? Не, нямате право да го освободите, не!

Алекс свали маската и напусна съдебната зала. Джес вече го чакаше навън в червената си рокля.

Той ѝ се усмихна и я прегърна през кръста.

— Хайде да се прибираме.

— Да — каза тя и се вкопчи в него.

ЕПИЛОГ

— Беше ли при госпожа Фарнсуърт? — попита го засмяна Джесика. — Вчера тъкмо е навършила деветдесет, но сложила черни маски и на четирите си котета.

Беше на другия ден след съда. Джесика, Алекс и Елеонор бяха сами в гостната. Градът беше обявил деня за празник и Елеонор остави огъня в печката да угасне. Заяви, че всеки ще си пийне на корем от бирата, която Сойер поръча с бъчонки, та за манджи нямало да им остане място.

След като всичко завърши с оправдателна присъда и позор за адмирала, той веднага бе отзован в Англия заради нанесения тежък удар на престижа на короната. Несвикнал да поема сам каквато и да е вина, адмиралът набеди Джон Питмън за поражението. Тъй че и Питмън бе уволнен от поста си на митничар и също отзован в Англия. Мариана отказа да го последва.

— Е, всичко свърши — каза Джес, която вече не изпускаше ръката на Александър. Не сваляше нито за миг погледа си от него. Край на перуките, на паунските костюми, на опасните за живота нападения с маска и кинжал, вече принадлежи изцяло и единствено на нея.

— Джес каза ли ти? — попита Елеонор.

— О, Елеонор, извинявай, забравих.

— Николай ме помоли да се омъжа за него и аз приех — каза Елеонор. — Зная, че е само крепостен слуга, но все някак ще се оправим. Александър, баща ти ще ни помогне, нали? Не разбирам защо се смееш?

Алекс не можа да се сдържи. Превиваше се от смях, притиснал една ръка към корема, защото с другата сочеше прозореца зад гърба на Елеонор.

— Какво има? — попита Джес.

Всички чуха звуците на фанфари. Вратата бързо се отвори и всички зяпнаха безмълвни — четирима млади мъже във великолепни

военни униформи разстлаха на пода дебел червен килим. Мъж в разкошна черна униформа със сребърни еполети и сребърни галони на ръкавите пристъпи напред.

— Негово царско височество, великият княз Николай Иванович, дванайсети по право наследник на трона на императрица Екатерина, владетелка на цяла Русия — обяви той тържествено.

— Надявам се да не е някой нов митничар — изпъшка Джес.

В стаята влезе с твърда стъпка Николай. Носеше червена униформа, която така сияеше от злато, че в сравнение с нея всички ярки и пъстри дрехи на Александър направо бледнееха. Обсипаната със скъпоценни камъни дръжка на кинжала проблясваше на светлината на огъня в камината.

— Боже милостиви! Та това е... — прошепна Джесика.

Млъкна, защото в същия миг Елеонор се свлече от стола и се строполи в безсъзнание на пода.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.